

Cem Akaş

| birinci müsvedde – 04.10.17 |

Prolog

1.

Kapının zili çalmamıştı. Kani sonradan, Ben zili duydum sanki, dese de çalmamıştı, eminim. Dışarı çıkmayacaktım, kapının önüne bir şey çıkarmak gibi bir niyetim de yoktu, ama adımlarım beni kapıya götürdü işte. Açtığımda Constantine’i hemen görmedim; sokağın karşısındaki binaya, ağaçlara baktım; güneşi alnımda hissettim, gözlerim hafifçe karardı, gözkapaklarım indi. Derin bir nefes alıp gerisin geri içeri gireceğim sırada fark ettim onu. Çiçek desenli, pastel renkli bir sepetin içindeydi, sentetik ve ucuzca bir sepetti, yumuşak bir örtüye sarılıydı, keyfi yerinde gibiydi.

Bakakaldım.

Kani içeriden, Biri mi geldi? diye seslendi ama konuşmadım o an; Constantine’e bakarken bütün dil yetilerimi yitirmiş gibiydim, İliada ne oldu, kimmiş? diye yeniden seslendi Kani, o zaman akıl ettim çevreme bakınmayı. Kim bırakmıştı bebeği kapımızın önüne? Ne zamandır oradaydı? Kimse görmüş müydü? Constantine’in gözleri açıldı, cin gibi bakınıyordu, dilinin minik ucu görünüyordu, hiç sesi çıkmıyordu ama. Kararsız kaldım bir anlığına – sepeti içeri almak, geri dönüşsüz bir yolun ilk adımı gibi yankılandı içimde, gürültüsü arttıkça arttı. Tabii ki öyleydi; bunu en başından biliyordum.

Kani’nin yumuşak elini çıplak omzumda hissettim. Ne tatlı bebek bu, dedi, Zavallım, kim bıraktı seni buraya? Sonra, Ne bakıyorsun, alalım içeri, ağlayacak şimdi, diyerek bana çıkıştı. Apar topar sepeti aldım yerden, içeri girdik. Salonda kanepeye oturup Constantine’i sepetinden çıkardığımızda iç çekti, zar zor duyduk; daha verilecek kararlar zihnimde birer soru olarak bile berraklaşmamışken verdim kararımı, o an. Sepetin içini yokladım elimle, bir not ya da bir nesne aradım, açıklama olabilecek, açıklama yerine geçebilecek herhangi bir şey. Örtü dışında hiçbir şey yoktu. Altını temizlemek, karnını doyurmak lazımdı, Kani’ye döndüm, En küçüğünden çocuk bezi, dedi lafı bana bırakmadan, İlk ay maması, biberon –

başka? Siparişi verdi, yan yana oturmayı sürdürdük, kucağında Constantine. Pencere açtı ama arka taraf da açık olduğu için biraz esiyor, yaz sıcağı o kadar hissedilmiyordu. Constantine'in yüzüne hafifçe üfledim, gözlerini kıstı, sanki gülümsedi.

Kani ön kapının güvenlik görüntülerini oynattı. Önceki geceden beri dışarı çıkmamıştık, ama Constantine kapıyı açmamdan yalnızca kısa bir süre önce bırakılmıştı, bundan nedense emindim. Geriye doğru oynatsana, dedim Kani'ye. Gerçekten de çok geçmeden bulduk – 06.32'de elinde saplı bir karton kutuya benzer bir şey taşıyan kapüşonlu biri sokaktan kapımıza doğru yürümüş, kutuyu yere koymuş, sonra tekrar yerden alıp gitmişti. Kapının önündeyse sepet belirmişti – belli kutunun içindeydi, kutunun altı da boştu, kutuyu bırakan kadın sepetin ayrılmasını sağlamış, kutuyla birlikte uzaklaşmıştı. Bir dakika sürmemişti hepsi. Sokakta onu görmüş birileri varsa bile, hiç kimse kadının bir şey bıraktığını görmemiş olacaktı.

O sırada kapı çaldı, Kani gidip açtı – siparişler gelmişti. Sehpaye sepetin içindeki örtüyü serip Constantine'in altını açtım. Kani yandan beni izliyordu. Başımı kaldırıp ona baktım – geri dönüşsüz yolculuğumuzun neye benzeyeceğine dair bir ipucu duruyordu karşımızda. O kadar inanamamıştık ki ikimiz de bir şey demedik bir süre. Constantine kıpraşmaya başlayınca kendime geldim ama geç kalmıştım – ince bir şıprırtı eşliğinde sarı, berrak bir yay, Constantine'in bacak arasından yükselip sehpanın üzerinde ufak bir birikinti oluşturmaya başladı. Hemen bezi üzerine bastırdım, bitince de temiz bir bez daha alıp altını bağladım. Mamasını ısıtalım, dedim Kani'ye; başını salladı, mutfağa gitti.

Çok zor bir gün ve gece oldu, kendimi herhalde hiç o kadar şaşkın hissetmemiştim, Kani de her zamanki gibi kontrollü görünmesine rağmen benden farklı bir durumda değildi. Constantine çok mülayim bir bebektir, ağlaması sızlaması yoktu; iştahı yerindeydi, gazını çıkardıktan sonra da dört-beş saat uyudu. Ama bizi uyku tutmasının imkanı yoktu. Polise gitmemiz gerektiğini konuştuk – bir aylık bir bebeği tanımadığı birilerinin kapısına bırakıp kaybolan annenin –annesi olduğunu varsayıyorduk- bulunması gerekiyordu, herhangi bir bebek olsa bile ciddi bir durumdu bu, Constantine'in özelindeyse dünya çapında bir olaydan söz ediyorduk. Beni korkutan da buydu, polise gittiğimiz anda Constantine'i bizden alırlar, kendi annelerine asla vermezler, ortalık birbirine girer ve büyük olasılıkla Constantine ya devlet ya da gizli ve özel güçlerden biri tarafından öldürülürdü. Rektifikasyon'dan bu yana geçen 142 yılda pek çok şey kökten değişmişti elbette, ama gariptir, güç kullanan, üzerinde

güç kullanılan ve gücü kutsayan denkleminde kayda değer bir değişiklik olmamıştı. Devlet yönetimlerinin iyi ve kötü yanlarını ayırt edebilecek ve devlet aygıtının neler yapabileceğini bilecek kadar kafamız çalışıyordu, ayrıca ikimiz de dindar kadınlar değildik – hayatımızı bu çocuğa adayacaksak bunun tek gerekçesi, doğrusunun bu olduğuna inanmamız olabilirdi.

Bir doğru uğruna neler yapabileceğimi bilmiyordum, o güne kadar bunu düşünmem gerekmemişti hiç. Karar vermek için kendimize biraz zaman tanıyabileceğimizi düşünüyordum Kani, bana da makul görünüyordu bu. Constantine hızla günlük rutininizin bir parçası oldu, daha doğrusu hayatımızın akışını onun çevresinden dolaşacak şekilde yeniden kurguladık. Kani'nin kuzininin kızı bize gelmeye başladı (alt değiştirmemesi konusunda kesin talimat vermiştik), bu da bize yaz bitene dek zaman kazandırdı. Ben hastanedeki işimden ve anaokulundaki gönüllülüğümden bulduğum her fırsatta eve uğruyordum, ikisi de on – on beş dakika mesafedeydi zaten. Kani'nin işi daha zordu, Su İdaresi'nde çalışıyordu, ofisi şehrin öbür ucundaydı ve zaten yoğunlukla şehir dışında, denetimde oluyordu, neyse ki gönüllülüğünü bizim mahallenin bostanında yapıyordu, arada eve kaçabiliyordu.

Bu düzende yaklaşık üç hafta geçirdik. O gece Kani denetim turnesinden yeni dönmüştü; kucağında Constantine'le mutfağa geldi, ben meyve salatası hazırlıyordum. Sesinde bir tuhaflik sezince baktım, gözleri yaşlıydı. Adını Constantine koyalım mı? dedi. Dünyanın en zorlu mutluluklarından birine ömür boyu kucak açalım mı, diyordu. Başım döndü. Çok iyi bulmuşsun, diyebildim sadece. Birbirimize sarıldık, aramızda Constantine.

2.

Yapılması gereken ilk şey, Constantine'in evlat edinme işlemleriydi, ama bunları yasal yollardan yapmamız imkansızdı, ayrıntılı tıbbi muayene, gerçek annelerin bulunması ve rızasının alınması gibi adımlar vardı. Constantine bir hastanede dünyaya gelmiş olamazdı, ama DNA örneği alıp sistemde tarama yapmaya cesaret edemiyordum, yaptığım tarama da görülecekti, bu riski göze alamazdım. Yönetici şifremi kullanarak Constantine'i buluntu çocuk olarak sisteme kaydettim, annelerin belirlenemediğini, DNA testinin sonuç vermediğini işaretledim, olmayan testi de varmış gibi gösterdim, çocuğun sağlık testlerinin sonuçlarında da aynı şeyi yaptım. Bunlarda ikinci hekim onayı gerekiyordu, iş arkadaşlarımdan birinin şifresiyle onu da hallettim.

Bu en kritik aşamaydı; bir kez elimizde hastane raporu olduktan sonra adli makamlara başvurup evlatlık edinme hakkı almak nispeten kolaydı, ek bir araştırma yapmıyorlardı biyolojik anneler hakkında, sadece evlatlık edinecek anne adayının ya da adaylarının güvenilirliği, yeterliliği soruşturuluyordu. İşlemler iki haftadan kısa sürdü. Constantine Pinnock-Lux artık bizim çocuğumuzdu.

Constantine'in kapımızda belirmesini izleyen günlerde, hem gazete arşivlerini hem de tıp veritabanlarını inceleyip benzer başka vakalar olup olmadığına baktım. Bu konuda hiç kuşku yoktu – son erkek bebek bundan 189 yıl önce İzlanda'da doğmuştu; var olan erkeklerin tümü 47 yıl içinde ölmüş ya da öldürülmüştü, Y kromozomu taşıyan spermelerin yumurta hücresini döllemesini engelleyen virüs saldırısı sonucunda Y kromozomunun yeryüzünden silinmesiyle de zaten bugünkü Rektifikasyon Dönemi başlamıştı. Eğer sistemdeki bilgiler düzenli bir şekilde tahrif edilmiyorsa Constantine dünyadaki tek erkekti ama onun nasıl ortaya çıkmış olabileceğini açıklayamıyordum. Entegre hastane sistemlerinde başka erkek doğumuna rastlayamamıştım ama sisteme dahil olmayan bölgelerde erkek doğumlarının sürüyor olması teorik olarak mümkündü, başka bir deyişle bir yerlerde erkekler doğuyor, erişkinliğe dek

kimsenin haberi olmadan yaşıyor, kadınlarla birlikte olup yeni erkek çocuklar yapıyor olabilirdi. Yine de bu devirde böyle bir şeyin gözden kaçma olasılığı bana sıfır gibi geliyordu.

Bunun korkunç bir düşünce olduğunu söyledi Kani – sıfır olasılık demek, Constantine var olamaz demektir, olasılık tanrıları bu hatayı en kısa sürede düzeltecek demektir. İkimiz karardı.

İşin içinde bir rastlantı daha vardı. Constantine'in doğum tarihini hücre gelişim testlerine bakarak saptamıştım, dolayısıyla ovakom tarihi de belliydi – tabii teknik olarak bu iki yumurta hücrelerinin birleşmesi olamazdı. Kani bana o günlerin manşet haberlerini gösterdi. Görünmez meteorun dünyaya çarptığı güne, belki bir öncesine ya da sonrasında denk geliyordu Constantine'in ovakomu. İki olay arasında herhangi bir bağlantı olduğunu sanmıyordum ama belli de olmazdı tabii, her halükarda Amerika'nın orta yerinde bir kadını hamile bırakabilecek bir erkeğin varlığını kabul etmekten daha zor değildi bu bağlantıyı kabul etmek.

Erkek olduğunu Constantine'e söylemedik, sadece kimsenin önünde soyunmaması, tuvaletini yapmaması, orası hakkında konuşmaması gerektiğini anlattık. Belki kafasına soktuk demeliyim – Kani de ben de sırrımızın ortaya çıkmasından o kadar korkuyorduk ki bu konuda bazen sertleştiğimizi biliyorum. Constantine'in inatçı, haylaz, laf dinlemez kişiliği böyle biçimlenmeye başladı herhalde.

Onu tam bir kız çocuğu gibi yetiştirmeye çalışıyorduk elbette ama onun bir oğlan olduğu bilgisini kafamdan atamıyordum. Bazen bir bakışı, bir sözü, eliyle koluyla yaptığı bir hareket o kadar yabancı, o kadar erkeksi geliyordu ki (evet, hayatta hiç erkek görmemiş olmama, tipik bir erkeğin nasıl hareket ettiğini bilmememe rağmen) donup kalıyordum, Ne yapıyoruz biz? diye için için söyleniyordum. On binlerce yıllık bir tahakküm ve gerilik döneminden sonra insanlık nihayet gerçek uygarlık ve ilerleme yoluna girmişken, bu düzenin dinamitini kendi ellerimizle mi büyütüyorduk? Constantine büyüdüğünde, erkek olduğunu artık gizleyemeyeceğimiz zaman geldiğinde ne yapacaktık, Constantine ne yapacaktı, dünya ne yapacaktı? Bugünün dünyasında ona geçmişin sirk hayvanlarından farklı bir yaşam şansı sunulması mümkün müydü, eğer sağ bırakılırsa? Bu tür soruları daha çok ben dillendiriyordum, Kani tevekküle benzer bir tavır içindeydi sanki, bu da beni sinir ediyordu.

Sırrımızı paylaştığımız tek insan olan annem (Kani'nin iki annesi de yıllar önce ölmüştü, benimkilerden de sadece Zelda hayattaydı) başından beri bu işe karşıydı, delirmiş

olduğumuzu düşünüyordu, hatta bizi gammazlamakla da tehdit etmedi değil; onun bu halleri beni etkiliyordu, kararımızı sorgulamaya, pişmanlık duymaya başlıyordum, bunalıma girip Kani'nin başına ekşiyordum. Bu Zelda'nın yine de yumuşamış haliydi üstelik; yetmiş dokuz yaşında eski radikal görüşlerini savunmaya artık pek kalkışmasa da gençliğinde çok militan bir misandristti, erkeklerin tarih içinde üretmiş olduğu tüm sanat yapıtlarının yok edilmesi, kadınlığa yararlı görüleceklerin de kadın sanatçılar tarafından yeniden üretilmesi gerektiğini savunan bir entelektüeldi, onun manyak olduğunu düşünenler yok değildi. Edebiyat yapıtlarının arındırılması ve yeniden yazılması için çalışan bir ajansın başına getirilmişti bir dönem, üniversitede Ortadoğu kültürleri okuduğu için mitlere ve arketioplere hakimdi, gönüllülüğünü de yetişkinlere Yunanca öğreterek yapıyordu. Yaşayan bir erkek çocuğun varlığından ve onu kendi evimizde beslediğimizden (böyle demişti, Kendi evinizde bir erkek beslediğinize inanmıyorum) haberdar olduğunda suratı bembeyaz kesilmiş, gözleri irileşmişti, sonra epeydir denk gelmediğim bir hiddet nöbetine kapılmıştı. Üzerinden yıllar geçtikten sonra bile Kani o günü hatırlayıp anlatmayı sürdürdü.

3.

Bütün bunların karşısında duran tek şey Constantine'in kendisiydi. Çok güzel, çok zarif bir çocuktuk, ufacıkken bile onun odanın bir ucundan diğerine gidişini, devinişini izlemek bir zevkti, büyüdükçe bu yönü daha da geliştirdi. Son derece zeki, siyah gözleri ışıltılıydı. Müthiş bir hayvan sevgisi vardı, ister kedi olsun ister salyangoz. Arkadaşlarına karşı da hep merhametliydi, kimseye zorbaca davrandığını görmedik örneğin, ki böyle bir sorun yaşamayı bekliyorduk, erkekte ne de olsa, ama tam tersine, zorbalık yapmaya kalkan kızları engellerdi, ezilen kızları teselli eder, onların haklarını korurdu. Kani'nin de, benim de hayattaki en büyük aşkı haline geldi Constantine.

Onu okul sisteminin dışında tutabilmenin tek yolunun sürekli yer değiştirmek olduğuna karar verdik – çalışmamak ve gönüllülük programlarına katılmamak başka türlü mümkün değildi, ikimizden biri evde kalamayacaksa Constantine'in iki yaşına bastığı gün okul sistemine kaydolması gerekecekti, bunu engellemenin tek yolu da yeni bir kente göç etmek ve ikimize birden iş ve gönüllülük bulunana kadar orada kalmaktı. Böyle böyle Amerika'yı doğusundan batısına epeyce kat ettik. Bir süre sonra hangi kasabada ikimize birden iş bulunamayacağını, en azından hemen bulunamayacağını saptamada uzmanlaştık. Akli biraz daha ermeye başlayan Constantine bu durumdan yakınıyordu – sürekli ortam değiştirmekten, arkadaşlarını yitirip yeni çocuklarla tanışmaktan bıkmıştı. Yeni gittiğimiz yerlerdeki çocuklarla yakınlaşmak, oynamak istemez oldu, bitkilerle ilgilenmeye, tek kişilik oyunlar uydurmaya başladı.

Derken durumumuz dikkat çekti. Constantine beş yaşındaydı, ikinci okul seviyesindeydi, bir ay kadar sonra okula başlayacaktı. Bir gün Kani'yle beni Sosyal Emek'ten görüşmeye çağırdılar. Kariyerlerimiz hakkında konuşmak istiyorlardı. Anlaşılan kapasitemize ve çocuk öncesi performansımıza hiç uymayan bir verimlilik düzeyine gerilemiştik. Sürekli yer değiştiriyor olmamız belli ki bunun temel nedeniydi. Başka bir sorun mu vardı? İlişki terapisi

düşünmüş müydük? Bir sorun olmadığını, işlerimize daha fazla yoğunlaşacağımızı söyleyerek çıktık ofisten. Başka bir ülkeye gitmemiz lazım, dedi Kani, sistemin pek iyi çalışmadığı, sosyal devletin daha zayıf olduğu, boşluklara daha fazla tahammül edilen bir ülke. Bakalım bir, dedim.

Constantine'in olağanüstü müzik yeteneği bizim biletimiz oldu. Daha iki buçuk yaşındayken, duyduğu herhangi bir melodiyi kusursuz bir biçimde söyleyebiliyordu, üçüncü doğumgününde annesinin hediye ettiği klavyeyle çocuk şarkıları çalmayı kısa sürede kendi kendine öğrendi. Bir yıl içinde akorları çıkarmaya, basit caz standartlarını çalmaya başladı. Evdeki çeşitli nesnelere bir araya getirip kendine özgü, bateri seti/ ksilofon kırması bir çalgı yaptı, kendi bestelerini çalıyordu bununla. Sonra bana bu çaldıklarının kaydını yaptırmaya, o kayıtların üstüne klavyeyle doğaçlamalar yapmaya başladı; dört yaşından yeni gün almıştı. Küçük çocukları hiç sevmeyen Zelda bile Constantine'in yeteneğine hayrandı; bütün pintiliğine rağmen ona ses kaydı da yapabilen, farklı çalgıların seslerini gerçeğine çok yakın çıkarabilen, yarı profesyonel yeni bir klavye aldı.

Shenectady'de yaşıyorduk o dönem; bir gün Constantine oyun evinden döndüğünde her zamanki gibi yarım litre süt içtikten sonra odasına gitti, ben de gönüllü olduğum okuldaki öğrencilerime ertesi gün yaptıracağım biyoloji etkinliklerini hazırlıyordum ofis olarak kullandığımız odada, dalıp gitmişim herhalde, aradan ne kadar zaman geçtiğinin bile farkında değildim, ne yapıyor acaba bu çocuk, diye merak ederek odasına gittim, orada yoktu. Salona geçtim – Constantine kulaklık takmış kanepede oturuyordu, ne dinlediğini ekrandan gördüğümde inanmadım. Annesiyle meseleleri olan her kadın gibi ben de gençliğimde Zelda'nın en nefret ettiği şeye yönelmiş, gizlice erkek sanatı toplamaya başlamıştım, epeyce resim, roman, şiir, müzik biriktirmiştim. Tam olarak suç değildi bu, ama kaş kaldırıcı bir merakı, aleyhinize rahatça kullanılabilirdi, rahatsız ediciydi, sizin de rahatsız bir insan olduğunuzun açık bir göstergesiydi. Akli başında, uyumlu bir kadın neden insanlık tarihinin en büyük zalimlerini aklamış sözümona sanat yapıtlarını toplardı ki?

Neden topluyordum gerçekten, gecikmiş bir ergen isyankarlığı dışında? Benim kuşağında, geçmişe yönelik daha sakin bir tavır azar azar yaygınlaştı, geçmiş derken Rektifikasyon öncesinden, karanlık çağlardan söz ediyorum tabii. Erkek hakimiyetini kıyasıya eleştirmekle birlikte, artık bu tehlikeyi çok geride bırakmış olduğumuza göre, çok daha adil ve eşitlikçi bir dünya toplumu kurmuş olduğumuza göre, erkeklere yönelik toptan bir karalama ya da yok

sayma salvosu yerine, kurtarılabilecekleri kurtarma, Sezar'ın hakkını Sezar'a verme gibi bir tutumun artık zamanı geldi diye düşünüyordum. Bu nefreti körükleyip durmanın artık bir anlamı yoktu, yeni düzen konsolide olmuştu, bu alanda kitlesel mobilizasyona gerek kalmamıştı. Bunun yanı sıra, kendi karanlığımıza da daha eleştirel bakmalı, geçiş döneminde soykırıma varan erkek katliamlarını, bunları düzenleyenleri, bunlara iştahla katılanları, kendi ninelerimizi daha soğukkanlı, daha gerçekçi bir yaklaşımla konuşabilmeliydik. Söylememe gerek yok herhalde, devrim kadrolarının kalıntıları, kendini kurban mitine fazlaca kaptırılmış olanlar ve bu nefret üzerinden kimlik ve güç devşiren herkes böyle bir duruşu ezmeye çalışıyordu, kadınlığa ihanet etmekle suçlayanlar, böyle konuşma cüreti gösterenlerin hapiste çürümesi gerektiğini haykırarak gırlaydı.

Özel ilişkilerimde, bire bir tanıdığım insanlarla bu konuda uzun süre uzlaşmacı ve açıklamacı bir tavrim oldu, neden böyle düşündüğümü anlatmaya çalışıyordum onlara, bunu kendilerine ya da ailelerine yapılmış bir hakaret olarak algılamamaları gerektiğini, erkeklerin elbette berbat yaratıklar olduğunu ve o dönemlerin bir daha asla yaşanmaması için hepimizin elinden geleni yapacağını, ama o dönemlerde de kadınların yaşadığını ve yalnızca kendileri üretmekle kalmayıp erkeklerin de üretimini yönlendirdiklerini, biçimlendirdiklerini söylüyordum. Erkek egemen sistemi eleştiren, kadın yanlısı çok fazla erkek sanatçı ve düşünür vardı, başlangıçta yalnızca kadınların olduğunu, erkeklerin sonradan, bir mutasyon olarak ortaya çıktığını anlatan romanlar vardı, erkeklerin soyunun tükenmesi üzerine düşünenler ve üretenler vardı, öyle bir çizgi-roman bile bulmuştum hatta. Bütün bunları görmezden gelmek, o dönem kadınlarının varlığını, etkisini ve emeğini de yoksamak demekti, Rektifikasyon'un altını boşaltmak, temelsizleştirmek demekti. Gökten inmemişti ya devrim? Bir mücadelenin son evresinde, doğa da kadından yana koymuştu ağırlığını, ama o mücadele olmasaydı, doğayı düzeltmeye yeltenmeyecek miydi insanlık?

Constantine bu zulayı bulmuştu nasıl bulduysa, üstelik müzik dosyalarına ulaşmış, çalma sistemini de çalıştırmayı başarmış, Carissimi'den bir arya dinliyordu, "No, no, non si speri." Constantine'e bir şey demedim, özelimi karıştırdığı için kızmadım; kulaklıklarını çıkarttım, sesi açtım, Carissimi'yi birlikte dinledik. Bitince tekrar istedi. Üst Üste yedi-sekiz kere dinledik sanıyorum. Kız niye üzülmüş, diye sordu. Aryayı söyleyen sanatçıdan mı söz ediyordu, Carissimi'nin kadın olduğunu mu varsaymıştı, bilemedim. Herhalde aşk acısıdır, dedim, bir yandan sözlerin çevirisine bakıyordum, kurumuş kaynak, barışın silahlarıyla ölümüne

yaralanmak gibi şeyler okudum, Sevdiğine kavuşamamış galiba, dedim. Constantine için bu kavramların –aşk, acı, kavuşamama- ne anlama geldiğini, daha doğrusu bunlara nasıl karşılıklar biçeceğini merak ediyordum. Çok mu trafik varmış? diye sordu, anlamadım önce, sonra iki insanın neden kavuşamıyor olabileceğini düşündüğünü anladım, güldüm, Olabilir, dedim, Ya da belki annesi o kızla görüşmesini istememiştir. Neden, hırhız mı? dedi, hırsıza hırhız diyordu o zamanlar, Kim bilir, dedim, Bazen anneler çocuklarının anlayamayacağı şeyler yapmasını ister. Bu sözüm Constantine’i düşündürdü. Sonra gözümün içine bakıp, Tayt giymemek gibi mi? dedi. Gibi, dedim, sonra konuyu değiştirmek için, Zelda da bilek güreşi yapmamı istemezdi çocukken, diye ekledim, Sen hiç bilek güreşi yaptın mı? Zavalılık hemen oltaya geldi, iki kişilik bilek güreşi turnuvası yapacak kadar büyüttük işi.

Bundan birkaç gün sonra, akşam Kani’yle yiyecek bir şeyler hazırlarken, Constantine’in odasından gelen müzik sesiyle irkildik. O kadar da iyi bir müzik kulağım olduğunu söyleyemem, ama Carissimi’nin tumturaklılığını, minör akorların geçişlerini tanıdım. Solistin sesini trompetle vermişti Constantine, puslu ve derinden bir trompetti bu, tizlerini çınlatmadan geçiyordu, akorları distorsiyonlu bir elektrogitar çalıyordu ve bunları nasıl çıkarabilmiş olduğunu hiç anlamıyordum, bir de galiba kontrbas eklemişti, zaten bizi irkiltten de kontrbasın solo girdiği ilk notalardı. İkimiz de farkında olmadan durduk, elimizdekileri bıraktık, sonra çekime kapılıp kendimizi Constantine’in kapısının önünde bulduk. Teknik beceri olarak yeterince inanılmazdı yaptığı, ama onun da ötesinde, benim diyen şairden ya da aşıktan daha iyi kavradığı anlaşılıyordu aryanın hissini, sanki kaderine ağlıyordu trompet, elektrogitar onu yatıştırmaya çalışan bir devdi, bas da, Bizde böyledir bu işler, diye söylenip kafa sallayan bir ihtiyar. O kadar güzeldi ki çocuğa, Çok güzel olmuş, bile diyemedik ilk ağızda, öylece kalakaldık.

4.

Ertesi gün Kani bana Berlin’de bir müzik okulu gösterdi, üstün yetenekli çocuklar için kurulmuş, zor bir sınav ve mülakatla öğrenci alan, özel okul olduğu için ücretli –ve pahalı- ama az da olsa burs veren, dünyanın en yaratıcı müzisyenlerinin gelip ders verdiği bir okuldu burası. O güne dek sayısız yer gezmiş, bazen bir, bazen altı ay kalmıştık, ama Amerika dışına yerleşmeyi hiç ciddi ciddi düşünmemiştim. Yapabileceğimden emin değildim, neyi yapamayacağım hakkında en ufak bir fikrim olmamasına rağmen. Bir ara Kani için endişelendim – burada siyah olmak bir sorun teşkil etmiyordu ama Berlin’deki durumu bilmiyordum. Araştırdım Berlin’de her cins insanın olduğunu, hatta siyahların daha üst konumlara daha kolay gelebildiğini öğrendim. Ayrıca Berlin ufak bir sanat şehriydi, insanları prensip olarak tuhaftı, tuhaf olmayana tuhaf gözüyle bakıyorlardı, zaten dahi çocuklar da tuhafın alası olurdu. Düşündükçe, hiç de fena bir fikir gibi gelmemeye başladı Berlin, Constantine’in ayrıksılığı orada kaynar giderdi. Beklenmedik biçimde en büyük desteği Zelda’dan gördük – Berlin’de yaşayan, hatta Constantine’i vermek istediğimiz okulla bağlantısı olan bir arkadaşı vardı, galiba aralarında bir hikaye de olmuştu binlerce yıl önce, onun sayesinde başvuru ve sınav süreci hakkında, adayların değerlendirilmesindeki kıstaslar hakkında içeriden bilgi edindik. Ama bütün bunlar, gereğinden fazla endişelenen ve çocuğuyla ilgili her konuda kendisinin bir şeyler yapması gerektiğine inanan ebeveynlerin fuzuli ve daha çok kendini ve zihnini meşgul etmeye yönelik çabalamalarının ötesine geçmedi. Constantine’in hiçbirine ihtiyacı yoktu – kayıtlarını yollamamızın üzerinden üç gün geçmeden mülakat daveti aldık, üç hafta sonraysa kabul mektubu elimizdeydi.

Ama önce sınav ve mülakat için gittiğimizde Constantine’in Berlin’de yaptıklarını anlatmalıyım. Shenectady’den biraz büyük bir şehir Berlin, yine de bir New York değil, ama Constantine Berlin’e bayıldı, Ne güzel burası, diye sayıklayıp durdu, şehrin içinden nehir akması fikrine hayran oldu, Bizde de Mohawk Nehri var, onu saymıyor musun? diye sorunca

boş boş Kani'ye baktı, Anne ne diyorsun, bunu görmüyor musun? dedi, teknemiz Spree'nin üzerinde Müzeler Adası'nın önünden geçerken. İyiye işaret, diye fısıldadı Kani, bence de öyleydi, o yüzden Shenectady'nin faziletleri hakkında nutuk çekmeye kalkmadım.

Brandenbrug Meydanı'ndaki Rektifikasyon Kredosu, hangi yönden bakarsanız bakın tam karşıdan görünüyordu ve renkli harfler küçük birer animasyon karakteri gibiydi, dolayısıyla Constantine çok sevdi:

Free is freed.
Less is more.
Equal is greater.
All is one.
Doubt is peace.

Musikschule Berlin Monbijou, Müzeler Adası'nın kuzey ucunda, Sree'nin karşı yakasındaydı; doksan yıllık köklü bir okuldu burası, yalnızca klasik müzikte değil, caz ve popüler müzik alanlarında da sayısız yeteneğin keşfedilmesine önyak olmuş, eski dönemlerin konservatuarları gibi bir ekol yaratmayı başarmıştı. Yine de son derece canayakın ve alçakgönüllü bir ekip vardı, öğrenci işlerinde çalışan memurlardan bizimle bizzat ilgilenen okul müdürüne kadar herkes bize çok hoş davrandı. Constantine de onları çok sevmiş gibiydi, her zamanki haşarılıklarını bile yapmadı, söz dinledi, herkesle ciddi ciddi konuştu, ayrıntılı cevaplar verdi sorulan sorulara.

Sınav üç bölümden oluşuyordu – ilki çeşitli notalar üzerinden, sohbet havası içinde yapılan bir soru-cevap seansıydı, Constantine'in anlattığına göre çeşitli bestecilerin yapıtlarından bazı bölümler seçilmişti, bunların içinde bazı mezurlar boş bırakılmıştı, bunları Constantine'in doldurması istenmişti örneğin, buna benzer analiz ve teknik bilgi soruları sormuşlardı. İkinci bölümde Constantine'e istediği çalgıyı seçip istediği bir parçayı çalması söylenmiş, o da piyanoda kendi bestelerinden birini çalmıştı. Üçüncü bölümdeyse Constantine'i büyük bir odaya götürmüşlerdi, burada daha önce hiç görmediği, adını bile bilmediği bir alet vardı; onunla birlikte odaya giren üç öğretmen bir köşeye oturmuş, Constantine'e aletin nasıl çalındığını keşfedip bir parça çıkarması için yarım saat vermişlerdi. Sınavdan çıktığında Constantine koşa koşa yanımıza geldi ve bu aletin ne kadar ilginç ve eğlenceli olduğunu büyük bir heyecanla anlatmaya başladı. Okuldan ayrılırken hala anlatıyordu – sınavına giren öğretmenler gülümseyerek uğurladı bizi.

Ertesi gün mülakata girdi Constantine. Bunu da bir okul turu gibi düzenlemişlerdi, gezerken bir yandan bilgi veriyor, bir yandan da müzikle olan ilişkisine, yapmak istediklerine dair, kafasının nasıl işlediğini de gösterecek sorular soruyorlardı anlaşılan. Sahne performansına dayalı, son derece zorlu ve stresli bir kariyerin eşliğinde stresten bu kadar uzak bir öğrenci seçme yöntemi bana çok ilginç geldi, ayrılmadan önce okul müdürü Hilde'ye bunu sormadan edemedim. Stresle başa çıkmayı öğrenmeniz gerekir, burada öğrettiğimiz şeylerden biri de bu zaten; ama öğrencimizi seçerken neleri bildiğine çok önem vermiyoruz, yüzde yirmi civarında diyelim, daha çok müzik zekasıyla ve müziği nasıl düşündüğüyle ilgileniyoruz; kızınız bugüne kadar gördüğüm en ilginç beyinlerden biri.

Berlin'de iddialı bir müzik okuluna girmek için kolay kısmıydı, bürokratik işlemleri anlamak ve tamamlamak bizi çok daha fazla yordu. Alınması gereken yığınla izin, eşdeğerlik, maddi ve adli durum belgesi, çeşitli taahhütler, ödenmesi gereken ücretler, yaptırılması gereken tıbbi tahliller vardı. Amerika'dan farklı olarak Avrupa'da haftalık iş/gönüllülük saatleri 25/15 değil, 20/20'ydi, bu nedenle gönüllülük çalışmaları daha ciddiye alınıyor, üzerinde daha ayrıntılı duruluyordu. Enerji kullanımı sınırlamalarına uyuyordu Avrupa ama ekonomisi hala gereğinden büyüktü, küçülme oranlarını tutturmak için de iş saatlerini daha düşük tuttuklarını tahmin ediyordum. Bazı belgeler ilk gönderdiğimizde kabul edilmedi çünkü istenen formatta değildi ya da istenen makam tarafından verilmemişti, ama o format ya da makam Amerika'da yoktu. Fazladan belge gönderdiğimiz için azar işittik. İki belgede çeviri hatası sorunu yaşadık. İnsan bu devirde bu tür işlerin rutin bir kolaylık düzeyine ulaşmış olacağını varsayıyor hep, ama öyle olmuyor.

Berlin'de nerede yaşayacağımızı da bu süreçte belirlememiz gerekiyordu. Okula yakın, aydınlık, sakin ama sıkıcı da olmayan bir semtte mümkünse bir ev, olmadı az katlı bir apartmanda bir daire bulmak istiyorduk. Constantine de bizimle yaşayacağı için normalde 120 metrekarelik bir daire hakkımız vardı, Avrupa'da da ücretsiz konut hakkı geçerliydi; ancak Berlin Yönetimi'nin, burslu okumaya gelen öğrencilerin ailelerine verilecek konutları kişi başına 35 metrekareyle sınırladığını öğrenince biraz bozulduk. Seçenekleri gördüğümüzdeyse konutların fiziksel durumunun ve sağlanan altyapı olanaklarının Amerika'dakinden çok daha iyi olduğunu anlayıp sevindik. Constantine 18 yaşından küçük olduğu için yıllık 100 kronluk vatandaşlık vergisinden zaten muaftı, ama burslu öğrenci olduğu için bizim vergimiz de 70 kronka inmişti, bunun karşılığında da Amerika'da olduğu

gibi sınırsız müzik ve film erişimimiz vardı, ek olarak da sınırsız kitap ve kültürel etkinliğin yanı sıra libernette Amerika'da olmayan pek çok imkan sunuluyordu.

Sonunda okula yürüme mesafesinde, dışı eski ama içi yenilenmiş bir köşe daire çıktı şansımıza. Frida sokağıyla Tor sokağının keşiştiği yerde, güneş alan, arkada sessiz bir avlusu olan, kişilikli bir binaydı bu. Friedhof şehir bostanlarına da çok yakın olduğu için Kani çok heyecanlıydı. Benim çalışacağım hastane biraz daha batıda kalıyordu, ama veloyla beş dakikadan fazla sürmüyordu. Son dönemde işimizde ve gnlllğmzdeki performansımız epey düşmüş olduğu için gerçek seviyemizde işler alamamıştık ama bunu hiç umursamıyorduk – ilk kez ailemizin geleceği için bu kadar umut duyuyorduk.

5.

Berlin'deki hayatımız böylece başladı. Ben işimden çok memnundum, Avrupa'da sağlık hizmetleri Amerika'dakinden çok daha düzgün işliyordu, bunun temel nedeninin de gereksiz müdahalelerin neredeyse sıfıra indirilmesi, gerekli müdahalelerin de, tıp ve sigorta endüstrisine hala gereğinden fazla para kazandıran Amerikan sisteminin aksine, en yalın ve en etkili biçimde yapılması olduğunu gördüm. Hastalara baş belası müşteriler gibi değil, annesi olduğumuz bir ailenin üyeleri gibi davrandığımızda, hastaneye de başkasının dükkanı gibi değil, kendi aldığımız ilaçlarla oluşturduğumuz ecza dolabı muamelesi yaptığımızda çok şey değişiyordu tabii. Kani su dağıtımından biraz uzaklaşarak su kalitesi ölçümleme yönetiminde bir görev üstlendi, bunu da yeni şeyler öğrenmek için bir fırsat olarak gördü her zamanki gibi. Gönüllülükte verdiğim biyoloji ve doğa derslerinde bazen Kani'yi de çağırıyordum, su döngüsünün yanı sıra kendi gönüllülüğünde yetiştirdiği bitkileri, toprağı, besinleri anlatıyordu. Çocuklar onu severdi genelde, özellikle de mor peruğu –Constantine Kani'ye Peluş derdi- çok dikkatlerini çeker, o yüzden Kani'yi hiç unutmazlardı.

Berlin'e gelmemizden ve hastanede işe başlamamdan kısa bir süre sonra erişimlerim bir üst seviyeye çıkarıldı, ben de öncelikle hastane arşivini, sonra da devlet sağlık kayıtlarını vakit buldukça inceledim. Genetik erkek vakası hiç yoktu, kromozom bozukluğu olarak bile rastlanmıyordu. Bu konuda uzun uzun düşündüm, başka salgın hastalıklar hakkında araştırmalar da yaptım, yüzyıllar içinde yapılan araştırmaları inceledim. Bir hastalığa yol açan bakteri ya da virüsün yeryüzünden tam olarak silindiği hiç olmamıştı, mutlaka bir yerlerde az ve seyrek de olsa vakalara rastlanıyordu. Y-kromozomunun yok olmasına yol açan virüsün yeryüzünün her köşesine yayıldığını ve istisnasız tüm cinsel ilişkileri etkilediğini kabul etmek bana çok zor gelmeye başlamıştı. Ardından gelen katliamlardan kurtulan tek bir erkek olmaması düşüncesi de öyle. Daha da garibi, bu konuda hiç kimsenin kuşku dile getirmemesiydi, görebildiğim kadarıyla her konuda ahkam kesilebilen dünyamızda,

erkeklerin varlıklarını sürdürüyor olma olasılığı hakkında kimse söz almak istememişti. Kani'ye bundan söz ettiğimde, Böyle bir şeye kalkışmamamız gerektiğini gösteren bir işaret daha, dedi.

Constantine okuluna hızla alıştı. Önünde yepyeni bir algı kapısı açılmış gibiydi, çok yetenekli çocuklarla tanışmak başta onu şaşırttı, müziği başkalarıyla bu düzeyde paylaşabileceğini daha önce bilmiyordu, ayrıca Ustvolkskaya, Monk, Yang, Oliveros, Hadjer ve Adakyan gibi birçok bestecinin birbirinden çok farklı tarzlarıyla tanışınca, müziğin ne olabileceği hakkındaki ufku da genişledi.

Aynı dönemde Constantine'e düzenli hormon hapı vermeye başladım – dozu düşük tuttuysam da başlangıçta epey bir dengesi bozuldu, ama zamanla uyum sağladı bünyesi; Constantine de bir yıl içinde hapını unutmaz oldu, kendi başına almaya, bittiğinde beni uarmaya başladı. Bunun sorumluluğunu sahiplenmesine sevindiğim kadar pek az şeye sevindim.

İlk yakın arkadaşını Monbijou'daki ilk yılında edindi. Uta uzun boylu, iri kemikli, masmavi gözlü, kırmızı yanaklarından sağlık fışkıran bir kızdı, Constantine'den bir yaş büyüktü ama çok daha olgun bir hali vardı, bizimkisinin zıırlıklarıyla, bağırış-çağırışıyla uzaktan yakından ilgisi yoktu, resmen altı yaşında bir ağırbaşlılık timsaliydi. Zavalılık iki yıl sonra kanserden ölmeydi Constantine üzerinde çok olumlu etkileri olacaktı, her şey farklı gelişecekti belki de.

Onları birlikte ilk gördüğümde Constantine'in Uta'ya bir tür kafa dengi abla gibi yaklaştığını gördüm, ama aralarında başka bir dinamik olduğunu anlamam uzun sürmedi. Onları yakınlaştırmış olan şey hayvan sevgisiydi. Uta'nın evde odasında beyaz bir fare beslediğini öğrenince Constantine'in akli başından gitmişti. Hemen o da bir fare edinmek istedi, ama olmadı, alerjilerim yüzünden daha önce de kedi ve hamsterde hayalkırıklığına uğramıştık. Sonra laf oraya nasıl geldi hatırlamıyorum, ama apartmanın avlusunda oğlak beslemeyi konuşmaya başladık. Bunu imkansız kılacak onlarca sebep sayabilirdim, bir kısmını saydım da, ama Constantine ikna olacak gibi değildi, her itirazıma bir cevap buldu. Bir yandan herhangi bir şeyi tutturmasına sinirleniyordum ama diğer yandan aklına koyduğu şeyi yapmak için her türlü engeli aşabilecekmiş gibi görünmesi hoşuma gidiyordu. Ortak kullanım alanı olan avluda hayvan beslemenin –hele keçi beslemenin- binada yaşayan herkesin

onayını gerektireceğini anlattığımda büyük bir ikna kampanyası başlattı. Bu vesileyle Uta da bize gelip gitmeye başladı – ilk kez başımıza geliyordu bu. Önce renkli renkli afişler hazırlayıp duvarlara astılar, sonra istedikleri oğlağın maceraları olarak kurguladıkları videolar çekip hem girişte oynattılar, hem de bütün apartman sakinlerinin ortak Kogg'una yüklediler. Ardından kapı kapı gezip evanjelist evren uygarlıkçıları gibi oğlak propagandası yaptılar. Son olarak bir hafta sonu, okuldan iki kızı daha yanlarına alıp avluda ufak bir konser verdiler. Bu çocuğun sırtı hayatta yere gelmez, dedi Kani, İstedığımız zaman gönül rahatlığıyla ölebiliriz. İkimiz de buna inanmayı o kadar çok istiyorduk ki inanmaktan korkuyorduk. Binadakiler genelde tatlı insanlardı, çoğu bizden gençti ve uzak bir ülkeden gelmiş orta yaşlı bu iki kadına belli ki konukseverlik göstermek istiyorlardı. Ancak aynı zamanda Alman da oldukları için Constantine'den kesin sözler aldılar, hayvanın bakımını kurallara bağladılar, şehrin hayvan sağlığı idaresine başvurup oğlağı kaydettirmesini istediler – bütün bunlara biz hiç karışmadık, hepsini Constantine'le Uta halletti. Hayvan iki yıl sonra Berlin'in küçükbaş çiftliklerinden birine devredilecekti; Constantine bu işten hiç hoşlanmadı tabii, dudakları titremeye başladı duyunca, ama dilediği zaman ziyaretine gidebileceğini ve besleyebileceğini öğrenince biraz teselli oldu.

Oğlak kampanyası sırasında Uta bize birkaç kere gelince ve bir defasında yemeğe de kalınca, annelerinden biri beni aradı. Luft 28 yaşındaydı, aslen Rotterdamlıydı, sinema yönetmeniydi, eşi Bede'yle de bir festival için Berlin'e geldiğinde tanışmıştı. Bütün bu bilgileri sanırım bana söylediği ilk cümlede sıraladı, Uta'nın Constantine'i ne kadar çok sevdiğini anlattıktan sonra da onu Uta'nın yeni oyuncağıyla oynamaya davet etti, gece de isterlerse çocuk evinde kalabilirlerdi.

Bu anın er ya da geç geleceğini bilmiyor olamazdım ama geldiğinde yine de hazırlıksız yakalandım, lafı geveledim, saçma sapan bir mazeret uydurdum, sonra ondan vazgeçmiş gibi sorumluluğu Kani'ye atıp zaman kazanmaya çalıştım, haber vereceğimi söyleyip konuşmayı sonlandırdım. Tam bir kasaba mutaassıbı gibiydim.

İşin kötüsü Constantine de arkadaşıyla birlikte çocuk evinde kalmak istiyordu. Kani bu konuda geniş davranıyordu, çocuklar bu evlerde çok eğlenirdi, biz de küçükken can atmaz mıydık, başlarında zaten pedagoji eğitilmiş yetişkinler oluyordu ve yaş gruplarına göre yerleştiriliyorlardı, bu işi şimdi çözersek ileride biz de rahat ederdik. Ne kadar güzel konuşuyorsun, dedim ona, Olabilecek şeyleri hiç düşünmüyorsun ama ben düşünüyorum, bir

sen gösterirsen ben de gösteririme bakar, delirdin herhalde. Peki, dedi Kani, Nasıl istiyorsan öyle yap. Ne demek nasıl istiyorsan öyle yap, diye çıktım, Öyle sıyrılacak mısın yani, sana öyle geliyor, birlikte çözeceğiz ve Constantine'le de sen konuşacaksın. Kani içinden öfleyerek karşıma oturdu, O da farklı olduğunu bilmiyor mu sanıyorsun? dedi, Tamamen farkında ve en çok istediği şey herkes gibi olup herkesin yaptığını yapmak. Bu mu? dedim, Son güvencemiz altı yaşında bir çocuğun muhakeme yetisi mi, ya birden fikir değiştirip farklı olduğunu göstermek isterse, hatta benzersiz olmanın sarhoşluğuna kapılırsa? Hiçbir yerde kalamaz, bitmiştir; ben Uta'nın annesine bir şey uydururum, sen de Constantine'le konuş, kafasından çıkarsın bunu. Otururkenki öflemeyle kalktı Kani, mutfağa kaçtı.

Okul çıkışı Constantine'i almaya gitti – gerekli bir hareket değildi bu aslında, Constantine tek başına rahatça gidip geliyordu, ama belli ki Kani konuyu onunla ev dışında konuşmak istemişti. Ben de onlar yokken Luft'u aradım, Constantine'in geceleri çok uyandığını, başka yerlerde kaldığında çok huzursuz olduğunu, o yüzden dışarıda kalmasını yeğlemediğimizi söyledim. Kamp geleneği çok güçlü olan Almanlar için bu açıklamanın mantıklı hiçbir tarafı yoktu tabii, ama istemeyen anne her yerde aynı istemeyen anne sesiyle konuşuyordu, Luft da gerekçesini anlamasa bile beni anladı, üstelemedi.

Kani'yle Constantine eve gayet neşeli döndü, Kani ona eski Japon animelerini anlatıyordu, Constantine de ilgiyle sorular soruyordu. Birlikte salona geçtiler, Kani holoda Todoro'yu oynatmaya başladı, ama iki boyutlu orijinalin üç boyutluya taşınmış hali pek iyi tatmin edici değildi, bu kadar eski bir film olunca normaldi bu, Constantine de bir süre sonra sıkıldı, bir şey alma bahanesiyle odasına gitti ve dönmedi.

Ne oldu, konuştun mu? diye sordum, Hallettim, merak etme, dedi Kani, Vazgeçti çocuk evinden, ikinci okulu bitirdiğinde kalabilirsin dedim. O zaman ne olacak, diye sordum, Ne değişecek ki? İliada, bu çocuğa kendini idare etme fırsatı vermemiz lazım, böyle yapamayız, dedi Kani. Berlin'den gitme vakti geliyor galiba, dedim. Salonun bir adımlık balkonuna çıktı Kani, peşinden gittim. Hiçbir yere gitmiyoruz, dedi yüzüme bakmadan, bu kaç-göç işi bitti, bu çocuk burada kalacak, okuluna gidecek, kendini korumayı öğrenecek, zamanı gelince de kendi kararını kendisi verecek. Neyin kararını, ne diyorsun, dedim. İşte erkek kalıp sürekli kaçacak mı, ameliyat olup normal bir hayat mı sürececek onun kararı, ne kararı olacak? diye cevap verdi.

Ameliyat konusunu daha önce pek çok kez konuşmuştuk tabii. Daha Constantine’i evlat edinmeye ilk karar verdiğimizde, devlet sistemine girişini yaptırmadan önce, merdiven altı bir klinikte cinsiyet değişimi yaptırma yollarını araştırmıştım. Penis ve testis taktıran kadınlar vardı, tabii bir konu sayılsa da büyük şehirlerde bilinmeyen bir şey değildi bu insanların varlığı, çıkan komplikasyonlar nedeniyle seyrek de olsa hastanelere geldikleri de oluyordu, ama tersi ameliyat için haliyle hiç talep yoktu. Teorik olarak mümkündü, tarihte de bu tür ameliyatlar yapılmıştı, ama güven veren bir yer bulamadım. Zaten Constantine’in yaşı uygun değildi, çocuğu kendi elimizle ölüme itmek olacaktı bu.

Sonrasında da dönem dönem bu konuyu konuşmuştuk Kani’yle, ergenliğe girmesinden önce bunun yolunu bulmamız gerektiğini, bunun tek çıkış yolu olduğunu birbirimize yineleyip durmuştuk. Ama Kani şimdi gelmiş, bu kararı Constantine’e bırakmaktan söz ediyordu, sanki ameliyat olmak istemezse olmak zorunda değilmiş gibi konuşuyordu. İnanamadım. O daracık balkonda avaz avaz bağırmamak için zor tuttum kendimi. İçeri girdim, bir bavul indirdim, giysilerimi tıktırmaya başladım. Kani gelip, Ne yapıyorsun, bir dursana, dedi, kolunu iteledim, askılar havada uçuşuyordu, o sırada Constantine girdi içeri, Nereye gidiyorsun anne? diye sordu tatlı sesiyle, ağlıyordum artık, Hep birlikte gidiyoruz canım, sen de topla eşyalarını, dedim, gitmeyelim anne, dedi, Hadi güzelim sen odana git, gitmiyoruz bir yere, merak etme, dedi Kani, Anne kalalım, diye yineledi Constantine, hıçkırma hıçkırma ağlamaya başlayıp yatağa çöktüm. İki yanıma oturup bana sarıldılar, Constantine de ağlıyordu, korkmuştu kavga ediyoruz diye. Ona sarıldım. Bu işin sonu iyi değildi.

6.

O olaydan sonra Constantine'in haşarılığı isyankarlığa dönüştü sanıyorum. Haftada bir, iki haftada bir okula çağrılıyorduk, Constantine ya bir arkadaşına eşek şakası yapmış, ya bir öğretmeniyle ağız dalaşına girip dersi rayından çıkarmış, ya da tüm uyarılara karşın ödev yapmamış oluyordu, tehlikeli hareketlere kalkışıyordu, kendine fiziksel zarar verecek hareketler – olmayacak yerlere tırmanmak, okulun çatısına çıkıp durmak gibi. Artık bir yerden bir yere yürüyerek gittiğini görmek imkansızdı, hep koşuyordu çünkü. Evde de tavırları değişmişti, sabah uyandığımda ilk aklıma gelen, Saçıma bir şey sürmüş mü? oluyordu, iç çamaşırı çekmecemden kurbağa çıkabiliyordu, ocakta pişen yemeğe gizlice bademli şampuan boca ettiği oluyordu, sürekli eşyalarımız kayboluyordu. Bazen Kani'yi bile delirtiyordu. Yine de hep çok tatlıydı, bir bakışıyla canımıza okuyabiliyordu. Durum fenaydı.

Son derece gözlemci bir çocuktuk, endişelerimizi okumayı ve bunları kullanarak bizimle eziyet çektirme derecesinde eğlenmeyi çok iyi beceriyordu. Deli gibi korkuyorduk; böyle yapmaması için yalvarıyor, hediyeler veriyor, şımartıyorduk, arada tehdit ettiğimiz de oluyordu. Hiçbirinin faydası yoktu, nasıl biliyorsa öyle yapıyordu, hangi durumda hangi düğmemize basacağını, bizi birbirimizle nasıl karşı karşıya getireceğini biliyordu. Sürekli olarak sınırlarımızı sınıyordu, her konuda pazarlık ediyordu. Kani bu konuda benden daha soğukkanlıydı, ben bazen paniğe kapılıyordum, bu çocuğu iyi yetiştiremediğimize üzülüyordum ama asıl üzüldüğüm şey, beni kahreden şey, Constantine'in bizimle olan zamanının hızla sonuna geldiğimiz bilgisiydi.

Monbijou'daki ikinci yılıyla birlikte Constantine'in içine kapanıklığı, kendi başına vakit geçirmeyi yeğlemesi gibi şeyler de tamamen sona erdi. Yalnızca kendi sınıfında değil, bütün okulda tanınan ve sevilen bir sima haline gelmişti, kendinden küçük kızlar ona aşık oluyor, büyükler saçlarını onun gibi kestiriyordu. Kendi odasında müzik aletleri geliştirip tuhaf besteler yapan çocuk gitmiş, yerine ilgi odağı olmadan duramayan, onun için de her gün yeni

atraksiyonlar geliştiren bir çocuk gelmişti. Onun isyankar halleri başka bir çocukta olsa başı çoktan derde girmişti, ama Constantine bebek yüzlülüğüyle bunu da artı puan yazdırıyordu hanesine.

Belki bu gelişmelerin doğal bir sonucu ya da yaver gelişmesi olarak da sevgililik kurumuna giriş yapmıştı. Eve geldiğinde hakkında konuşmayı en çok sevdiği konu, kimin kiminle sevgili olduğu, kimin kimi öptüğü, kimin kimin arkasından iş evirdiğiydi. Korkudan ölmek üzereydim. Bu arada Uta'nın pabucu dama atılmış, oğlak da belediyeye teslim edilmişti tabii. Benim sevgilim yok, diyordu, böyle bir düşünce bile onu iğrendiriyormuş gibi yapıyordu ama Kilt'teki konuşmaları bana da geldiği için Suse adında bir kızla sevgili olduklarını biliyordum, herhalde öpüşmüşlerdi, daha ileri gittiklerini sanmıyordum, ama her an gidebilirlerdi de. Günümün her anında, bir anneden ya da Hilde'den gelecek bir aramayla hayatımın kararmasını bekliyordum ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

Bir hafta sonu üçümüz Viyana'ya gitmeye karar verdik, Constantine'e Viyana Devlet Operası'nda sahnelenen *Ophelia* operasını izlettirmek istiyorduk, Monbijou'da da ders veren ağdaş besteci Tera Berza'nın Hamlet uyarlamasıydı ve Kani'yle yıllar önce Boston'da izleyip çok etkilenmiştik, Viyana Operası'nın versiyonuysa anlatılanlara göre bambaşka bir klasmandaydı. Galiba gitmeden önceki arşamba ya da Perşembe akşamıydı, Constantine laf arasında, Suse'la anneleri de *Ophelia*'ya gidiyormuş bu hafta sonu, dedi. Sonra bunun bir rastlantı olmadığı anlaşıldı tabii, Constantine gezimizi sevgilisine anlatmış, birlikte gitme planları yapmışlar, Suse da belli ki ailesine aynı akşam için bilet aldırmıştı.

Constantine yattıktan sonra Kani'yle ne yapacağımızı konuştuk – buradan topluca gitme, orada aynı konukevinde kalma, birlikte dönme gibi kapsamlı ve karmaşık bir plana hiç kalkışmamaya, Viyana'da gösteri öncesi belki birlikte yemek yemeye, gösteriden sonra da dağılmaya karar verdik. Constantine'e bunu anlattığımızda mızımızlandı, tutturdu, ama Suse'ların zaten bizden sonra yola çıkacaklarını, bizim de Constantine'e Viyana'dan sürpriz hediyeler alacağımızı öğrenince yelkenleri suya indirdi. Ben Suse'un bir annesiyle konuştum, opera binasının yakınlarında, Himmelpfort'ta güzel bir lokantada yer ayırttık, orada görüşmek üzere sözleşip kapattık.

Suse Constantine kadar sıska, biraz daha uzun boylu, gösterişsiz ve son derece bilmiş bir kızdı, ama Eliz de Rufa da çok tatlı insanlar ıktı. Kani de ben de ellimizi geçtikten beri yeni

insanlarla yakınlaşmaktan mümkün merteye kaçınır olmuştuk, Suse'un ailesi de bizden epey gençti, Eliz Gönüllülük Ajansı'nda görevliydi, Rufa'ysa Uluslararası Ekonomik Küçülme ve Tüketimi Azaltma İşbirliği Bürosu'nda üst düzey bir yöneticiydi, buna rağmen ikisi de neşeli ve rahat tiplerdi. Okulu çekiştirdiğimiz eğlenceli bir yemeğin ardından opera binasına gittik; Constantine'le Suse yan yana oturmak istedi ama biletlerimiz ayrı ayrı yerlendendi, bunun üzerine Eliz bana, Sen bizimle otursana, Suse da senin yerine geçer, olmaz mı? dedi. *Ophelia*'yı bu düzende izledik.

Gerçekten de büyüleyici bir prodüksiyondu. Viyana Devlet Operası'nın cesareti, Boston Operası'nı aşmıştı – erkek rollerini kadınlaştırmamışlar, erkek kılığına girmiş sanatçılar oynamışlardı. Rektifikasyon öncesinden yapıtları orijinal halleriyle sahnelemek yeni bir trenddi, çok da tepki çekiyordu bekleneceği üzere, böyle bir şeyi Amerika gibi muhafazakar bir ülkede, en azından büyük bir kısmında yapmak imkansız olurdu. Constantineler de o dönem tarih dersinde karanlık çağları işlemeye başladığından içimiz rahattı, Constantine sanki biyoloji dersinde bonoboların sosyal düzenini okuyorlarmış gibi bir mesafeden yaklaşıyordu konuya.

Daha doğrusu biz öyle sanıyorduk. Opera çıkışında iki aile ayaküstü biraz sohbet ettikten sonra vedalaştık, geç olmuştu zaten, Suseların kaldığı konukevi bizimkisinin ters yönündeydi, ayrıldık. Daha arkamızı yeni dönmüştük ki, Ben erkek miyim? dedi Constantine. Elimde olmadan dönüp baktım duydular mı diye, ama şehrin gürültüsünde duyamayacak kadar uzaklaşmışlardı. Şu parkta oturalım biraz, dedi Kani; operanın biraz ilerisindeki parka girdik – başka zaman olsa çok seveceğim, şimdiyse bir korku filminin çılgılık öncesi sahte sakinliğini çağrıştıran bir yerdi burası. Nereden çıkardın? diye sordum, cevap vermeden önce kafasının içinde neler döndüğünü biraz anlayabilmek umuduyla. Biliyorum ben zaten erkek olduğumu, üç yıldır biliyorum, dedi Constantine. Üç yıl önce ne olduğunu hatırlamaya çalışırken Kani sordu. Bir şey olmadı, sokakta bir erkek gördüm, bir kadına önünü dayayıp çekiyordu, çünkü kokusu benimki gibiydi, dedi Constantine. Nasıl, Shenectady'deyken mi? dedim, kulaklarıma inanamıyordum. Hayır burada, okuldan dönerken gördüm, dedi Constantine, belli ki yıl hesabını uydurmuştu. Bunun üzerine Kani, kısa ve net cümlelerle Constantine'e durumunu açıkladı, iyi yaptığı işlerden biriydi böyle açıklamalar, bazen ben bile tam anlayamadığım basit şeyleri açıklamasını isterdim.

Sende erkeklere özgü cinsel organlar var, bunlarla doğmuşsun, dedi Kani, Bazı insanlar altı parmaklı doğar, bazılarının üç ayağı olur, senin de erkeklik organların var. Diğerlerinden farklı olarak senin gibi başkası yok, artık kimse erkeklik organlarıyla doğmuyor. O sokakta gördüğün de aslında doğuştan erkek değil, ameliyatla erkeklik organları taktirmiş biri. Bunu yapmak yasak, o yüzden yapanlar da pek ortalarda görünmez, sayıları da azdır. Niye taktiriyorlar yasaksa? diye sordu Constantine. Çeşit çeşit insan var, bilemeyiz ki, dedim, belki yasak olmaması gerektiğini düşünüyorlardır, belki de ellerinde değildir, erkek olmayı çok istiyorlardır. İnsanlar onlara bile çok kötü davranıyor, sen doğuştan erkeksin, öğrenirlerse kim bilir sana neler yaparlar. Kani hemen lafa girip beni düzeltti, Yani erkeklik organlarıyla doğdun demek istiyor İliada, onun dışında hiçbir kadından farkın yok, son derece normal bir insansın. Fakat tarih boyunca insanlar erkeklerin yönetimi altında çok acı çekmiş olduğu için bütün erkekleri kötü sanabiliyor. Karşısına bir erkek çıksa sırf bu yüzden kötü davranabilecek insanlar var. O yüzden sana erkeklik organların olduğunu söylemek için doğru zamanın gelmesini bekledik. Bunun seni tanımlayan, seni sen yapan bir şey olmadığını anlayabileceğin yaşı bekledik. Bak şimdi anlayabiliyorsun, değil mi?

Constantine'e baktı, o da sessizce Kani'ye bakmayı sürdürdü. Sen Constantine'sin, diye devam etti Kani, bacaklarının arasında ne olduğu önemli değil, kafanda ne olduğu, kalbinde ne olduğu önemli, neler düşündüğün, neler yaptığın, insanlara neler verebileceğin, insanlara nasıl davrandığın önemli. Ama bunu anlayamayacak insanların karşısında da kendini koruman lazım. Biz de seni onlara karşı koruyacağız, merak etme, diye ekledim, ama sorun çıkmaması için bu durumu sen biraz daha büyüyünceye kadar gizli tutmak iyi bir fikir, kimse bilmezse kimse canını sıkamaz, değil mi?

Constantine başıyla onayladı, sonra, Neden ben erkek oldum peki, kimse olmuyor? diye sordu. Konunun özünü yakalayivermesine hep hayran oldum bu çocuğun. Çünkü yıllar yıllar önce dünyada büyük bir salgın yaşandı, dedim, Bu hastalığa yakalanan kadınlar erkek çocuk doğuramıyordu, sonunda hiç erkek doğmaz oldu, doğmuş olanlar da öldü, erkek kalmadı, size bunları derste anlatıyorlar zaten, değil mi? Evet, onu biliyorum, dedi Constantine, Ben neden erkek oldum onu soruyorum. Bilmiyoruz, dedim, Bilimsel açıdan nasıl bir açıklaması olduğunu biz de çok merak ediyoruz. Doktorlar ne dedi? diye sordu Constantine, Kani de onu hiç doktora götürmediğimizi, ona hep benim baktığımı anlattı, Constantine bunun da nedenini merak etti tabii, o da, Senin erkeklik organlarıyla doğduğun öğrenilirse bilimciler

seni incik cıncık incelemek, testler, deneyler yapmak isteyecek, okulunu, arkadaşlarını, evini, bizi bırakmak zorunda kalacaksın, devlet seni bir araştırma merkezine kapayacak ve kimseyle görüştürmeyecek, her tarafına iğneler batıracak, makinelere bağlayacak –

Yeter Kani, diye araya girdim. Constantine'in gözlerinden dehşet okunuyordu. Bunlar olmayacak, çünkü sırrımızı iyi saklayacağız, değil mi? dedim. Telaşla başını salladı Constantine. Hadi bakalım, geç oldu iyice, diyerek parkta oturduğumuz banktan kalktım, Odamıza dönelim de bir güzel uyuyalım bu nefis opera üzerine, ne dersiniz?

7.

Viyana faslında sonra uzun bir süre erkeklik konusu bir daha açılmadı, Constantine gerçekten de tehlikeyi anlamış ve kendini korumayı içselleştirmiş gibiydi, kendi kendine bazı riskleri hesapladığını, sorun çıkabilecek durumları öngörüp baştan önlem almaya çalıştığını görüyordum. Buna çok seviniyorduk tabii ama bir yandan da ufacak bir çocuğun tertemiz beynini böyle korkulara maruz bırakmak kahrediyordu bizi. Kani konu tamamen hallolmuş gibi davranıyordu ama bir yerden yeniden patlayacağını çok iyi biliyordum.

O yaz tatilde Amerika'ya gittik, Batı Kıyısı'nı gezdik, sonra New York'a, Zelda'yı görmeye gittik. Bıkmadınız mı buralardan, başka yerler gezenize, diye çıkıştı bize, Afrika'da, Sibiry'a'da, Çin'de görülecek onca ilginç yer varken, hiç akıl yok sizde, İstanbul'a gitseydiniz bari, çocuk adının geldiği şehri görürdü hiç olmazsa. Benim adım İstanbul değil ki, dedi Constantine. Bunun üzerine Zelda, sanki çocuğun adını kendisi koymuş gibi anlatmaya başladı: Ben Ortadoğu kültürleri çalıştığım için o bölgeyi çok severim, İstanbul'a yerleşmeyi bile düşünmüştüm bir aralar; İstanbul'un çok eski adı Konstantinopolis'miş çünkü şehri kuran imparatorun adı Konstantin'miş, senin de adın bir imparatorun geliyor, ne güzel değil mi? Constantine önce gülümsedi, sonra bakışları bulutlandı, Erkek değil mi o imparator, neden bana erkek adı koydunuz ki? diye sordu. Kadın adı da olur erkek adı da, dedi Zelda, kadın adı olduğunda sonu e ile yazılır. Constantine'in kafasına bir şey takıldığı belliydi, bir Kani'ye, bir bana bakıyordu, Buzlu çay içmek isteyen var mı? dedim ayağa kalkarak, Ben istemem, sağol, dedi Zelda, Kani limonlu istedi, mutfağa gittim, Constantine de peşimden geldi, biliyordum geleceğini, çayları koymak için bardak çıkardım bir şey demeden. Zelda biliyor mu? diye sordu, Neyi? dedim, Benim erkek olduğumu, dedi fısıldayarak. Tam yemelik bir çocuktuk, yemin ediyorum. Biliyor, dedim, Sen doğduğundan beri biliyor, erkekleri hiç sevmez biliyorsun ama seni çok seviyor; sana da buzlu çay koyayım mı? Küçük bir bardak istedi, çayları koyup içeri döndük. Zelda'nın Constantine'e bakışından, Kani'nin olup bitenleri

ona özetlediğini anladım. Zelda bu işe burnunu sokmasa keşke, diye geçirdim içimden, hiç üzerine vazife değil. Sakın unutma, diye lafa girdi Zelda, erkeklik bir hastalık, dünya yüzünden silinmiş ölümcül bir hastalık, artık kimse bu hastalığa yakalanmıyor, seninki büyük talihsizlik ama merak etme biraz daha büyüyünce sen de herkes gibi kadın olacaksın, çok kolay bir ameliyat; Zelda yeter, diye lafını kestim, çocuğun kafasını karıştırıyorsun, karışma sen. Neden karışmayacakmışım, pekala da karışırım, dedi susmayı reddederek, Doğada ortaya çıkmış en büyük hastalıktı, inkar mı ediyorsun, kökünü kurutmasaydık bütün insanlığın kökü kuruyacaktı, dünya o zamandan beri çok daha iyi bir yer değil mi, evet meteordan beri biraz zorlanıyoruz ama ne var, geçecek sonuçta, hep birlikte çalışıyoruz, tabii ki üstesinden geleceğiz, kadınlar her zaman başardı, yine başaracağız. Gerçekten başladığında durdurulamıyorsun, dedi Kani gülümseyerek. Onun bu yumuşak halleri de en az Zelda'nın fosilleşmiş görüşleri kadar çıldırtıcı olabiliyordu. Ben dışarı çıkıyorum, duyurdum ortaya, biraz nefes almam lazım.

Ya o geceydi, ya bir sonrakisi, Kani'nin dürtmesiyle uyandım, Constantine'e bir bakar mısınız? dedi, Ne oldu? diye sordum. Constantine beni uyandırmaya çalışmış, beceremeyince Kani'yi uyandırmıştı, Buram ağrıyor, demişti acılı bir sesle, Kani karanlıkta neresini gösterdiğini görememişti, Karnın mı? demişti, Daha aşağısı, demişti o da, Kukumun orası. Kani doğrulup başucu lambasını yakmıştı, Ne oldu, bir yere mi çarptın acaba? demişti, Constantine başını iki yana sallamıştı, kıvranıyordu, gerçekten çok acı çekiyor gibiydi. Sana biraz ılık süt vereyim, iyi gelir demişti Kani, ne yapacağını bilemediği için. Birlikte mutfağa gitmişler, Kani süte biraz bal ve tarçın ekleyip Constantine'e vermişti, tarçına bayılırdı, bir dikişte bitirmişti, hemen ardından da inlemeye devam etmişti, ataklar halinde geliyordu sancı sanki, sıcak mı tutmak gerekir, tam tersine serin mi, bilememişti Kani, belki gaz sancısıdır diye düşünüp süt verdiği pişman olmuştu. Bu sefer de aklına düş fikri gelmiş, Constantine itiraz etse onu banyoya sokup bacaklarının arasına ılık su tutmuştu, çocuk nihayetinde, Anne, çok ağrıyor, diye ağlamaya başlayınca da telaşlanıp beni uyandırmıştı sarsalayararak. Şimdi düşünüyorum da Constantine o gece beni uyandırmak için ne kadar uğraşmıştı acaba?

Bir bakalım, dedim tam uyanmadan yataktan kalkarken, birlikte Constantine'in yanına gittik, Zelda onun için salonda yatak yapmıştı, çocuk hala inliyordu. Küçük bir muayene yapacağız, tamam mı? dedim; Constantine gözlerini yummuş, yüzünü buruşturmuştu, Tamam, dedi zor duyulur bir sesle. Pijamanı ve külotunu indirelim şimdi, Kani sen de şu ışığı açar mısın, iyice

görelim, dedim. Kani ışığı yakıp geldi – herhangi bir kızarıklık ya da şişme yok gibiydi, Burası mı ağrıyor yoksa burası mı? diye sordum, penisine ve testislerine dokunarak, Constantine hemen cevap vermedi, İkisi de galiba, dedi sonunda, bakışlarımı Constantine’e diktim, Demek ikisi de, öyle mi? diye sordum doğrulamak için, acı içinde başını salladı. Bu kez de göbeğinin altında sağ ve solda iki yere bastırıp, Böyle yapınca iki taraf da kaşınır gibi ağrıyor, değil mi? dedim, Constantine yine başıyla onayladı, Çok bastırınca çok mu acıyor? dedim, Aaah, dedi Constantine. Tahmin ettiğim gibi, dedim Kani’ye, Constantine’in saçını okşayıp alnından öptüm, Biraz ateşin de var, sen enfektorella olmuşsun tatlım, hiç kıpırdama, ilaç getireceğim, bir de merhem getirip kompres yapacağız, tamam mı? dedim. Sadece inledi. Enfektorella mı? diye sordu Kani, peşim sıra mutfağa gelirken. Yok bir şeyi, dedim, Bir aspirin versene bana. Buzluktan birkaç parça buz çıkarıp bir havluya koydum, Kani’den bir parmak yüz kremi istedim bir de. Constantine’e hapı içirdik, kremi göbeğinin altına ve testislerine sürdüm, içinde buz olan havluyu da penisinin üstüne koydum, Bunu on dakika tutacağız, tamam mı canım? dedim, Kani’ye de kaş göz işareti yaparak, Kani sen yatabilirsin, ben Constantine’le biraz kalayım, geliyorum, diye ekledim. Kani, Kalayım ben de? dedi, ama benim dik dik baktığımı görünce, Bu ilaçla kompres çok iyi gelecek bir tanem, hadi geçmiş olsun, diyip Constantine’i öptü, bizim odaya geçti.

On on beş dakika sonra ben de odaya girdiğimde Kani pencereyi açmış, pervazda oturuyordu. Yatağa girdim. Ne olmuş? diyerek yanıma geldi. Bilmem ki, dedim, hastalık uydurmuş işte çocuk aklınca, bir şeyi olmadığı belliydi, biraz kitap okudum, uyudu hemen; Zelda’nın gerizekalılığı yüzünden, beyinsiz yaratık, nefret ediyorum, bana da böyle yapardı küçükken. Geçti canım, hepsi geçti, dedi Kani gülerek, bir yandan da saçımı okşuyordu. Omzuna bir yumruk attım. Olacak bunlar böyle, çocuk da endişeleniyor, ne yapsın? dedi Kani. Ya bir gün gerçekten hastanelik olursa? dedim; Yani normalde olmaması gerekir, diye yanıtladı, bacak arasından kesici aletleri uzak tutmayı başarırsak sorun çıkacağını sanmıyorum. Paniğiniz geçti bakıyorum, şimdi rahat rahat gevriyorsunuz? dedim, güldü, uzanıp ışığı kapattı.

8.

Yeni ders yılında bizi bazı yenilikler bekliyordu. Constantine saç modelini değiştirdi, Suse'dan bahsetmez oldu ve onun yerini Misha aldı, bir de toplum ve yaşam derslerindeki performansı yükseldi. Öğretmenleri Constantine'in düzen bozucu hareketlerini sineye çekmeye çalışıyordu çünkü dersleri çok iyiydi, katılımcıydı, kendi merakları doğrultusunda araştırmalar yapıyor ve bunları sınıfta paylaşıyor, işin ilginç diğerleri de onu dinliyordu. Ne var ki zaman ilerledikçe öğretmenlerin daha fazla dayanamayacağını anladık, bizimle konuşurken kurdukları cümlelerde amayı giderek daha çok kullanır oldular. Constantine'in erkek tarihine duyduğu ilgiden endişelenmeye başlamışlardı, bu yaş düzeyinde işlenen ayrıntıdan çok daha fazlasını öğrenmek istiyor, derslerde diğer öğrencilerin bir kenarda yol açmasına yol açacak şekilde öğretmenle diyaloga giriyor, bütün soruları yanıtlanmadan konuya devam edildiğinde öfkeleniyordu. Bestelerindeki gürültü ve disharmonide belirgin bir artış olduğunu söylüyorlardı –bunun hiçbir şekilde gösterge olabileceğine inanmıyordum- çalış tekniğinde de daha agresifti.

Rehberlik uzmanıyla görüşmeye çağrıldığımızda, arkadaşlarıyla ilişkisinde bir sorun olmadığını, Misha'nın Constantine üzerinde çok olumlu bir etkisi olduğunu öğrendik. Şimdilik bir müdahaleye gerek yok, diyordu uzman, özgürlüğünü kovalayan yaratıcı bir zihnin belirtileriydi bunlar bir yandan da, engellemek değil desteklemek gerekirdi, ama desteklemenin tanımında yön vermek de vardı. Biraz somutlaştırabilir misiniz? dedim, Mesela yapmaması, söylememesi gereken şeyler mi var, kaç desibele kadar sesin şiddetini yükseltebilir, nasıl yönlendireceğiz? Değerler, toplumsal uzlaşma, ortak vicdan gibi şeyler geveleyince ne mal olduğunu anladım, Ortak olanda herkes uzlaşacaksa özgürlüğe gerek var mı? diye sordum, boş boş baktı, Ne işe yarıyor özgürlük diye soruyorum, dedim, Zaten toplum uzlaşmış, ortak vicdan oluşturmuş, ya herkes buna uyacak ve özgürlük teranesi okumayacağız, ya da özgürlük varsa karşısına uzlaşmamış ortaklıkmış çıkarmayacağız, değil

mi, ikisi birden olmaz herhalde? Özgürlükle başıboşluk aynı şey değilmiş, çocuklar kural istermiş. Tipik eski kafalı öğretmen örneğiymiş, iyi niyetli, güya aydın, ama aslında bağınaz; herkes onun kanılarına sahip olacaksa özgürlükçü, sorgulamaya kalkacaksa şahin. Ben de erkeklere bayılmıyordum, tarihteki vahşetlerini onaylamıyordum, yeniden erkek egemen bir dünya kurulması en son isteyeceğim şeydi, ama bunun dogma haline getirilmesi bence aynı büyüklükte bir tehlikeydi. Kani dürtükleyince lafı daha fazla uzatmadım, kadının yanından ayrıldık.

Akşam Kani'yle güzel bir Hırvat kırmızısı içerken, Bir gün bizim yüzümüzden erkeklerin dünyaya yeniden hakim olma olasılığından korkuyor musun? diye sordum. Bir kırlangıçla bahar gelmez, dedi gülerek, sonra biraz ciddileşti, Constantine ünlü bir besteci olacak, tartışmalı bir şahsiyet olacak, ama hayır, türünün tek örneği olarak ölecek, bence zaten kısır, çocuğu filan olmayacak, diye ekledi. Bu on yıl çok kritik, dedim, Küçükken bizim elimizden alabilirler, sonrasında daha zor bir şey yapmaları. Kafaya koyarlarsa yaparlar, dedi Kani düşünceli bir sesle, Ama her şey yolunda giderse koyacaklarını sanmıyorum.

9.

Kani'nin haklı olabileceğini mayıs ayında Roma'da düzenlenen Elise Genç Yetenekler Müzik Yarışması'nda anladım. Dünyanın en prestijli, en zorlu yarışmalarından biriydi bu, Constantine de piyano, orkestra şefliği ve beste dallarında katıldı, üç dalda birden yarışmaktansa birini seçmesini ve ona yoğunlaşmasını tavsiye ettik ama bizi dinlemedi tabii. İlkinde Clara Schumann çaldı, ikincisinde Roxana Panufnik'in *Ode to Frequasoro*'sundan ikinci bölümü yönetti, üçüncüsünde kendi piyano dördlüsünü Roma Senfoni üyeleriyle seslendirdi ve üç dalda birden birincilik kazanan ilk yarışmacı olarak yarışmanı tarihine geçti. Kapanış konserlerine her dalın birincisi çıkıyordu, dolayısıyla Constantine üç kere arka arkaya sahneye çıktı, gecenin sonunda piyano dördlüsü dakikalarca ayakta alkışlandı. Ağlamaktan Kani'yle ikimizin yüzü gözü su dolu balona döndü. Bütün yarışmacılar arasında en küçüğü oydu, bazıları 17-18 yaşındaydı, bizimkisi onların yanında sevimli bir sivrisinek gibi duruyordu, fakat müziğin sesi duyulmaya başlar başlamaz her şey değişiyordu, çocukta müthiş bir müzik zekası olduğu belliydi ama onun da ötesinde acayip bir sahnesi vardı, o ufacık bedeniyle her yere yetişiyor, kimse gözünü ondan alamıyordu, seyirciler de orkestra üyeleri de avucundan yiyen timsahlar gibiydi, sanki pijamasının altıyla dış fırçalıyormuş gibi rahattı, ama bir yandan da dünyanın kaderi ona bağlıymış gibi ciddiydi. O gece eve dönüp Constantine'i yatırdıktan sonra konuk evinin balkonunda birbirimize aşırı duygulu laflar edip yeniden ağladık.

Bizim işler de iyi gidiyordu, uzun süre aynı yerde kalınca insan mesleğinde ilerliyordu demek ki. Ben hastanede servis şefi olmuşum, sorumluluğum artmıştı ama nöbetlerim azalmıştı, Kani de terfi etmiş ve 19 şehirden oluşan bir bölgenin bütün su dağıtımını ve kalite kontrol süreçleri ona bağlanmıştı. Biraz daha genç olsak ikinci çocuk düşünecek durumdaydık, Constantine de kardeş isteyip duruyordu, bayılırdı bu işe, ama kalkışamazdık. Bunu hiç söze dökmemiştik ama sanırım dikkatimin ve gücümün dağılmasını istemiyordum, günü

geldiğinde her şeyimle Constantine'in yanında olmak, başka bir sevgi ve bağlılık yüzünden yapabileceğim her şeyi yapmaktan geri kalmamak zorundaydım.

Monbijou'dakiler de hallerinden gayet memnundu. Zaten oldukça iyi tanınan bir kurumda, ama böyle bir yıldız çıkarınca, müzik eğitimiyle hiç ilgisi olmayanlar da okulun adını duyuyor, misyonunu desteklemek isteyen on binlerce insan bağış yapıyordu. Constantine'in aşırılıkları, bir yıldızda normal karşılanan davranışlar olarak yeniden kategorize edilmişti. Okulun müdürü Hilde de ayda bir-iki kez bizi arar olmuştu, okula gittiğimizde birlikte kahve bile içiyorduk.

Fani'nin annesinin şikayetlerinden de böyle haberim oldu. Constantine'in sınıfından, kemanda uzmanlaşan iriyarı bir kızdı Fani, ailesi okulun en zenginlerindendi. Sınıf velileri arasında da kadının sevimsizliğinden, sonradan görmüştüğünden, burnu büyüklüğünden sık sık söz edilirdi, ama ben yalnızca bir-iki defa uzaktan görmüştüm. Büyük bir tantanayla okula gelip kızını almış, bahçedeki kızlardan bazılarını azarlama okuldan çıkmış, basıp gitmişti. Hilde'nin dediğine göre kadın bizzat kendisine gelip sınıf öğretmenlerinin bütün ilgilerini Constantine'e verdiğini, diğer çocukların gelişimiyle üstünkörü ilgilendiklerini, bu durumun da Fani'nin şevkini fena halde kırdığını, çocuğun artık okula bile gitmek istemediğini anlatmış, bu durumun derhal düzeltilmesini istemiş, düzeltilmediği takdirde yapabilecekleri konusunda da üstü kapalı birtakım tehditler savurmuştu. Benim bir şey dememe fırsat bırakmadan Hilde, Merak etme, öyle bir durum yok tabii ki, bir hallediyoruz, dedi. Fani'nin iki ablası da Monbijou mezunuydu ve iyi birer müzik kariyeri yapmışlardı, fakat anneleri Fani'nin durumundan çok endişe duyduğunu, okulun eski kalitesinin kalmadığını, öğretmenlerin çok bozulduğunu, yönetimin de vizyonsuz ve pasif olduğunu etrafta anlatıp duruyordu. Benim bile kulağıma geldiye Hilde haydi haydi duymuş olmalıydı, o yüzden ispiyonluyormuş gibi hissetmedim hiç, bodoslamadan sordum – Ne yapacaksınız, öğretmenler kadına sunum mu yapacak, siz vizyonunuzu mu anlatacaksınız yönetim olarak, şikayet ediyormuş ya? Hilde'nin suratı değişti, anladım ki kadının konuşmalarından haberi yoktu, ama geri adım atmak için çok geçti, ayrıca geri adım atmayı da istemiyordum. Kadının derdini konuştuk epeyce – Fani'nin dersleri çok parlak değildi ama fena da değildi, fakat belli ki kızcağız annesinin kibri yüzünden ve biraz da cüssesinden yararlanarak sınıftakiler üzerinde baskı kurmaya çalışıyor, Constantine'i kötülüyor, Misha'yla hakkında olmadık dedikodular çıkarıp ortalığı karıştırıyordu.

Meseleyi enine boyuna konuşmak için Misha'nın annesi Flann ve Suse'un annesi Eliz'le buluştuk bir öğlen, o gün hastanedeki programım epey sıkıştı ama böyle bir durumda bazı esneklikler sağlamak gerekiyordu. İkisi de benim bilmediğim daha bir dolu hikaye biliyordu kadın hakkında – eşi iktidarla sıkı bağlantıları olan bir yatırımcıydı, eskiden de iyi parası vardı ama son dönemde iyice palazlanmış, siyaset işlerine de bulaşmaya başlamıştı, ama evde asıl bizimkinin düdüğü ötüyordu, eşi de kızları da onun karşısında İtalyan marzipanı gibi oluyordu. Söylediklerine göre kanıt olarak kullanmak için Fani'ye derste kayıt yaptırmış, bir şey çıkmamasına rağmen ileri kontrpuan öğretmenine gidip her şeyi bildiğini ve gerekirse kanıtlayabileceğini söyleyerek kadının gözünü korkutmuş, ama belli ki Constantine'in umuru bile olmamıştı, gelip anlatmaya bile değer görmemişti. Tabii kadının öyle devlet gibi bir hali vardı ki çocuklara müzik öğretmekle bir ömür geçirmeyi hedefleyen birine istediğini yaptırmayı pek zor olmamıştı. Fakat o öğleden sonra, çekiştirmemize ve iki şişe şarap devirmemize rağmen, sonunda biz de kadınla dalaşmanın iyi bir yolunu bulamayıp okulun ne yapacağını izlemeye karar verdik. Okul sonunda hiçbir şey yapmadı, ama kadının isteklerini de yerine getirmemiş olacak ki o yıl sonunda kadın Fani'yi okuldan aldı. Kızın gidişi arkadaşları arasında gözle görülür bir üzüntü yaratmadı, ondan boşalan kontenjanı dolduran kız da Constantine'in en iyi arkadaşlarından biri oldu.

10.

Ertesi yıl daha ciddi bir sorun bekliyordu bizi. Erken gelen başarının doygunluğu muydu, popüler bir çocuk olması mıydı, yeteneğini ve güzelliğini başka amaçlar için kullanabileceğini fark etmesi miydi bilmiyorum ama Constantine'in huyu değişti. Daha doğrusu her zaman var olan haşarılığı asiliğe evrilmişken, bir kez daha vites yükseltip bebek yüzüyle mükemmel bir elebaşı haline geldi, yalnız kendi yapmakla kalmadı, başka çocukları da örgütledi. Ders çalışmayı bıraktı; ödevlerini elinin ucuyla yapıyor ya da hiç yapmıyordu, uyarılarımız, yalvarmalarımız, tehditlerimiz, cezalarımız da hiçbir işe yaramıyordu – tepki göstermiyor, oyalaya oyalaya, bıktıra bıktıra kendi bildiğini okuyor, ne istiyorsa onu yapıyordu. İyi bir birikimi olduğu için notları uzun süre iyi gitti, ama öğretmenlerinin ona bakışının bu kez köklü bir biçimde değiştiğini de konuşmalarımızda görebiliyorduk, yazık oldu diyorlardı gözleriyle, yine bir şey olur bu kız ama çok acayip bir şey olabilirdi bozulmasaydı, yazık. Profesyonel destek de alamıyorduk haliyle, melek gibi çocuğu ziyan ettiğimiz düşüncesi ve o çaresizlik beni çıldırtıyordu. Kani de belli etmemeye çalışıyordu ama endişeliydi, anlıyordum, zaman zaman Constantine'le yürüyüşe çıkıyor, çok istediği bir şeyi alırken kafasına biraz laf sokmaya çalışıyordu. Pek bir işe yaramıyordu – Constantine başka kızlarla birlikte ders kırıyor, geceleri eve geç geliyor, saçlarını her hafta başka renge boyuyor, Cheet'te karanlık tipli insanlarla görüşüyordu, okul kapısında onu bekleyen serseri kılıklı kadınlar olduğunu duymuştuk. Başlarda mutaassıplık mı yapıyoruz acaba diye kendimizi sorguladıysak da bir gün sokakta Constantine'i bu tiplerle görünce endişeye mahal olduğuna kesin olarak karar verdik.

Hilde her aradığında nabzım yükseliyordu, eskisi kadar aramıyordu gerçi artık, ama aradığında hep bir sorun oluyordu. O gün hastane servis toplantısında idim, hemen konuşamadım; ben onu aradığımda da çok resmi görünüyordu, kötüye işaretledi, Bugün uygun bir zamanında okula gelebilirsen iyi, olur, dedi. Apar topar gittim tabii; ofisinin girişinde

karşladı beni, gülümsedi ve samimi bir ifadeyle konuştu, ama elimi sıktı, içeri gelsene, dedi, girmemi bekleyip arkamdan elini sırtımla belim arasına koyup hafifçe ittirdi. Oturduğumda iki-üç cümle havadan sudan konuşup ellerini kucağında kavuşturarak konuya girdi – Constantine bazı arkadaşlarına erkek olduğunu söylüyordu. Nutkum tutuldu bunu duyunca, ağzım açık kaldı. O halimi görünce Hilde devam etti, bir tür erken ergenlik olarak görüyordu bunu, otoriteye meydan okuma olarak, Hinduların ortasında inek etine bayıldığını söylemek gibi bir şeydi bu, çok endişelenecek bir durum yoktu henüz – ama henüzün altını çizdiğini hissettim.

Sence son zamanlardaki disiplinsizliğiyle bunun bir ilgisi var mıdır? diye sordu. Dedin ya otoriteye karşı gelmek diye, bence de öyle, dedim. Ama neden başka bir şey değil de erkek olduğunu söylemeyi seçmiş? Yani düşünsene, erkekleri sevdiğini, onlara haksızlık yapıldığını, ne bileyim, erkeklerin yok olmasına üzüldüğünü söylemiyor, doğrudan ben erkeğim diyor, dedi Hilde. Şaşkınım, dedim, sesim zar zor çıkıyordu, Sence neden? Bilemiyorum, dedi Hilde, Son dönemdeki düşüşünü Constantine bir tür mağduriyet olarak yaşıyor olabilir, yani kendi sorumluluğunda olan bir şey değil de başkalarının ona yaptığı bir haksızlık gibi, çok parlak çocuklarda bu perseküsyon kompleksi türü davranışları görüyoruz bazen, bence her halükarda profesyonel destek almanız lazım; ben rehberlikten Klara'yla konuştum, size isim önerecek. Başım la peki dedim; profesyonellerin devreye girmesi gerektiği noktada artık itiraz şansım olmadığını, itiraz etmeye kalkarsam işlerin sarpa sarabileceğini biliyordum.

Akşam evde Constantine'i karşımıza alıp o güne kadarki en ciddi konuşmamızı yapmamız gerekeceği için, öncesinde Kani'yle oturup ne söyleyeceğimizi, nasıl bir tavır takınacağımızı belirlememiz gerekiyordu, ama buna zaman kalmadı, Constantine okuldan eve erken döndü, Kani de işten geç çıktı. Constantine yattıktan sonra kendi aramızda konuşmaya karar verdik sessizce, fakat sofraya kurulduğunda Constantine bizimle yemek istemediğini, bir süredir sevgilisi olan Tere ve başka bazı kızlarla film seyredeceklerini, orada bir şeyler atıştıracağını bildirince ve bunun için izin alma gereği bile duymayınca patladım: Otur şu masaya, hiçbir yere gitmiyorsun affedersin, sana biraz hiza vermenin zamanı geldi artık, nedir öyle ortalarda ben erkeğim diye dolaşmalar, kafayı mı üşüttün sen? Yeter artık, suyuna gittikçe, aman üzülmesin dedikçe tepemize yapıyorsun. Ders çalışmayı bıraktın, okulu boşladın, hırtlık yapmayı marifet sanıyorsun, elalemin çocuklarını da yoldan çıkardın, ne yapıyorsun? Sana soruyorum Constantine, ne yaptığını sanıyorsun? Alıp hapse atmazlar mı sanıyorsun? Peşine

köktenci manyaklar takılıp seni gebertmez mi sanıyorsun? Bizim hayatımızı karartmazlar mı sanıyorsun? Ne sanıyorsun? Yıllarca oradan oraya göçtük saklanabilmek için, bak burada ne güzel bir hayatımız var, senin pırıl pırıl bir geleceğin var, herkes sana hayran, yeteneğine hayran, sen niye bütün bunları yok etmeye çalışıyorsun? Kani sen de bir şey söyleyecek misin, yoksa her zamanki gibi yalnızca ben mi konuşacağım? Niye hep ben kötü oluyorum, niye hep böyle şeyleri konuşurken yalnız bırakılıyorum?

Kani iskemlesinde hafifçe doğruldu; konuyu bilmediğini, en azından son gelişmeyi o anda öğrendiğini unutmuştum ama pişman değildim. Nedir hakikaten bu erkek olduğunu söyleme meselesi? diye sordu Kani sakın bir sesle. Yok bir şey, dedi Constantine, önüne bakıp omuz silkerek. Nasıl yok ya, nasıl yok? diye atıldım, ama Kani koluma dokunup kendi devam etti. Yavrucum, İliada haklı, sen belki bu lafı kimsenin ciddiye almayacağını düşünüyorsun, kimsenin aklına senin gerçekten erkek olduğun gelmeyebilir, ama mesele bununla bitmiyor ki, ciddi bir uyum sorunun olduğunu herkese ilan etmiş oluyorsun bunu yapmakla, Benimle ilgilenin, çok sorunlarım var, demiş oluyorsun.

Ne alakası var? diye lafa girdi Constantine, niçin illa sorunlarım olması gerekiyor ki, çok saçma. Olabilir, dedi Kani, ama bunun saçma olup olmaması değil konu, saçma da olsa ortada böyle bir algı var, böyle değerlendirecekler, sorunun varsa bizimle konuşman lazım, yoksa da böyle şeyler söylemeyi bırakman lazım. Bak şimdi okul seni takibe aldı, profesyonel yardım alman gerekecek, sana bir sürü soru soracaklar, çok özel pek çok şeyini anlatman gerekecek, onları anlatırken de çok önemli bir şeyi hep saklaman gerekecek, ama konuşacağın kişi zaten sakladığın şey her neyse onu ortaya çıkarmak için konuşuyor seninle. Anlıyor musun nasıl zor bir durumla karşı karşıyayız şu anda?

Kısa bir sessizlik oldu, Constantine biraz tabağındakileri kurcaladı, sonra, Sorunum filan yok, merak etmeyin, dedi, hiçbir mesele de çıkmayacak, ben hallederim. Nasıl halledeceksin pardon? dedim, yalan söylersen anlayacak, doğruyu söylersen zaten oyun bitti, nesini halledeceksin? Yine bağırıyordum, farkındaydım ama engel olamıyordum. Tamam, halledeceğim ben, diye yineledi Constantine, Doydum ben, diyerek masadan kalktı, odasına yöneldi, ben bir şey söyleyecektim ki Kani beni susturdu.

Ne yapacağız peki? diye sordum Constantine çıktıktan sonra, Bir fikrin var mı? Buna bir çözüm bulmamız lazım, yoksa bittik. Tamam, dedi Kani. Nesi tamam? dedim, Sıçtık işte, her

şeyi sıçtık, bunca yıl uğraşmamız, didinmemiz bitti, çocuğu koruyamadık, elimizden alacaklar, kim bilir başına neler gelecek, hiçbirini engelleyemeyeceğiz, kimseye derdimizi anlatamayacağız, bizi kimse dinlemeyecek, dinlemek de istemeyecek, en yakın arkadaşlarımız bize sırt çevirecek, zaten bize ne olacağı da belli değil, sıçtık tamamen. Gidelim yine istersen, dedi Kani, Ortadoğu'da bir yere gidelim, ya da kuraklık kuşağının hemen kuzeyinde bir yere, karışanımız olmaz, küçük bir kasabaya yerleşiriz, sen hekimlik yaparsın, ben de idare edecek bir iş bulurum, Constantine radara yakalanmaz, birkaç yıl geçince duruma yeniden bakarız. Sen bu söylediğini yapabileceğine gerçekten inanıyor musun? dedim, ne Ortadoğusu, ne diyorsun; buraya kadar gelmişiz, bu çocuk böyle bir fırsat yakalamış, ne yapacağız, çocuk keçi çobanı mı olacak, kaval mı çalacak, bu mu? O zaman, dedi Kani, danışmana yollamayacağız, ama Constantine de okuldaki halini ciddi şekilde düzeltecek, Hilde de ikna olup üstelemeyecek. İyi de, dedim, Constantine bunu yapabilecek olsaydı zaten bu hale düşmezdi, motivasyonunu kaybedip dağıtıysa bir sebepten dağıttı, şimdi o sebep yokmuş gibi nasıl yeniden motive olacak? Becerebiliyorsan sen motive et, ben bittim, benden bu kadar, dedim, Çöz öyleyse. Kalktım, koca bir kadeh Japon viskisi koydum, balkonda dikildim. Kani'nin yatmaya gittiğini duydum. Yürüyemeyecek hale gelene kadar, emekleye emekleye gidip tuvalette yerde sızana kadar içtim.

11.

Tuvalette yattığımı ancak sabah zar zor gözümü açtığımda fark ettim. Ev sessizdi. Kani işe gitmişti herhalde. Saat on bire geliyordu, işten beni merak etmişlerdi tabii, ama kimseyle konuşacak durumda değildim. Constantine de odasında yoktu, herhalde Kani ona kahvaltılık bir şeyler hazırlayıp çıkmıştı, o da giyinip okula gitmişti. O kadar moralim bozuktuk ki kendime bir şişe şarap açıp aç karnına onu içmeye başladım. Miden bulanınca önce kendimi kusturdum, sonra biraz su içip kendimi yatağa attım.

Kani'nin sesiyle uyandığımda hava kararmıştı. Ev kasvet doluydu, bütün eşyalarımızdan nefret ediyordum, evin kendisinden, sokaktan, Berlin'den de. Constantine gelmedi mi? diye sordu Kani, Ben Constantine'in gardiyanı mıyım? diye çıktım, biraz içkidendi, Nerede olduğunun sorumlusu neden ben oluyorum, sen bilsene nerede olduğunu? Yeter, bağırma, yemin ederim yeter, dedi Kani, onun da sesi yükselmişti. Ne yeter ya, ne yeter? diye üstüne gittim, Bir çocuğa sahip çıkamadın, beni hep yalnız bıraktın, hala bana soruyorsun, sen bana söyleyeceksin nerede olduğunu. Kani hayatından bezmiş bir şekilde Constantine'in odasına gitti, onu bu hale sokmak hoşuma gitmiyordu ama üzüldüğünü görmeye ihtiyacım vardı, gerçekten yalnızca ben üzüldüğümü endişeleniyordum gibi hissediyordum çünkü. Sonra Kani hiçbir şey demeden evden çıktı. Aradım, cevap vermedi. Üç saat sonra döndüğünde ben yeniden delirmek üzereydim – Constantine ortalarda yoktu, Misha dahil hiçbir arkadaşı okuldan sonra görmemişti, nereye gittiğini bilen yoktu, önceki gece çıktuktan sonra eve dönmediğini de anlamıştım, yirmi dört saattir haber alınamıyordu.

Constantine gitti, dedim Kani'ye.

Analog

1.

Okul bitince Misha'yla birlikte Tiergarten'in güneyinden batıya, Savignyplatz'a doğru yürümeye başlayacaksınız, Misha'yı evine bırakmak üzere. Yolda bir şeyler atıştıracaksın, evden getirdiğin küçük termostaki beyaz şaraptan sevgiline de vereceksin, küçük yudumlar alıp gülüşeceksiniz. Yol beklediğinden uzun çıkacak, hava kararacak, görmeye alışık olmadığı bir nüfusun sokakları yavaş yavaş ele geçirişine tanık olmak, itiraf etmek istemesen de seni tedirgin etmeye başlayacak. Biraz dinlenmek için oturduğunuz bankta saç başı birbirine girmiş bir kadın yanınıza gelecek, hiçbir şey demeden senden yana oturup pantolonunu yarıya kadar indirecek, gözlerine inanamayacaksın – iki penisi var, üstteki daha küçük, alttaki korkutucu bir büyüklükte ve çok çirkin. Yerine mihlanmış gibi kalacaksın. Misha neler döndüğünü fark ettiğinde bir çığlık atacak, seni elinden tutup çekiştirerek oradan uzaklaştıracak.

Misha'nın evinin önüne geldiğinizde sana şimdi ne yapacağını soracak, sense gizemli bir havaya bürünüp üstü kapalı bir şeyler söyleyeceksin, oysa sen de bilmiyorsun ne yapacağını. Çift penisli kadının görüntüsü ve kokusu aklından gitmediği için biraz da korkacaksın ama yine de belli etmeyeceksin. Ertesi gün okula gitmeyeceğini, bundan sonra eve dönmeyeceğini, müzik yaparak para kazanıp dünyayı gezeceğini anlatacaksın. Misha bir yanıyla buna inanmayacak, ama bir yanıyla da sana hayranlığını belli edecek, bu da sana yetecek zaten.

Saatler ilerledikçe Berlin sokakları iyice ıssızlaşacak; kendini zaten yalnız hissediyordun, katmerlenecek. Yine acıkacaksın, sürekli acıkıyorsun, ama yiyecek satan hiçbir yer bulamayacaksın, sokakta arabadan kebab satan aşırı uzun boylu bir kadından tuhaf kokan ve sonrasında mideni bulandıracak bir sandviç ve bir elma-salatalık suyu alacaksın, evden çıkarken yanına para almayı akıl ettiğin için kendini tekrar kutlayacaksın. Çişin gelecek, ama parka girip bir ağacın arkasına çömelecek cesareti bulamayacaksın kendinde, onun yerine adımlarını sıklaştıracaksın, evinin olduğu mahalleye gitmek istemeyeceksin ama yine de

tanıdık sokaklarda dolanıp geceyi geçirecek bir yer bulmanın daha iyi bir fikir olduğuna karar vereceksin. Kendini Charlie civarında bulduğunda artık dayanamayacaksın, boş görünen bir sokakta, bir apartman girişinin gölgesine sığınıp pantolonunu indireceksin. Şansa bak ki motorlu bir polis devriyesinin o sokaktan geçeceği tutacak, seni fark edecek ve az ilerinde duracak, sen de işini tam bitirmeden çömeldiğin yerden kalkıp üstünü başını biraz ıslatarak ters yönde koşmaya başlayacaksın. Polis kısa bir kovalamadan sonra seni yakalayacak – iri yarı, yanağında kesik izi olan bir kadın bu, o kadar korkacaksın ki ağlamaya başlayacaksın. Adının Constantine Pinnock-Lux olduğunu duyunca ve retina doğrulaması da yapınca seni merkeze bildirecek, arandığını anlayınca duyduğun sevinci yadırgamayacaksın, daha o kadar büyümedin.

Merkeze geldiğinizde iki kanatlı bir kapıdan geçeceksiniz, koridorun öbür ucunda İliada ve Kani'yi göreceksin, İliada koşarak, Kani'ye hızlı adımlarla sana doğru gelecek, ikisi de sana sarılacak, İliada ağlayacak, Kani iyi olup olmadığını soracak, artık güvende olduğunu bilmenin rahatlığıyla surat asıp homurdanacaksın, bunu yapmaya hakları olmadığını söyleyeceksin, İliada sinirlenecek, bileğini tutup sıkmaya başlayacak, tehdit dolu bir sesle hemen eve gideceğinizi, görülecek bir hesabınız olduğunu, bu işten böyle tavırlarla kurtulamayacağını bağırırmaya başlayacak. Oysa eve dönmek istemiyorsun, hiçbir şey bilmesen de bunu açıklıkla biliyorsun. Kendini oracıkta yere atacaksın, şaşkına dönen Kani seni tutup kaldırmaya çalışınca tekmeler savuracak, debeleneceksin, kurtulup polis merkezinden çıkacak ama yeniden yakalanacaksın, ortalığı ayağa kaldıracaksın, hatta polislerden yardım istemeye vardıracaksın işi. Gelip üçünüzü yeniden içeri alacaklar, memurlardan birinin sana acıdığını, Evde dövüyorlar bunu belli ki, dediğini duyacaksın, onun yanındaki de annelerin düzgün tiplere benzediğini ama bu düzgün görünenler arasından çok habis ruh çıktığını, ellerine kalsan kemiklerini kıracaklarını söyleyecek. Bunu kendi lehine çok inandırıcı bir şekilde kullanmayı bileceksin, herkes çocukların iyi muamele görmesi gerektiğini düşünür çünkü, Vurmayın, ne olur dövmeyin daha fazla, odama hapsedip aç susuz bırakmazsanız gidelim eve, diyeceksin kanlı gözyaşlarının arasından. İliada ve Kani kulaklarına inanamayacak elbette, seni sakinleştirmeye çalışırken daha da saçmalayacaklar. Polislerden birine annenin çok yakında oturduğunu, ona gitmek istediğini söyleyeceksin, annelerin seni götürmesine izin vermemesi için koluna yapışıp yalvaracaksın. İliada o kadar yaralanacak ki bu halinden, ayaklarına kapanacak böyle yapmaman için, Kani kendini kaybedip kolundan

tutup seni çeke çeke dışarı çıkarmaya çalışacak. Dışarıdan bakan biri için ne kadar güvenilmez, hatta patolojik bir çift olduklarını anlayamayacaklar, hatta polisler onları nezarete alıp seni bıraktıklarında bile sakinleşip dertlerini anlatamayacaklar. Merkezden çıkmadan duyduğun son ses, İliada'nın hıçkırıklara boğulmuş yakarışları olacak.

Çıkar çıkmaz koşmaya başlayacaksın, dakikalarca, durmaksızın koşacaksın; koştukça keyfin yerine gelecek, kendini güçlü ve her şeyin üstesinden gelebilir gibi hissedeceksin. Sert bir rüzgarla birlikte gelen bulutlar, büyük bir gümbürtüyle şehrin üstüne su boca edecek, iki-üç dakika içinde su birikintilerine gire çıka koşuyor olacaksın, yolun yıldırım ve şimşeklerle aydınlanacak. Beklenmedik bir an bastıran fırtına giderek şiddetlenecek, önünü göremez olacaksın, dolu taneleri kafana düştükçe canın yanacak. Sığınabilecek hiçbir yerin yok, bir yer dışında. Mahallene yaklaştığında yavaşlayacaksın, ama koşmayı sürdüreceksin, kaldırımlardaki blokların üstünden atlayacak, otomatların yanından kıvrılacak, kedileri korkutacaksın. Sokağına girdiğinde artık iyice yorulmuş ve uykusu gelmiş olacaksın, eve girip kapıyı kilitleyeceksin, tanı-aç sistemini devreden çıkaracaksın, bu gece annenleri polis merkezinden bırakmazlar nasıl olsa, bırakırlarsa da kapıyı açamazlar.

Sırılsıklam olmuş giysilerini kapının ağzında çıkarıp öylece yere bırakacaksın, küçük bir göl oluşacak, Anneler görse ne sevinirler, diyeceksin kendi kendine, gülümseyerek. Daha henüz yatağına girmişken bir çitirtti duyacaksın, önce duymazdan gelmeyi deneyeceksin ama ses devam edince yataktan kalkıp ışığı açacaksın, elindeki fındığı dişleyen küçük, gri bir sincap gözlerini sana dikmiş olacak. Kendinden çok emin, çok rahat görünen, neredeyse küstah bir sincap bu, senin orada olman ya da onu görmen hiç rahatını bozmamış. Sen de nereden çıktın? diye söyleneceksin kendi kendine, sincabın sana cevap verdiğini duyunca küçük dilini yutacaksın – Beni daha önce fark etmemene şaşırdım doğrusu, gördüğün gibi bir sincabım ben, yüz yıldan fazla bir süredir de bu odada yaşıyorum. Sincabın konuşuyor olması şaşırtıcı tabii ama sinir bozucu tavrı ilgini hemen yitirmene yol açacak, bir an önce uykuya dalmayı isteyeceksin yeniden, Onu bilmem, diyeceksin yorganı üstüne çekerken, Ama oda artık benim, ben de uyumak istiyorum, o yüzden bir an önce defolup gitsen iyi olur. Sincabın suratında seni merakla ve biraz da eğlenerek izlediğini belli eden bir ifade belirecek, fındığını biraz daha kemirecek, sonra ciddileşerek, Seninle konuşmam gereken çok önemli bir konu var, diyecek, Konuşmadan hiçbir yere gitmem de mümkün değil maalesef. Gözlerini devirerek bakacaksın bu bilmiş sincaba, İyi, hadi söyle ne söyleyeceksen, diyeceksin.

Fındığın üzerinden sana bakacak sincap, Ailene iyi davranmalısın, diyecek çok önemli bir bilgi paylaşıyormuş gibi, aklına eseni yapamazsın, evden kaçamazsın, senin yüzünden nezarete yatıyorlar şimdi, seni ne kadar seviyorlar halbuki, sen onların her şeyisin, bu kadar kalpsiz olamazsın, bu kadar bencillik ve şımarıklık yapamazsın, yaparsan da fen halde pişman olursun, diyecek.

Sana soracak değilim, diyeceksin, Ama bilgin olsun diye söylüyorum, biraz uyuyayım, sabah kalkar kalkmaz yeniden gideceğim ve bir daha dönmeyeceğim, onlarla yaşamayacağım, okula gitmeyeceğim, ben bir erkeğim, dünyanın tek erkeğiyim ve eski kaşifler gibi dünyayı dolaşıp yeniden keşfedeceğim.

Tam bir salaksın, diyecek sincap, Kes sesini geri zekalı, diye bağıracaksın, ama sincap sanki kendisine hakaret etmemişsin gibi üstten üstten konuşmayı sürdüreceksin, Okula gitmeyip yeteneğini heba etmeye kararlıysan en azından bir iş tut, kendini geçindirecek kadar para kazan, diyecek. Konuşma devam ettikçe kendini aşağılanmış hissedecek, öfkeleneceksin - bu bacaksız sincaptan ders almaya hiç niyetin yok. Sonunda işler çığırından çıkacak ve vaktiyle İliada'nın aldığı cam kar küresini sincabın üstüne fırlatacaksın. Hiçbir zaman iyi bir atıcı olmamıştın ama bu sefer hedefini tam on ikiden vuracaksın, sincap duvara yapışacak, kayıp yere düşerken arkada ince, kahverengimsi bir iz bırakacak. Bir günde bu kadar heyecan yetecek sana, başını yastığa koyduğun gibi uykuya dalacaksın.

2.

Ertesi sabah erkenden uyanacaksın gerçekten de, deli gibi acıkmış olacaksın, hemen mutfağa koşup Kani'nin duvarlara yapıştırdığı sağlıklı ve nefis görünümlü yiyeceklerle dolaptakiler arasındaki keskin tezatla moralini bozacaksın, mutfağın her yanını karıştıracaksın çiğnemeye değer bir şey bulabilmek için ama çekmeceler dolusu hayalkırıklığıyla karşılaşmaktan başka işe yaramayacak bu. Hiçbir şey bulamadıkça esnemen gelecek, uzun uzun, çenen yerinden çıkarcasına esneyeceksin. Bu açlık sende neredeyse pişmanlık uyandıracak – şimdi anneler burada olsa, sana en güzel yemekleri hazırlamazlar mıydı? İşte tam o sırada küçük, kırmızı, şirin bir sepetin içinde yumurtaya benzer bir şey göreceksin, yanına gidip baktığında sepette gerçekten de bir yumurta durduğunu göreceksin. Sevinçten yüzün gülecek, dertlerini bir anlığına unutacaksın, yumurtayı okşayıp öpeceksin. Sonra yumurtanın nasıl pişirildiğini hatırlamaya çalışacaksın – İliada yumurtaları bir tavaya mı kırıyordu, bir çanakta karıştırıyor muydu, su dolu bir tencereye mi koyuyordu? Emin olamayacaksın, o yüzden bir tavaya biraz su koyup altını yakacaksın, yumurtayı da tavaya kırmaya çalışacaksın, ama bunun görüldüğü kadar kolay olmadığını hemen anlayacaksın, parmağın yumurtaya girecek, kabukları ufak ufak parçalara ayrılacak, bazıları büyük bir parçadan ayrılmazken diğerleri tavaya düşecek, fakat asıl beterini bu aşamadan sonra yaşayacaksın. Yumurtanın içinden akı ve sarısı çıkacağına neşeli bir civciv çıkacak, hafifçe burnunu gagalayacak o minik gagasıyla ve mutfağın açık penceresinden uçup dünyaya karışacak. Elinde kabuklar, büyülenmiş gibi civcivin arkasından bakakalacaksın. Sonra karnındaki iflah olmaz açlık ruhunu ısırmaya başlayacak yeniden. Hemen yiyecek bir şeyler bulamazsan delireceğini hissedeceksin.

Tuchovsky sokağı üzerinde sevdiğin bir bagelci var, oraya gitmeye karar vereceksin. Sokağa çıktığında havanın günlük güneşlik olması, önceki geceden sonra seni bir an şaşırtacak ama o kadar – farkında olmasan da mutluluğa açık bir çocuksun sen. Ortalık insan kaynayacak, bir festival havası her yerde – dükkanlar süslenmiş, insanlar parlak renkli, uçuk giysiler giymiş,

çok ses çıkıyor, herkes sarmaş dolaş. Sonra hatırlayacaksın – Rektifikasyon Günü bugün, tüm dünyanın birlikte kutladığı tek resmi bayram. Kalabalığın arasına karışıp kendini akışa bırakacaksın – bir sokaktan diğerine sürükleneceksin, insanlar sana bir sürü yiyecek içecek verecek, bedavaya, satıcılar bile – çok kişilikli bir güzelliğin var, çeviksin, gözlerin parlıyor, geleceği, bu kadınların geleceğini temsil ediyorsun. Tıka basa doyuracaksın karnını geleceğin kredisıyla.

O sırada bir çocukla göz göze geleceksin – dört-beş yaşlarında, bukleli, yuvarlak beyaz yüzlü, tatlı bir kız çocuğu, yalnız. Elinde sıkı sıkı tuttuğu bonbonu gösterecek sana, vermeye çalıştığını anlayacaksın, çok dokunacak sana bu cömertlik. Annenler nerede senin? diye soracaksın yanında çömelip, kız omuz silkecek, Kayboldular, diyecek. Sen mi kayboldun? diyeceksin, ama kız başını hızla iki yana sallayıp Hayır, onlar kayboldu, ben buradayım, diye sana tane tane anlatacak, Bulalım mı onları? dediğindeyse, Onlar eve gider beni göremeyince, diye cevap verecek. Kızın bu hali, her şeyin kontrol altında olduğu izlenimini bu kadar iyi vermesi seni çok eğlendirecek. Yine de bu kalabalıkta onu yalnız bırakmaman gerektiğini düşüneceksin, adresini soracaksın; tam adresini bildiği gibi, evin çevresindeki dükkanları ve sokağın özelliklerini de anlatacak sana, oraya gitme teklifini nazikçe kabul edecek. Uzakta değil evi; kapıyı açan kadın teyzesi, yeğenini karşısında görünce sevinçten ağlamaya başlayacak, hemen kardeşine haber verecek, sana nasıl teşekkür edeceğini bilemeyecek, içeri davet edecek ama sen girmeyeceksin, mutlu aile görüntüsü seni birden rahatsız etti çünkü.

Bacakların iyice yorulacak, yürümeyi sürdüreceksin, kendini Oranien sokağının dibine yakın bir yerlerde bulunca biraz korkacaksın, Kani ve İliada seni buralardaki yasadışı çetelerle ilgili çok uyarıyordu, ama çekici gelen yanı da bu zaten – toparlanıp meydan okuyacaksın korkuna, artık böyle şeylerden çekinmek yok. Ne var ki asayiş berkemal, metroya vukuatsız ulaşacaksın, evde biraz kestirip güç toplamaya, ardından son kez terk etmeye karar vereceksin, bir duraklık yolun ardından eve ulaşacaksın. Annenleri salıp salmayacaklarını düşüneceksin, ama salsalar bile seni engellemeye güçlerinin yetmeyeceğine, artık kuralları senin koyduğuna emin olduğun için bunu umursamayacaksın.

Kapının çalınmasıyla uyandığında kaç saattir uyuduğunu bilemeyeceksin, ama içerisi hala aydınlık. Kim o? diye bağıracaksın yattığın yerden, ama annelere yakalandığını anlamın için cevabı duyman gerekmeyecek. Bildiğin birkaç küfrü ederek –evet, bütün bitirimliğine, afra

tafrana rağmen ağız bozuk bir çocuk olamadın henüz- yatakta doğrulup kapıya gitmek için hamle edeceksin, ama bir anda yerde bulacaksın kendini. Kalkmaya çalışacaksın, kapı çalacak yeniden, dizlerinin üzerinde durabileceksin, ama ayağa kalkmayı beceremeyeceksin, dizlerinden aşağısı tutmayacak. Dehşete kapılacaksın, bacaklarına bakacaksın, tutup çekiştireceksin, dikelmeye çalışacaksın, ama faydasız. Kendine o kadar acıyacaksın ve ömür boyu sakat kalma korkusu beynini öyle ele geçirecek ki böğüre böğüre, kendini tutamazcasına ağlayarak kapıya doğru sürüneceksin.

İliada ve Kani seni yerde görünce önce bunu cezadan kurtulmak için yaptığını sanacak, ayağa kalkmanı isteyecekler sert bir sesle, Kalkamıyorum ki! diye haykıracaksın ağlamayı sürdürerek. İlk yumuşayan İliada olacak, hemen bacaklarını kontrol edecek, sana sarılacak, ne olduğunu öğrenmeye çalışacak, Kani'den istediği iğneyi önce tabanına batıracak, sonra dizine doğru yukarı çıkacak, hiçbir şey hissetmemek seni daha da korkutacak. Kani seni yatağına yatırarak, üstünü örtecek, aç olup olmadığını soracak, başını iki yana sallayacaksın ama o sana yine de bir armut getirecek, istemeyeceksin, seni dinlemeyip soyacak, dilimleyecek ve teker teker sana verecek. İstemediğin armudun tadı o kadar hoşuna gidecek ki sonunda kabuklarını da yiyeceksin.

Bu arada İliada hastaneden bazı doktor arkadaşlarıyla konuşmuş olacak, tabii ki hastaneye gitmeniz söz konusu değil, İliada'dan başka bir doktorun seni muayene etmesi de öyle, o yüzden uzaktan tedavi yöntemiyle tedaviye girişecek İliada, hastaneye ilaç almaya gidecek. Armut bittikten sonra odandan çıkan Kani, bütün ağlamalarına, inlemelerine rağmen yanına gelmeyecek ve bu sana çok koyacak. Sonra bir vicdan azabı gelecek sana, bu insanların iki gündür senin yüzünden hapis yattığını hatırlayacaksın, onları terk etmek istediğin için üzüntüden kahrolduklarını anlayacaksın, bu taş kalpliliğin yüzünden bacaklarının tutmadığına karar vereceksin ve duyduğun pişmanlık seni daha da çok ağlatacak.

İliada döndüğünde kalçana ilaç çipli ufak bir bant yapıştırarak, yatman gerektiğini söyleyecek, o da çıkacak odandan. Yürüme yetine bir daha kavuşamayacağını düşünüp tek başına geçirdiğin o birkaç saat boyunca bir uyuyup bir uyanacaksın, ateşin çıkacak, gördüğün rüyaları gerçek, uyanıklığını da rüya sanacaksın.

Fakat sonra ayaklarında bir karıncalanma olacak, dizinden aşağısını hissetmeye başladığını anlayacaksın, çok geçmeden ayak parmaklarını da hareket ettirebilince yataktan

fırlayacaksın ve bir sevinç çığığı atacaksın. Sesini duyan İliada ve Kani odana gelecek, seni ayakta görecekler ve hiçbir şey demeseler de ne kadar mutlu olduklarını anlayacaksın, çok kırıgın ve çok mutlular, elleri hafifçe birbirine değecek, sen de gidip ikisine birden sarılacaksın ve ağzından af dileme sözcükleri bir heyelan gibi dökülmeye başlayacak. Bir daha böyle bir şey yapmayacağına, gurur duyacakları bir çocuk olacağına, okula döneceğine ve derslerine çalışacağına söz vereceksin.

O ana dek gayet sert bir ifadeyle seni dinleyen İliada ve Kani'nin gözleri yaşaracak, önce içler acısı halini, sonra da içten pişmanlığını görmeye yürekleri dayanmayacak. Affedileceksin.

Sevinçten zıplama ve ayaklarını yeniden kazandığın için kutlamalar yapma faslı geçtikten sonra aklına, okulun istediğı Strozzi adındaki cihaz gelecek; bir tür klavye bu, ama hem dev bir beste arşivine bağılı, hem de dünyadaki en gelişkin kompozisyon programına sahip, okuldan mezun olana kadar bunu kullanacaksınız ve bursun bu cihazı karşılamıyor. Kani'ye Strozzi'yi anlatacaksın, İliada da okuldan böyle bir bildirim geldiğini hatırlayacak, hengamede unutmuş. Strozzi hem çok yeni, hem de çok pahalı, ikinci eli yok, annelerin kendi aralarındaki konuşmalarından, cihazın bedelinin Kani'nin aylık maaşı yakın olduğunu öğreneceksin, üstelik Kani'nin de İliada'nın da maaşı yasal maksimuma oldukça yakın. Böyle bir masraf çıkardığı için Monbijou'ya küfredecek Kani, Hilde'den bir indirim ya da ödeme kolaylığı istemeye yüzünüzün olmadığını hatırlatacak İliada. Dur bakalım, diyerek evden çıkacak Kani; bir saat kadar sonra döndüğünde başını okşayacak ve Strozzi tamamdır, akşama getirecekleri, diyecek. İliada nasıl hallettiğini soracak ama Kani bir el hareketiyle geçiştirecek, yaptık işte bir şeyler der gibi. Bu işaretin ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun. Kani'nin ve İliada'nın fedakarlığı ve iyi kalpliliğı karşısında duyduğun coşkuyla kendini tutamayacaksın ve ikisinin de yüzünü gözünü öpücüklerle boğacaksın. Bebekliğinden beri kendi isteğınle onları öptüğün üçüncü sefer olacak bu.

Strozzi gerçekten de o akşam teslim edilecek – rahatça sırt çantasında taşınabilecek, 23 tuşlu bir cihaz bu, çok havalı; biraz kurcalayacaksın hemen, bazı özelliklerini annelere göstereceksin, neler yapılıyor artık diye şaşıracaklar, o heyecanla Misha'yı arayacaksın, neredeyse iki gündür ondan hiç haber almadığını hatırlayacaksın, cevap vermeyecek sana, neden sonra bir mesaj gönderecek, Seninle görüşmemi yasakladılar, okulda görüşür müyüz? Çok kızacaksın; hepsine, herkese göstermeye yemin edeceksin, bunun ne demek olduğunu tam bilmesen bile.

3.

Ertesi sabah Strozzi'ni sırtlanıp okul yoluna koyulacaksın, için kıpır kıpır. Tuchovsky sokağına geldiğinde solda, sokağın üst tarafından gelen bir müzik uğultusu duyacaksın, o tarafa doğru yürüyen gençler göreceksin, birine ne olduğunu soracaksın, MWC'nin, yani Musical Wonders Company'nin, yani Müzikli Harikalar Kumpanyası'nın devi bir konseri olduğunu, konserin önceki gece başladığını ve bu geceyarısına kadar süreceğini öğreneceksin. MWC efsanevi bir organizasyon, senin gibi müziğin içinde olanların katılmak için can attığı bir yapı, müziğin en ileri ve kesinlikle en eğlenceli noktası; biyobilişimde Kunta neyse müzikte MWC de o. Monbijou'dan mezun olup MWC'ye katılmış üç arkadaşın var senden büyük, onların anlattıkları, kumpanyayı senin gözünde erişilmez bir yere dönüştürmüş. Bir yanda okula dönüp yeni bir başlangıç yapmak, diğer yanda bir daha kim bilir ne zaman izleyebileceğin bir MWC performansı. Kısa sürecek kararsızlığın – okuldaki yeni başlangıcını ertesi gün de yapabilirsin. Kalabalığın peşine takılıp yürümeye başlayacaksın ters yönde, gide gide şehrin dışındaki Maria Elisabeth von Humboldt parkına varacaksın, müziğin sesi de iyice gümbürdemeye başlayacak. İçeriye biletli girildiğini, biletlerin de çok pahalı olduğunu öğreneceksin, ama zaten bütün biletler satılmış ve sende de ancak bir sandviç parası var. Yanından geçenlere fazla biletleri olup olmadığını soracaksın, el altından bilet satan birilerini bulmaya çalışacaksın, ama nafile – herkes senin içeri girmemen için elbirliği yapmış gibi. Çaresiz gözlerle etrafa bakınırken, uzun pardösülü, yaşlıca bir kadın gelecek yanına, içeri girmek isteyip istemediğini soracak, gözlerinde bir umut ışığı belirecek, çok istediğini ama bilet alacak paran olmadığını söyleyeceksin. Kadın seni tepeden tırnağa süzecek, montunun önünü elinin tersiyle şöyle bir açacak, suratını buruşturacak. Sen yanlış anlayacaksın, montunun çok yeni olduğunu, çok az giydiğini, bilet karşılığında onu verebileceğini söyleyeceksin. Kadını nedense çok güldürecek bu söylediğin ama birden ciddileşecek, Sırtındaki uyduruk montu verip böyle bir konsere girebileceğini gerçekten sanıyor musun?

diye soracak. Utanacaksın bu teklifi yaptığın için, gözlerin ayakkabılarına gidecek, kadına bakacaksın, ne düşündüğünü anlayacak ve seninle zaman kaybettiğini söyleyip yere tükürecek, yürümeye başlayacak. Peşinden seğirteceksin, durdurmaya çalışacaksın, verebileceğin bir şeyin olduğunu söyleyeceksin, bir yandan da sırt çantandaki Strozzi'yi çıkaracaksın, kadın bunun ne olduğunu sorduğunda hızlı hızlı anlatacaksın ama kadın dediklerini pek dinlemeyecek, onun yerine Strozzi'yi elinden alacak, evirip çevirecek, yeni olup olmadığını soracak, daha dün akşam geldiğini, kutusundan yeni çıktığını, çok da pahalı olduğunu söyleyeceksin. Kadın suratına bir kere daha bakacak, sonra çantayı da isteyecek, telaşla çıkarıp vereceksin, yanlış bir şey yaptığın bilgisi kafandan midene bulantı sinyalleri göndermeye başlamış olacak ama dönmeyeceksin, yürümeye başlayan kadının peşinden devasa gösteri salonuna doğru gideceksin. Kapıdaki görevli belli ki kadını tanıyor, selamlaşacaklar, kadın seni sırtından ileri doğru itekleyecek, kapıdaki de senin geçebileceğin kadar yer açacak ve yüzüne bile bakmayacak. Nereye oturacağını soracaksın ama kadın gitmiş bile, görevli de bandı yeniden çekmiş, ileri bakıyor.

Çadırın içi, dışından daha büyük görünecek gözüne, inanılmaz bir kalabalık arasından ilerleyerek sahneyi görebileceğin ve durabileceğin bir yer arayacaksın ama bu imkansızca yakın. Sonunda izleyici kitlesi dev bir deniz anası gibi seni yutacak ve sahnenin en kenarına tükürecek. Bu kadar öne gelebilmiş olmana inanamayacaksın ama neredeyse hiçbir şey göremeyeceğin bir köşe burası. Dev çadırın yan taraflarına dev hololar koymuşlar neyse ki, onlara bakıp takip edebileceksin gösteriyi. Göz kamaştırıcı bir ışık, renk, görüntü şöleni bu, gerçek ve sentetik görüntülerin birbirine girdiği, bir hikaye anlatmaktan çok değişik ruh halleri yaratmaya yönelik bir görsellik. Sahnedeki müzisyenler de bu ruh hali üretiminin bir parçası, daha önce duymadığın türden bir müzik yapacaklar, daha doğrusu parçalarına ayrıldığında tanıdık gelebilen, bir bütün olarak dinlendiğindeyse benzersiz ve son derece etkileyici bir müzik. Bir-iki saat sonra hafif kaymalarla sahneyi biraz daha iyi görebildiğin bir noktaya geleceksin, okuldan arkadaşlarının da sahnede çaldığını o zaman fark edeceksin. Büyük bir gurur kaplayacak içini, coşacaksın, yalnız arkadaşlarının başarısından duyduğun sevinç değil bu, aynı zamanda kendi geleceğin için de sevineceksin, önünde yepyeni yollar açılıyor gibi hissedeceksin, yine o muktedirlik hissi.

Seni ilk Pulci görecek sahnenin senden yana kısmına geldiğinde; o da seni gördüğünde el sallayacaksın, Pulci'nin yüzü ışıyacak, çalmasına devam ederek Rosa'nın yanına gidip ona bir

şeyler söyleyecek, Rosa'ya da el sallayacaksın, dolu dolu gülümseyecek sana. Parça bittiğinde Pulci senin orada olduğunu duyuracak, hakkında övgü dolu sözler söyleyecek, sonra da sahneye gelip onlarla çalman için seyirciden büyük bir alkış isteyecek. Şaşıracaksın, itiraz etmeye çalışacaksın deli gibi elini kolunu sallayıp ama gerçekten de öyle büyük bir alkış kopacak ki ne çalacağını bilmediğin halde kendini sahnede bulacaksın. Sana bir klavye verecekler, bir okul konserinde çaldığın Amy Beach piyano beşlisinden bir bölüm seslendireceksiniz, ama hem klavyenin sesi, hem de diğer çalgılar o kadar farklı olacak ki başka bir gezegenin müziğini çalıyormuşsunuz gibi hissedeceksin. Ardından bir Louise Freitag doğaçlaması çalacaksınız, bir vokalist de eski *scat* tarzındaki yorumuyla size katılacak, izleyicileri de işin içine katacak, binlerce kişi hep birlikte o anın müziğini yapacaksınız bir ayın vecdiyle. Parça bittiğinde, gelirkenki alkışların on katıyla sahneden uğurlanacaksın, seyircilerin arasına dönecekken seni sahne arkasına yönlendirecekler.

4.

Karşına bir kadın çıkacak, saçları yere kadar inen, ağzı fırın kadar geniş, gözleri kor kırmızı, patlıcan burunlu, karikatür gibi biri. MWC'nin direktörü Sara Behar-Guin bu. Sen az önceki performansın coşkusuyla hala yükseklerdesin ama kadın öyle bir sesle, Sen kim oluyorsun da gösteri akışını bozuyorsun? diye gürleyince neye uğradığını şaşıracaksın. Benim suçum değil, beni davet ettiler, diye geveleyeceksin ama kadının umurunda olmayacak, Yeter! Ofisimde görüşeceğiz! diye bağırarak dönüp gidecek, nereden bittiğini anlamadığın izbandut gibi iki kadın koluna girip seni bilmediğin bir yere doğru çekiştire çekiştire götürmeye başlayacak. Başının niye belaya girdiğini anlamayacaksın, ama annelerin gelip seni kurtarmasının gerçekten iyi olacağını düşüneceksin. Sara Behar-Guin'in ofisi çadırın öbür ucunda, merdivenlerden çıkılan, geniş penceresi kuzeye bakan, içerisi de muhtemelen dekorasyon nedeniyle oldukça karanlık bir yer. Seni içeri soktuklarında Sara pencerenin önünde dışarıya bakıyor olacak, geldiğini fark etmemiş ya da umursamıyormuş gibi orada dikilmeyi sürdüreceksin, sen de oturmalı mısın, ayakta mı beklemelisin bilemeyeceksin, masanın önündeki koltuklardan birine yanaşıp koluna yarım oturarak ikisinin arası bir şey yapacaksın.

Bir süre sonra Sara pencereden çekilip masasına oturacak, biraz önündekileri karıştıracak, sonra sana bakmadan, Bugünkü hareketin yüzünden seni polise teslim etmem lazım aslında, diyecek, Binlerce insanın büyük paralar vererek girdiği bir gösteri devam ederken elini kolunu sallayarak sahneye çıkıp akışı bölemezsin, kabul edilemez bir şey bu. Ama beni sahnedekiler çağırdı, diye itiraz etmeye çalışacaksın, sonra arkadaşlarının adını verirsen onların da başını belaya sokacağını düşünüp susacaksın, Kim, Pulci ve Rosa mı, onların da sırası gelecek, diyecek Sara, sonra ilk kez yüzüne bakacak, Seni polise vermeyeceğim, diye devam edecek, Ama bir ay boyunca kumpanyada çalışacaksın, çadırın sökülüp kurulmasına, temizliğe ve ayak işlerine yardım edeceksin, sahneye çıkmak filan yok, rüyada görürsün,

buradan Amsterdam, Paris ve Londra'ya gideceğiz, sonra serbestsin, para filan da almayacaksın tabii.

Bir an için bunun ayağına gelmiş bir fırsat olduğunu düşüneceksin, dünyanın iyi büyük müzik kumpanyasıyla turneye çıkacaksın, dünyanın en yetenekli müzisyenleriyle beraber olacaksın. Belki başlangıçta sadece amelelik yapacaksın, ama bir aşamada Sara bile yeteneğinin böyle harcanmasına razı gelemeyecek, diye düşüneceksin. Bu iyimserlik yalnızca bir an sürecek, sonra gerçek dünyayı hatırlayacaksın, bir ailen olduğunu, onlara çok kötü şeyler yaptığını ve buna rağmen onların seni affettiğini, tüm imkanlarını zorlayarak sana bir Strozzi aldıklarını, okula dönüp derslerinde çok başarılı olacağın konusunda onlara söz verdiğini ve bu konsere girebilmek için Strozzi'yi sattığını, okulu kırdığını, büyük olasılıkla şu anda deli gibi seni aradıklarını, üzüntü ve endişeden ölmek üzere olduklarını düşüneceksin, için sıkışacak, ağlamaya başlayacaksın.

Kes zırlamay! Ne zırlıyorsun bebek gibi? diye bağırarak Sara elini masaya vurup, korku ve elem içinde hikayeni anlatacaksın, annenleri, Monbijou'yu, Roma'yı, gösteriye girmek için Strozzi'yi verdiği kadını, annenlerin o Strozzi'yi alabilmek için ne kadar çok çalışmaları gerekeceğini öyle hissederek anlatacaksın ki Sara hapşırıma başlayacak, Sara'nın çok üzülduğünde hapşırık nöbetine tutulduğunu elbette bilmiyorsun. Masanın yan tarafındaki dolabın kapağını açacak Sara, içeride bir kasa olduğunu göreceksin, kasayı da açıp bir para kartı alacak, Bunu ailene ver, diyecek sana, beş bin kronluk kartı uzatarak. Ve bana bak, diye devam edecek, O okulu bitireceksin, ondan sonra diplomanla karşıma geleceksin, iş konuşacağız; bugün sahneye çıkış biçimini beğenmediğimi tekrarlamama gerek yok herhalde, ama çalışın fena değildi, şımarmayıp çok çalışır kendini geliştirirsen belki ileride bir işe yarayabilirsin. Hapşırıklarının arasında, Hadi şimdi git, kapıdakilere de söyle bana Pulci'yle Rosa'yı yollasınlar, diye ekleyecek.

Tam her şey yoluna girmişken iki eski arkadaşının başının belaya girmesine gönlün razı olmayacak, Sayın Behar-Guin, diye söze gireceksin, ama, Burada öyle biri yok, diye sözünü kesecek, Sayın Emprezyo, diyeceksin, Burada öyle biri yok, diyecek, Hanımefendi, diyerek şansını deneyeceksin ama yine aynı cevabı alacaksın, sonunda, Sara, size bir şey sorabilir miyim? dediğinde, Ne var? diyecek, Onların hiçbir suçu yok, yalvarıyorum onlara ceza vermeyin, illa birini cezalandırıcaksanız beni cezalandırın, bu kartı geri vereyim, burada köleniz olarak çalışayım, yeter ki onlara dokunmayın. Sara önce kızaracak, sonra yeniden

hapşırmaya başlayacak, Gel buraya, diyecek, İyİ bir çocuksun sen, bir öpücük ver bakalım.
Zar zor duyulur bir sesle, Bağışladınız mı yani? diye soracaksın, iç çekecek Sara, Bağışladım,
hadi yeter, diyecek, fikrimi değiştirmeden git buradan, yallah, bir dahaki sefere de gözünün
yaşına bakmam!

5.

Çadırdan çıktığında saat epey ilerlemiş, hava ısınmış olacak, okula gitmek için artık çok geç, sen de eve gitmeye karar vereceksin, başına gelenleri anlatıp para kartını Kani'ye verirsin, yeni bir Strozzi alır, kalanı da onların olur. Daha beş dakika bile yürümemişken, Sophia Meyer parkının önünde karşına iki kadın çıkacak, biri topallaya topallaya yürüyor, kızıl saçlı, uzun boylu, diğeryse ona yaslanarak yürüyor, daha kısa ve toplu, saçı yok, körlerin taktığı gözlüklerden var gözünde. Yanından geçerlerken kızıl saçlı olanı, Merhaba Constantine, diyecek sana, şaşıracaksın, Beni tanıyor musunuz? diye sorduğunda zokayı yutmuş olacaksın. Kızıl saçlı olanı İliada'yı tanıdığını söyleyecek, son dönemde yaptıkların yüzünden onun da Kani'nin de perişan olduğunu, ikisinin de gece gündüz çalıştığını ama yetmediğini, onları sevmiyor ve saymıyor oluşun nedeniyle kahroldüklerini, yakında ölümcül bir hastalığa yakalanırlarsa hiç şaşırmayacağını anlatacak ayaküstü.

Daha o sabahki hareketlerin yüzünden çektiğin vicdan azabının üstüne bu yabancının sözleri gelince elin ayağın birbirine karışacak, ne yapacağını şaşıracaksın. Sanki bu kadına bir şey kanıtlaman gerekmişçesine Sara'nın verdiği beş bin kronluk kartı cebinden çıkarıp göstereceksin, Bunu görüyor musunuz? diyeceksin, Bu sabah kazandım bunu, annelere vermeye gidiyorum, onlara yük olmayacağım, ben de kazanacağım artık. Kartı gören kızıl saçlı istemsiz bir hareketle elini karta uzatacak, kel olan sanki gözlüklerinin üzerinden bakmaya çalışacak sana belli etmeden. İşin rengi değişti; belki yanından geçip gideceklerdi ufak bir katakulliden sonra, ama şimdi bir projesin onlar için, sana kilitlendiler. Aferin sana, diyecek kızıl saçlı, tilki suratlı kadın, Gerçekten de hayırlı bir evlatsın, biliyordum zaten, nasıl kazandın bu kadar parayı bir sabahta? MWC'nin konserine girmek için Strozzi'yi nasıl elden çıkardığını, konserde nasıl sahneye çıkıp alkışlandığını, Sara Behar-Guin'in sana iş teklif ettiğini ve bu kartı verdiğini, yeni bir Strozzi alıp üstünü annelere vermeyi planladığını böbürlene böbürlene anlatacaksın.

Kel olan, ileride güzel bir kafe olduğunu, kakao ve kruasanının çok lezzetli olduğunu söyleyecek, İstersen sana orada bir şeyler ısmarlayalım, böyle iyi bir kıza bizim de yardım edebileceğimizi düşünüyorum Rhoda, şu bizim özel yatırım fonuna dahil edebiliriz Constantine'i belki, ne dersin diyecek. Rhoda bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değil gibi, Bilmem ki, diyecek, parasını yüz katına çıkarma ayrıcalığını vermeli miyiz buna? Kızıl saçlı olan gülümseyecek, Bu iyiliği Constantine'e ve sevgili dostlarımız olan ailesine yapmalıyız, onlar bunu çoktan hak etti, diyecek, sonra sana dönecek ve soracak, Ne dersin Constantine, sır tutmayı becerebilersen sana çok az insanın bildiği bir yatırım sırrını anlatabilirim, yatırım ne demek biliyorsun değil mi?

İşin doğrusu yatırımın ne demek olduğundan emin değilsin ama kakaoya da hayatta hayır diyemedin, eve gecikmek istemersen de İliada ve Kani'ye daha da fazla para götürüp sürprizini büyütme fikri de sana cazip gelecek. Tabii ki biliyorum yatırımı, söylediğiniz kafe nerede? diye soracaksın, gitmeye hazır bir şekilde. Gerçekten de eski köprü'nün üstünde güzel bir kafeye götürecekler seni, büyük kanepelerde oturlan, beyaz önlüklü şişman ve çok makyajlı kızların hizmet ettiği, şeker, vanilya, tarçın ve kakao kokan harika bir yer. Adının Ferni olduğunu öğrendiğin kedi suratlı kel kafalı kadın, gelen garsona senin için bir kakaoyla bir bademli kruasan ısmarlayacak ama o ve Rhoda sadece su isteyecek.

Siparişin geldikten sonra Rhoda masada öne doğru eğilip fısıltıyla, arada sırada şüpheli gözlerle etrafı süzerek anlatmaya başlayacak. Büyük bankaların kendi aralarında kullandığı ve dışarıdan çok az kişinin katılabildiği bir yatırım aracı varmış, adı Baykuş Fonu'ymuş, çünkü yalnızca finans alanında çok bilgili olanların yararlanabildiği ve gece çalışan bir fonmuş. Dünyanın çeşitli yerlerindeki bankaların gecelik acil ihtiyaçları olduğunda Baykuş Fonu'ndan para çekiyor, on iki saat sonraysa borcun yüz katını hesaba geri yatırıyormuş. İstersen, diyecek Rhoda saatine bakarak, tam gece yarısı senin para kartını Baykuş Fonu'na yatırabiliriz, ertesi gün öğlen herhangi bir bankaya gidip sana verdikleri kartla tam beş yüz bin kronk çekebilirsin. Bu kadar parayı bir arada görünce annenler ne kadar mutlu olacak düşünsene, diye lafa girdi Ferni, bütün sorunlarınız çözülecek. Bu fikir yüzünde gülücükler açtıracak, sevinçten kanepede oturamaz olacaksın, zıplarken kakaoyu üzerine dökeceksin, Dört yüz bin kronku ben alırım, yüz bin kronku da size hediye ederim, diyeceksin. Bu sözün Rhoda'yı çok gücendirecek, bunu sadece sana yardım etmek için yaptıklarını söyleyecek; Biz dostlarımızın sırtından para kazanmayı düşünecek kadar aşağılık insanlar değiliz, bir daha

böyle bir şey söylersen asla yüzüne bakmam! diye kızacak Ferni, Rhoda da ona katılacak. Özür dileyeceksin, onların ne kadar iyi ve cömert insanlar olduğunu düşüneceksin. Peki parayı bir çocuğa verirler mi? diye soracaksın anlık bir endişeyle ama Rhoda seni sakinleştirecek, kart kimin elindeyse paranın ona ait sayılacağını, bir bankaya gidip retina kaydı yaptırmasının yeterli olacağını söyleyecek – Paranın miktarı bu kadar büyük olmasa o da gerekmezdi, hemen bu karttan harcamaya başlayabilirdin, diye de ekleyecek. Ne yapman gerektiğini sorduğunda Rhoda sana işlemleri açıklayacak – uçağa binip İstanbul’daki Baykuş Fonu bürosuna gideceksiniz, parayı yatıracaksınız, ertesi gün öğlen tekrar gidip beş yüz binlik kartı alacaksınız, Berlin’e döneceksiniz, bir bankaya gidip paranın serbest kalmasını sağlayacaksınız, hepsi bu kadar. İstanbul uzak değil mi? diye soracaksın, Başka çaresi yok, diyecek Ferni, Bireysel yatırımlar bir tek oradan ve şahsen yapılabilir.

Hesabı isteyeceksiniz, sen ödemek isteyeceksin, ne de olsa diğerleri sadece su içti, ama bunu kesinlikle kabul etmeyecekler; Rhoda cebinden çıkardığı bir sürü bozuk parayı masanın üstüne döküp hesabı denkleştirecek. Bu devirde para kartı kullanmak bile çok demodeyken, gerçek para taşıyan biri seni ve garsonu çok şaşırtacak.

6.

Yola çıkmadan annelere haber vermeyi düşüneceksin ama Ferni sürprizi bozmamanı söyleyerek vazgeçirecek seni; Zaten yarın dönmüş olacağız, diye ekleyecek Rhoda. Birlikte havaalanına gidip ilk İstanbul uçağına bineceksiniz, biletleri sen alacaksın, zaten hiçbir karşılık beklemeden sana yardım etmek için onca zahmete katlanıyorlar, bir de bilet parası ödetmek istemeyeceksin. Şehre indiğinizde İstanbul'un curcunası başını döndürecek; Berlin'i hareketli bir yer sanırdın, İstanbul küçük kafanda yeni odalar açacak.

Geceyarısına kadar ortalıkta dolanmayalım, diyecek Ferni, Kadıköy'de hesaplı bir otel var, Fon'un bürosuna da oradan kolayca gidiliyor, biraz uyuruz, uyandırma servisi de bizi geceyarısına yarım saat kala uyandırır, büroya gideriz. İyi fikir, diyecek Rhoda, hem böylece Constantine'in sokaklarda dolaşırken parayı kaybetme riskini de ortadan kaldırmış oluruz, bin türlü insan var, kimseye güven olmuyor artık.

Ferni'nin sözünü ettiği otele gideceksiniz – adı Ritz, oldukça şık ve ışıltılı bir otel, böyle kaliteli bir yerde ucuza kalınabileceğini bilen Ferni'yi kutlayacaksınız. İki oda tutacaksınız, birinde tilki kadınla kedi kadın, diğerinde de sen kalacaksınız.

Yemekten önce Kadıköy kordonunda yürüyüşe çıkacaksınız, Berlin mantık ve hesap şehriydi, İstanbul'un gösterişi, şaşaası seni çok şaşırtacak o yüzden, tutumluluğun buradaki okullarda öğretilen bir erdem olmadığına kanaat getireceksin. Yemeği erken bir saatte, otelin hemen deniz kıyısındaki lokantasında yiyeceksiniz; Rhoda pek aç olmadığını söyleyip sülün eti yiyecek, Ferni de kaç gündür iştahsız olduğundan yakınıp önce bir deniz mahsullü pizza, ardından da bir *osso buco* isteyecek, bu seçimler seni tiksindirse de ses çıkarmayacaksın, yirmi yıllık bir şişe kırmızı şarap içecekler, tatlı olarsa bir *crème brûlée* bir *tarte tatin* paylaşacaklar, sense yarının heyecanıyla ancak *risottonun* ucundan biraz alabileceksin. Sana da şarap içmene izin verecekler, böyle kafa dengi yetişkinlerle birlikte olmak çok hoşuna

gidecek. Çişin gelecek, lokantanın tuvaletine gideceksin, Ferni de sana eşlik edecek – hayatında gördüğün en lüks tuvalet burası. İşin bittiğinde Ferni çoktan yan bölmeden çıkmış ve masaya dönmüş olacak, kafa kafaya vermiş konuştuklarını görecek, senin geldiğini gördüklerinde yüzlerinden gölgeli bir bakış hızlıca geçecek ve kocaman gülümseyerek karşılayacaklar seni. Yemekten sonra, eski bir tren garı olan bu görkemli binanın iç avlusundaki kapalı havuza gitmek isteyecekler, sen odana çıkmayı yeğleyeceksin, hem özel mayon yanında olmadığı, hem de şaraptan başın döndüğü için. İtiraz etmeyecekler, uyandırma servisine haber vereceklerini, üçünü de on bir buçukta uyandırmalarını isteyeceklerini söyleyip güle oynaya havuza geçecekler.

Odanın yolunu zor bulacaksın, miden bulanacak, kendini yatağa attığın gibi sızacaksın. Tuhaf, çok gerçek gelen rüyalar görecek – Rhoda’yla Ferni’nin yatakta sana sarıldığını, çıplak olduklarını, seni okşadıklarını hissedeceksin, penisinle oynadıklarını fark edip ellerini çekmeye çalışacaksın ama nafile, küçük penisin sertleşecek ve bundan çok korkacaksın, kendini uyandırmaya çalışacaksın ama beceremeyeceksin, gözkapakların bağlanmış sanki, öbür ikisinin keyfi yerinde seslerine bakılırsa, gülüşüklerini duyacaksın, endişen azalacak, derinlere döneceksin.

Uyandığında odada senden başka kimse olmayacak. Rhoda’yla Ferni’nin kapısını çalacaksın ama hiç ses çıkmayacak, o sırada mesajları gelecek, Ferni’nin kulak ağrısı nedeniyle hastaneye gitmesi gerektiğini, seninle Baykuş Fonu binasında buluşacaklarını söyleyecek mesaj, güzergah içerecek. Anneleri artık araman gerektiğini düşüneceksin yine, onlardan gelen onlarca mesajı yanıtız bıraktığın için kendini kötü hissedeceksin, Hepsi yarın bitmiş olacak, diye avutacaksın kendini.

Kanalın karşısına geçeceksin, büyük bir iş merkezine doğru giderken güzergah seni büyük bir parktan geçirecek, Mecidiye Parkı burası. Bu saatte bile oldukça kalabalık, acayip görünümlü insanlarla dolu, eğlenceler sürüyor, çocuklar uyumamış, her yerde yabancı olduğu yiyecek kokuları, bilmediğin tonlarda kız çocuğu sesleri. Ağaçlık bir bölgeden geçerken bu kalabalık yok olacak, sesler uzaklaşacak, sanki yankılanarak kulağına ulaşacak, önünde arkada gölgeler koşuşturduğu hissine kapılacaksın, birkaç kez dönüp, Kim var orada? bile diyeyeceksin ama göremeyeceksin kimseyi. Sonra bir ağacın gövdesinden sana bakan parlak ve minik çift gözle karşılaşacaksın, neredeyse saydam bir sincaba ait olduklarını fark edip şaşıracaksın. Baksana, diye seslenecek sincap sana, yanına gideceksin, Beni öldürmüştün, hatırlıyorsun

herhalde, diyecek cılız bir sesle, başka bir dünyadan seslenir gibi. Beni burada nasıl buldun? diye soracaksın utanarak ve suçluluk duyarak, Kusura bakma, diye ekleyeceksin telaşla, Seni öldürmek istememiştım; bunun çok saçma olduğunu biliyorsun ama çok da gerçek görünüyor. Takma kafana, diyecek sincap, sanki ufak ve gözardı edilebilir bir talihsizlik yaşanmışçasına, Fakat izin verirsen seni uyarmak istiyorum, diye devam edecek, Cebinde kalan dört bin kronkla hemen bir uçağa bin ve evine dön, bir koyup yüz alacağını söyleyenler ya delidir ya da sahtekar. İyi ama ben dönmek istemiyorum daha, diye itiraz edeceksin bir yetişkinle konuşur gibi, Annemleri mutlu edeceğim, bütün dertlerini sona erdireceğim. Sincap seni ikna etmek için biraz daha konuşacak ama sonunda onu sertçe susturacaksın, sincap da iç çekip sana başarılar dileyecek ve bir anda kendini ağaçlığın ortasında, daha da artmış karanlığın içinde yalnız bulacaksın.

Bilmediğin bir şehirde, huyunu suyunu bilmediğin insanlar arasında başına bir şey gelmesinden hiç korkmayacaksın nedense ama karta ve karttaki paraya bir şey olma olasılığı seni cidden ürkütecek, bunun üzerine parayı hesabına geçirmeye, kart üstünde taşımamaya karar vereceksin, zaten dağınık bir çocuk olduğunu söyler dururdu İliada, bir de kartı kaybedersen bütün dertlerini boşa çekmiş olacaksın. Bu arada karttaki paranın uçak, iki otel odası ve yemek masrafları sonrasında dört bin kronka düştüğünü göreceksin, sincabın dediği gibi. Bu demektir ki Baykuş Fonu'ndan dört yüz bin kronk alacaksın, bu da hayal bile edemeyeceğin kadar iyi bir para hala. Hesaba aktarma işlemini yürürken tamamlayıp kartı çöpe atacaksın; Rhoda fona hesaptan para aktarmanın yolunu biliyordur nasıl olsa.

O güne kadar yaptığın en akıllıca ve iyi zamanlamalı işlerden birini yaptığını çok geçmeden anlayacaksın. Yine hışırtılar duyacaksın yürürken, çalılar kıpraşacak, gölgeler dolaşacak, ama kimseyi göremeyeceksin, sonra birden, bir ağacın arkasından iki kişi fırlayacak önüne, başlarını ve yüzlerini örten birer maske giymiş olacaklar, ışık vurduğunda birisinin kurbağa, diğerinin ayı maskesi olduğunu göreceksin. Bütün parayı ver bakalım, diyecek Kurbağa, Yoksa canını alırız, diye tehdit edecek Ayı. Korkudan konuşamayacaksın, başını iki yana sallayacaksın yalnızca. Ver, yoksa senin için iyi olmaz, diyecek Kurbağa, Hem de hiç, diye pekiştirecek Ayı. Geri geri gitmeye başlayacaksın farkında olmadan, Kaçabileceğini sanıyorsun demek? diye soracak Kurbağa, bu da dünyanın en komik şeyiymiş gibi kahkaha atacaklar. Onların gülmelerinden yararlanıp ağaçların arasına dalacaksın, var gücünle koşmaya başlayacaksın. Hemen peşine düşecekler, bir yandan da durmanı emredecekler,

durmayacaksın ama kısa sürede dibine kadar gelecekler ve sonunda seni ensenden yakalayıp yere indirecekler. Kurbağa ellerini tutarken Ayı da üstüne oturup giysinin ceplerini karıştıracak, üstünü yoklayacak, hiçbir şey bulamayınca sinirlenecek, söylenecek; Donunun içine bak, diyecek Kurbağa, bunu duyunca var gücünle debelenmeye başlayacaksın, suratının önünde bir an Ayı'nın eli belirecek, sen de hiç düşünmeden dişlerini geçireceksin, canhıraş bir çığlık atacak Ayı ve suratına bir yumruk çakacak öbür eliyle, canın fena yanacak. Pantolonunu, donunu sıyıracak, ama orada da bir şey bulamayacak, Ağzının içine baksana, diyecek Kurbağa, Hiç konuşmuyor, bence ağzında saklıyor kartı. Ayı boğazına sarılacak tek eliyle, Kurbağa senin ellerini tutmayı bırakıp ağzını açmaya çalışacak, iki parmağını burun deliklerine sokup yukarı çekecek, diğer eliyle de avurtlarına bastırarak, daha fazla dayanamayıp açacaksın ağzını, zaten ağzında kart filan yok. Yine bir şey çıkmayınca iyice çıldıracaklar, tekme tokat girişecekler, karta ne yaptığını öğrenmeye çalışacaklar. Sen artık istesen de konuşamayacak halde olacaksın ama onlar da yorgun düşecek, Yaban domuzları gebertsin seni burada pis baş belası, diyecek Ayı, ısırığın elini tutarak. Seninle hesabımız bitmedi, diyecek Kurbağa, Daha ne yapacaklar ki, diye düşüneceksin. Senin erkek olduğunu biliyoruz, diyecek Ayı, düşüncelerini okumuşçasına, bittin sen.

7.

İki serseri gittikten sonra ayağa kalkacaksın, giyineceksin, yeniden iş merkezine doğru yürümeye başlayacaksın. Bitkin bir haldesin, Baykuş Fonu'na gidecek halin yok. İleride iki katlı, beyaz bir ev göreceksin, kapısını çalıp yardım istemeye, geceyi orada geçirip geçiremeyeceğini sormaya karar vereceksin. Ev gece karanlığında görüldüğünden daha uzak çıkacak, kapısına geldiğinde yorgunluktan yere yığılacaksın. Kapıyı çalacaksın ama kimse açmayacak, arka tarafa dolanıp pencereleri tıklatacaksın ama evde ne bir ses ne de bir hareket. O yorgunlukla yeniden ön tarafa geçeceksin, sırtını kapıya vereceksin, oracıkta uyuyakalacaksın.

Bütün bunlar olurken İliada ve Kani, okul yerine konsere gittiğin günü büyük bir endişe içinde geçirecek, senden hiç ses çıkmaması ve aramalarına cevap vermemen onları iyice delirtecek, akşam olduğunda senden hala haber çıkmayınca polise gidecekler. Bu onlar için çok zor bir karar olacak çünkü başlarının büyük olasılıkla derde gireceğini bilecekler – iki gün boyunca nezarete tutulduklarında geçmişleri didik didik edilmiş, evlatlık edindikleri çocuğa zulmetme şüphesiyle sorgulanmışlar, devletin çocuğu –yani seni- onlardan alıp bakımını üstlenebileceği söylenmiş, ikinci bir vukuat durumunda konunun çok daha büyük bir ciddiyetle ele alınacağı kendilerine bildirilmiş, ancak ondan sonra serbest bırakılmışlardı. Bu kez ikisi de çocuk öldürme şüphesiyle gözaltına alınacak, sorgulamaları gerçekten vaat edildiği gibi ilkinden çok daha sert ve derinlemesine yapılacak. Bu süreçte senin erkek olduğunu ilk İliada itiraf edecek, sorgulamacılar bunu Kani'ye karşı kullanacak ve sonunda aileniz hakkında her şeyi öğrenecekler ama inanıp inanmama konusunda enikonu kararsız kalacaklar, cinsiyetini doğrulayacak bağımsız bir veri olmaması karar vermelerini zorlaştıracak, İliada'nın bütün tıbbi kayıtlarda sahtecilik yapmış olması nedeniyle başı ayrıca büyük derde girecek.

Arama emrinin seviyesinin yükseltilmesi ertesi sabahı bulacağı için senin İstanbul'a gittiğin ve iki yetişkinle birlikte bilet aldığın çok geç anlaşılacak, erkek olma olasılığın İstanbul

polisine en üst gizlilik şartıyla bildirilecek ama böyle bir bilginin gizli kalma olasılığının olmadığını bu bilgiyi verenler de bilecek. Berlin Emniyeti'nden polis müfettişi Ursu, seni bulmak için İstanbul'a doğru yola çıkacak. Sen beyaz evdeki odalardan birinde, pencereden sızan mutlu güneş ışınlarıyla uyandığında, dünya artık başka bir dünya olduğunu yavaş yavaş idrak etmeye başlamış olacak.

Kapısında yattığın evin sahibi Aret 20 yaşında, üniversite öğrencisi, anneleri üç yıl önce ölmüş, tek başına yaşıyor, evine genellikle geç saatte, yatmak için dönüyor, sabah uyanır uyanmaz da –genelde bir önceki gece çok içmiş olduğu için geç saatte uyanıyor- çıkıyor, yoksa depresyona giriyor. Güzel, mavi saçlı, uzun kirpikli, kaşsız, akıllı ve sessiz bir kız. Gece yarı sarhoş eve döndüğünde seni kapıda bulmuş, ne yapacağını şaşırılmış, tıpta okuyan bir arkadaşını çağırmış, o da iki sınıf arkadaşıyla birlikte gelmiş üşenmeyip, seni muayene etmişler ama erkek olduğunun farkına varmamışlar, yüksek ateş dışında bir şey bulamamışlar, verdikleri ateş düşürücü işe yaramış, geceyi mışıl mışıl uyuyarak geçirmişsin.

Uyanıp alt kata indiğinde Aret hala evde, salondaki pencerenin yanında bir şeyler okuyor olacak, seni görünce gülümseyecek, içini ısıtacak bu gülümseme. Yanına gittiğinde pencerenin içinde sapsarı bir salyangoz göreceksin, yavaşça başını çevirip antenleriyle sana selam verecek. Aret'in salyangoz beslediğini anlayınca onu daha da çok seveceksin. Sana ufak bir kahvaltı hazırlayacak, sen yerken o da çay içecek, seni dinleyecek – kim olduğunu, başına gelenleri anlatacaksın, bazı önemli ayrıntıları es geçerek elbette. Aret hemen İliada'yı, sonra da Kani'yi arayacak ama ikisine de ulaşamayacak, sen Zelda'yı aramasını isteyeceksin, Zelda'nın bağıriş çağırışını duyunca biraz pişman olacaksın. Zelda sana oradan ayrılmamanı, herkesin seni aradığını, annelerin poliste olduğunu söyleyecek.

Başının belada olduğu belli, Aret de bunu anlamış ve sana çok hoş davranacak, oysa işin içinde polis olduğunu duyduğunda korkabilir, seni kendinden uzaklaştırmak isteyebilirdi. Onunla birlikte geçirdiğin kısacık süre içinde, kimsenin yanında hissetmediğin kadar mutlu ve canlı hissedeceksin kendini, bunun ayırdına çok sonraları varacaksın da. O sırada başka sorunların var – annelere kendini affettirmek için onlara hediye almak isteyeceksin, bilmiş de olsan hala küçük bir çocuksun. Aret evde kalmanın daha iyi bir fikir olduğunu söyleyecek ama hemen döneceğini, sadece ufak bir İstanbul hatırası almak istediğini söyleyince itiraz etmeyecek, onun da gitmesi gereken bir dersi var zaten, evden birlikte çıkıp ayrı noktalara yöneleceksiniz.

Aret'in tarif ettiği alışveriş alanına giderken iki dostuna rastlayacaksın. Seni gördüklerine çok sevinecekler, hatta biraz fazla sevindiklerini düşüneceksin – geceyarısından beri seni Baykuş Fonu binasının önünde beklediklerini, başına bir şey gelmiş olmasından korktuklarını söyleyecekler, sen de onlara gece uğradığın saldırıyı anlatacaksın. Kulaklarına inanamayacaklar, üzüntüden kahrolacaklar, korkunç bir çağda yaşadığınızı, iyi insanların birbirini kollaması gerektiğini söyleyecek Rhoda, Ferni de seni yalnız bırakmanın büyük bir hata olduğunu, kendini asla affetmeyeceğini yineleyip duracak. Ferni'nin elinin sarılı olduğunu göreceksin, ne olduğunu sorduğunda Ferni sadece bakacak, açıklamayı Rhoda yapacak – gece seni beklerken derinlerden gelen bir köpek sesi duymuşlar, yolda bir çukura düşmüş, acı içindeymiş ve kurtulamıyormuş, o kadar dar bir çukurmuş ki köpeği tutmanın tek bir yolu varmış, Ferni de seve seve kolunu uzatıp köpeğe ısırtmış ve böylece köpeği yukarı çekebilmiş. Köpek sabaha kadar yanlarından ayrılmamış, başını Ferni'nin kucağına koyup yatmış, sonra güneş doğduğunda sanki gitmesi gereken bir yer varmış, ailesi onu beklemiş gibi yanlarından hüzünle ayrılmış. Bu hikayeyi duyduğunda çok duygulanacaksın, kendi aileni düşüneceksin, sonra da kendine bir köpek almayı kafana koyacaksın, çok asil ve canayakın hayvanlar bu köpekler.

Baykuş Fonu binası çok yakında bu arada, diyecek Rhoda, İstersen hemen halledelim o işi. Fona para yatırma işinden vazgeçtiğini, annelere hediye almaya çıktığını söyleyeceksin, Saçmalıyorsun, diyecek Ferni, bugün yatır, yarın çok daha fazla paran olsun, ne istiyorsan al, cebinde de bir sürü para kalsın. Bununla uğraşmak istemediğini, bir an önce Berlin'e dönmek istediğini anlatacaksın, ama ağzından girip burnundan çıkacaklar ve ikna edecekler ama bir sorun var – karttaki parayı çekip hesabına aktardın, kartı da attın. Şimdi anlaşıldı, der gibi birbirlerine bakacak Rhoda'yla Ferni, Hiç sorun değil, diyecek Rhoda, Sen şimdi parayı bana havale et, ben geceyarısı senin adına fona aktarırım, sen de yarın öğlen şuradaki binaya gidip parayı hesabına çekersin. İstersen biz de geliriz, yarın binanın önünde buluşuruz, diye ekleyecek Ferni, O kadar parayla ne yapacaksın bakalım? diye soracak. Annelere alacağın tekneyi, yapacağınız seyahatleri, uzak bir ülkede inşa ettireceğin evi ve kuracağınız yeni hayatı anlatacaksın bir çırpıda, heyecanlı; evin bahçesinde yetiştireceğin çiçeklere geldiğinde Ferni aniden sözünü kesecek, Eh hadi öyleyse, daha fazla oyalanma da fırsatı kaçırma, diyecek, Rhoda da, Baykuş Fonu her an kapatılabilirmiş, öyle bir laf dolaşiyor ortalıkta, sen son yararlananlardan biri olabilirsin, diyerek elini omzuna koyacak.

Ayağına kadar gelmiş bu fırsatı tepmek istemeyeceksin, para transferini hemen gerçekleştireceksin, Rhoda'yla Ferni seni kutlayacak, sonra böyle iyi bir çocuğa ve evlada yardım ettikleri için birbirlerini kutlayacaklar. O günkü planının ne olduğunu soracak Rhoda, sen de henüz düşünmediğini, artık paran kalmadığı için hediye alma işini yarına bıraktığını, herhalde şehri dolaşıp yeni tanıştığın arkadaşının evine döneceğini ve annelerden haber bekleyeceğini söyleyeceksin. Rhoda'yla Ferni hüzünlü ifadelerle birbirlerine bakacak, Seni İstanbul gibi bir yerde parasız bırakamayız, diyecek Rhoda ve sana on kronk gönderecek, hepsini birden harcamamanı tembihleyecek. Karaköy'de çok güzel hediyelik eşyalar var diye duydum, diyecek Ferni, Ama oraya nasıl gidildiğini tam bilmiyorum, şu polis yardımcı olur herhalde.

Rhoda memura yanaşacak, Polis hanı şu gence yardımcı olur musunuz, Karaköy'e gitmek istiyor ama yolu bilmiyor, bizim de bir toplantıya yetişmemiz lazım, diyecek, herkes birbirine gülümseyecek, Tabii, diyecek polis. Rhoda'yla Ferni uzaklaşırken polisle birlikte aracına bineceksiniz. Söyle bakalım küçük hanım, ne yapacaksın Karaköy'de, yoksa küçük bey mi demeliyim? diye soracak sana. Sen şaka mı yapıyor, ciddi mi karar vermeye çalışırken birilerini arayıp, Kuş kafese girdi, hemen gelip alın, benimle daha fazla görünmemesi lazım, diyecek. Kim alacak, ne oluyor diyemeden başka bir araç önünüze geçip az ilerinizde duracak, polis senin başını okşayıp gülümseyecek ama tehditkar bir sesle, Şimdi araçtan güzelce çık ve yavaş yavaş ileriye doğru yürü, diyecek. Sen indiğinde basıp gidecek; önde duran araçtan iki kadın çıkacak, seni alıp kendi araçlarına bindirecekler, hızla oradan uzaklaşacaksınız.

8.

Çok geçmeden öğreneceğin gibi, erkek düşmanı bir söylemi olan ve pratikte penisli kadınlara saldırı düzenleyen Tit for Tat (TfT) adlı örgütün eline düştün, Rhoda'yla Ferni'nin güzel bir ücret karşılığı seni teslim ettiği polis de örgüte çalışıyor. Şimdi seni Karadeniz kıyısına, Kerpe'deki gizli örgüt evine götürülenler arasında TfT'nin İstanbul sorumlusu Jasmin de var. Hemen aracın içinde cinsiyet kontrolü yapacaklar, beklendiği gibi çıktığında kutlama çığırları yükselecek – ilk kez gerçek bir erkek ele geçirmiş olacaklar ve bu da örgütün ufkunu on katına çıkaracak – ya dünyada başka genetik erkekler de varsa?

Haber belli ki pek uzun süre gizli kalamamış. Önce bir-iki ufak medya kuruluşunda bir söylenti olarak duyurulacak, ardından uluslararası devler tarafından ele alınınca işin rengi bir anda değişecek, uzmanlar, yorumcular, genetikçiler, tarihçiler, komplo teorisyenleri acil göreve çağırılacak.

Aydınlatmaya çalışacakları sorulardan biri, senin nasıl olup da ortaya çıktığın elbette. İliada ve Kani'nin tutuklu olması nedeniyle onlardan birinci elden bilgi alınamayacak; biyolojik anneler de ortada olmadığından verimli bir spekülasyon alanı oluşacak. Yeni bir mutasyon olasılığı öne sürülecek, yani X kromozomunun Y kromozomuna dönüşmesi. Pek çok genetikçi bunun inanılmaz düşük bir olasılık olduğu konusunda birleşse de, tartışmalarda zaman zaman bundan yine de söz edilecek. Bir başka teori, Y kromozomunun aslında sanıldığı aksine yeryüzünden silinmediği ve çeşitli yerlerde, korunaklı kalmış ceplerde varlığını gizlice sürdürdüğü, yani dünyanın bilinmeyen bazı yerlerinde erkeklerin hala var olduğu ve cinsel ilişkiye girebildiği, spermlerinin fonksiyonel olduğu ve kadınların bunlardan olma erkek bebekleri canlı olarak doğurabildiği. Bu düşünce, son dönemlerde hafifleme eğilimi gösteren erkek düşmanlığını körükleme ve Rektifikasyon öncesinde görülen erkek avlarını yeniden başlatma potansiyeliyle sahip. Bazıları bu yangına körükle gidecek, bazıları kadınların mutlak iktidarının artık sarsılamayacağını, birkaç erkek yüzünden kitlesel bir paranoyaya kapılmanın

istatistiksel olarak saçma olduğunu ve büyük bir özgüven eksikliğine işaret edeceğini vurgulayarak itidal tavsiye edecek.

Fakat asıl bombayı, ilk haberlerin duyulmaya başlanmasından dokuz-on saat sonra, komplo teorisyenleri patlatacak. Yaşından yola çıkarak yaptıkları hesaplamalarla senin yumurta füzyonunun büyük olasılıkla Büyük Meteor'un dünyaya çarptığı gün ya da hemen sonrasında gerçekleştiğini saptayacaklar, bunun da meteorun salt bir gök cismi değil, bir uzay aracı olduğunu, uzaylıların erkek genini yeniden dünyaya getirip karşı devrim yapmaya çalıştığını gösterdiğini iddia edecekler. On bir yıl öncesinin görüntüleri didik edilecek yeniden, meteordan fırladığı düşünülen bir parçanın aslında küçük bir uçan taşıt olduğu ve yere düşmediği, yatay seyirle uzaklaştığı bir kez daha konuşulacak. O zamanlar saçma bulunan bu iddia, şimdi bu araca bir gerekçe atfedilebildiği için bir anda bir nebze de olsa inandırıcılık kazanacak.

Tartışılan başka bir konu, senin bu yaşına kadar nasıl gelebildiğin. İliada'ya herkes çok yüklenecek ve idam edilmesini isteyenler bile çıkacak, ama daha soğukkanlı olanlar bunun bir kişi meselesi değil, bir sistem meselesi olduğunun altını çizecek. On yıl boyunca sağlık, eğitim, emniyet gibi kapsamlı sistemlerin ve toplumsal ağların parçası olan bir çocuğun genetik erkek olduğunun hiçbir aşamada anlaşılamamış olması, insanları dehşete düşürecek. İliada ve Kani'yle empati kurmaya, onların anne sevgisini anlamaya çalışanların sesleri hemen kısılacak – ortak linçle ve gerektiğinde devlet eliyle. Senin gibi başkalarının da olabileceği – dünyanın uzak, bilinmeyen yerlerinde değil, büyük şehirlerde, herkesin ortasında, sokaklarda, işyerlerinde, okullarda, şehir bostanlarında birer kadın gibi yaşamaları olasılığı hızla paniğe sürükleyecek insanları. Erkeksi görünümü olan kadınlar, penisli kadınlar, hormonal farklılıkları olanlar artan bir oran da hedef alınacak.

İzleyen günlerde dünyanın her yerinde gösteriler düzenlenecek, yüz milyonlarca kadın sokaklara dökülüp erkek karşıtı sloganlar atacak, devlet yetkililerini, başkanları göreve çağırarak. En kalabalık gösteri elbette İstanbul'da yapılacak, ayrıca senin derhal bulunman için eşi benzeri görülmemiş bir güvenlik operasyonu düzenlenecek. Bütün bu gelişmeler Tft için bulunmaz bir propaganda fırsatı, onlar da bunu tepe tepe kullanacak ve yayınladıkları bir bildiriyle seni ellerinde tuttuklarını, cezayı bizzat kendilerinin vereceğini, bunun varsa başka erkekler için de bir ibret oluşturması gerektiğini söyleyecek. Dünyaya ve geleceğe sahip çıkmak isteyen bütün kadınları da Tft'ye katılmaya davet edecek.

Seni sonradan en çok üzecek olansa, çocukluğundan itibaren yakın olduğun, sevdiğin hemen herkesin acımasızca kullanılması – arkadaşların, komşularınız, annenlerin arkadaşları, okuldakiler, sokağınızdaki esnaf, hepsi senin hakkında kamuoyu önünde ve aleyhinde ifade vermek zorunda bırakılacak, çoğu senin erkek olduğunu nasıl anlamadığına şaşırarak, bir kısmı büyük bir suçluluk duyacak ama pek azı senin ne kadar tatlı, iyi kalpli, yetenekli bir çocuk ve iyi bir arkadaş olduğunu anlatma cesareti gösterebilecek. Monbijou yönetimi çok ciddi bir soruşturma geçirecek, okulun mütevelli heyeti Hilde'ye görevden el çektirecek.

Yalnız geçmişin değil, son birkaç günde yaptıkların da mercek altına alınacak – okuldaki sorunların, annenlerin gözaltına alınması, MWC konserinde görülmen, iki yetişkinle İstanbul'a gidip Ritz'te kalman ve Rhoda'nın hesabına dört bin kronk aktarman hakkında herkes onlarca fikir üretecek ama Rhoda'yı ve Ferni'yi bulamayacaklar. Aret iri gözlerinden yaşlar süzülerek seni kapısında nasıl bulduğunu, annelere hediye almak için evden çıktığını, başına kötü bir şey gelmesinden çok korktuğunu anlatacak. Bu arada Zelda da tutuklanacak.

Bütün bunların ancak çok küçük bir kısmını, Tft'cilerin kendi aralarındaki konuşmalardan kapabildiğin ölçüde öğreneceksin. Örgütteki asıl tartışma senin nasıl ortaya çıktığına değil, nasıl kaptırılmayacağına ve senden en fazla faydanın nasıl sağlanabileceğine odaklanacak. Tft işi yüzüne gözüne bulaştırmak istemeyecek şüphesiz, oysa böyle büyük bir balık söz konusu olduğunda örgütün önceliklerini kişisel çıkarlarının üstünde tutamayacak üyelerin büyük tehdit oluşturacağını örgüt yönetimi gayet iyi bilecek. İçeriden bir ihanetin önüne geçilmesi de bu nedenle sonraki adımların planlanması kadar önemli olacak. Pratikte bu seninle çok az kişinin temas etmesi ve seninle ilgili bilgiye çok az örgüt yöneticisinin sahip olması, sıradan üyelerin tamamen senden uzak tutulması demek.

9.

Kerpe İstanbul'la Adapazarı arasında, onyıllar önce terk edilmiş bir köy; seni tuttukları örgüt evi koyu dönen dar yolun hemen kenarında, sağında aynı evden bir tane daha var, boş. Evde seninle birlikte Gürel kalacak, arada gelip giden bir araç sesi duyacaksın, Jasmin bu; onları pek az göreceksin, seni koydukları odadan neredeyse hiç çıkarılmayacaksın, pencere de tahtalarla örtüldüğü için dışarısını göremeyeceksin, sadece sızan bir parça ışık hatırlatacak sana gözlerinin gördüğünü. O odada dört gün geçireceksin, İliada ve Kani'yle gittiğiniz yerleri düşüneceksin, Shenectady'deki evinizi hayal meyal hatırlayacaksın, evin planını kafanda çizmeye çalışacaksın – kapıdan girince kare bir alan, bütün odalar da bunun etrafına dizilmiş, soldan saat yönünde ilerleyerek senin odan, sonra oturma odası, mutfak, tuvalet, annelerin odası. Kabus gördüğün geceler kendi odandan çıkıp orta alandan geçerken gördüğün canavarları, annelerin hemen karşıdaki odasına ulaşmanın ne kadar uzun sürdüğünü, İliada'nın sana hemen yer açtığını ama Kani'nin seni hemen her seferinde odana geri götürdüğünü, bazen sen uyuyana kadar yanında yattığını hatırlayacaksın. Komşunuz Uma'nın bir akşam yemeğe gelişi, İliada'nın fırında balık pişirmesini, Uma'nın da balığı kılçıklarıyla yutup her lokmada, Bu da gitti, demesini, hiçbirinizin ona kılçıkların yenmediğini söylemeyişi. Bir gün Kani'nin işten getirdiği bir cihazı evde yalnızken açıp içini söküşünü, sonra parçaları tekrar takmaya çalışırken parça artırışını, artanları da içine tıktırıp kapağını kapatışını, Kani'nin ertesi gün işe giderken cihazı eline aldığı anda içinden sesler geldiğini fark edip bir şey dememesini ama akşam eve geldiğinde seni bir güzel azarlamasını. Kaydıraklı bir havuza gidişinizi ve senin neredeyse boğulmanı, İliada'nın sana suni teneffüs yaptırmasını. Birinci okulda bir kızın kukusunu ilk kez görmeni ama karşılığında seninkini göstermediğin için kızın sana tükürmesini. Bir keresinde sabaha karşı uyandığında Kani'nin bir iş gezisinden yeni dönmüş olmasını ve geçirdiği kazada boydan boya yaralanmış sağ yanını İliada'ya göstermesini ama senin orta alandan her şeyi gördüğünü fark etmemelerini, bu olaydan

sana hiç bahsedilmemesini. Saginaw'daki festivalde ne kadar eğlendiğinizi. Pasadena'dayken yaptığınız çöl gezisinde gece koyotelerin sesinden korktuğunuzu ve Kani'yle İliada'dan sana çok çok eski eve iki boyutlu bir koyote çizgi filmi izlettirdiğini. Tucson'daki küçük fırından aldığı küçük pastaları. Albuquerque'de evinizin arkasındaki parkta Kani'yle futbol oynamanı, sahanın toprak ama kale arkasının çimen olduğunu, senin kale arkasında kaleye geçmeni ve Kani'nin sana şut çekmesini, her seferinde kale ağlarına takılıp düşmeni ve yediğin hiçbir golü saymayışını.

Kerpe'deki evde kaldığın süre boyunca üç kez Gürel, yazdıkları metinleri sana okutup görüntülerini kaydedecek – dünyayı tehdit eden, yalnız olmadığını e eylemlere geçeceğinizi söyleyen metinler. Bunlara kimsenin inanmayacağını söylediğinde suratına yumruğu yiyeceksin. Jasmin yalnızca bir kez yanına gelecek ve yaşadığın süre boyunca o konuşmayı hiç unutmayacaksın, korkunun tanımı olarak yer edecek zihninde. Senin ve annelerin ne büyük birer pislik, ne kadar ölümcül birer mikrop olduğunuzu, seni geberttikten sonra anneleri hapishaneden kaçırıp işkence ede ede öldüreceklerini, senin penisini ve testislerini bizzat kendisinin keseceğini, iyice kanaman için bacak aranı tümüyle oyacağını, sen hayatında duymadığın bu acıyla çığlıklar atarken de seni bacaklarından ve kollarından başlayarak yavaş yavaş yakacağını fısıldayacak kulağına. Ağzının leş kokusu da zihnine işlenecek böylece.

Hapiste tutulan İliada ve Kani'nin birbiriyle görüşmesine izin verilmeyecek, kondukları koşullarda saldırıya ve tecavüze uğrayacaklar, sonunda kendi başlarına birer hücreye yerleştirilecekler. Yaşından ötürü Zelda Amerika'da biraz daha insafli koşullarda yaşayacak tutukluluğunu ama katillere bile tanınan haklardan mahrum bırakılacak. İliada hücrelerinde sana her gün mektup yazacak, hiç sektirmeden, üç cümle bile olsa; elbette sana ulaşamayacak yazdıkları, en azından fiziksel olarak. Kani'ye hayatını ve kararlarını sorgulamaya başlayacak, seni çok sevmiş olduğunu kabul etse de, hepsinin bir hata olduğuna karar verecek ve sonunda tövbekar olacak. En başında senin yetkililere teslim edilmemiş olmana çok öfkelenen ve uzun süre annelerle görüşmeyen, seni torunu olarak görmeyi reddeden Zelda'ysa beklenmedik bir şekilde hapisteyken radikal bir erkek savunucusuna dönüşecek ve senin haklarını savunmayı hiçbir zaman bırakmayacak, anarşist çevrelerde adı yüz yıl sonra bile saygıyla anılacak.

Aret gözaltına alınıp sorgulandıktan sonra serbest bırakılacak; seni bulmayı kendine misyon edinecek ve bu amaçla Berlin'den gelmiş olan polis müfettişi Ursu'nun peşine yerli rehber

olarak takılmayı başaracak. Seni aracına alan polis memurunun hiçbir şey bilmediğine kimse inanmayacak ama ağzından daha fazla laf alınamadan gözaltında öldürülecek. Araç değiştire değiştire seni Kerpe'ye götüren Tft'nin izini Hereke civarında kaybeden polis, bir yandan arama ve baskınlarını sürdürerek kamuoyunu oyalarken bir yandan da örgüte sızmaya, içeriden istihbarat almaya çalışacak. Ursu'nun teorisi senin deniz yoluyla kaçırıldığın, o yüzden seni karada değil, Marmara'nın adalarında, mesela İmralı'da, Marmara adasında ya da onun batısındaki Kedi adası gibi daha küçük ve ıssız adalarda ya da Karadeniz kıyılarından denize açılan bir teknede aramak gerektiğine karar verecek, teknecilerle, denizcilerle görüşecek. Sonunda Marmara denizinin fazla riskli olduğuna, örgütün seni şaşırtma amaçlı olarak Hereke'ye doğru kaçırıldığına, senin aslında Karadeniz'de olduğuna hükmedecek, Şile'de izini aramaya başlayacak.

10.

Kerpe'deki dördüncü gecende rüzgarın uğultusuyla uyanacaksın, pencereye çakılmış tahtalara rağmen camlar zangırdıyacak, bir süre sonra tam tepenizde bir fırtına patlayacak. Korkudan kapıyı yumruklayacaksın, bağıracaksın, Gürel'e seslenip seni oradan çıkarması için yalvaracaksın, Gürel'se kapıya gelip sesini kesmeni, biraz yağmur yağdığını, geçeceğini söyleyip gidecek. Ne var ki onun dediği gibi olmayacak, yumruk büyüklüğünde dolu tanelerinin eve vuruşunu ve tahtaları kırışını, çatıyı çökertişini duyacaksın. Fırtına iyice şiddetlenecek, sağır edici uğultuda Gürel'in sesi çalınacak kulağına, örgütle iletişim kurmaya çalıştığını düşüneceksin ama bir sonuç alıp almadığını öğrenme şansın olmayacak – onca uğultunun içinden başka bir gürlenmenin yükseldiğini, sonra da bunun yaklaşan bir ses olduğunu hissedeceksin. Birden içinde bulunduğunuz yıkık dökük ev sarsılmaya başlayacak. Karadeniz'in meşhur dev dalgaları evi dövecek, giriş katını tamamen su basacak. Bu köyün neden terk edilmiş olduğu belli.

Dehşete kapılacaksın, ne yapacağını şaşıracaksın, kapıyı yumruklayıp yardım çağırmanın bir faydası olmadığını, Gürel'in ya kaçtığını ya da sulara kapıldığını anlayacaksın, suların ne kadar yükseldiğini bilmediğin için pencereyi açmaya çalışmayacaksın ama sonunda bütün bu dehşet ve gümbürtü seni daha fazla düşünemez hale getirecek, pencereyi açık tahtaları tekmeleme tekmeleme kıracaksın. İçeriye buz gibi fırtına havasıyla birlikte rüzgar, yağmur ve dolu taneleri dolacak, nefesin kesilecek, ellerin donacak. Suların ne kadar yükselmiş olduğunu o karanlıkta seçemeyeceksin ama ev denizin ortasında, o kadarı belli; fırtınanın dinmesini mi beklemelisin, yoksa her şeyi göze alıp camdan atlamalı mısın? Bekleme fikri midene kramp sokacak, Gürel'in eline düşme riskini de göze alıp sonunda gözlerini ve burnunu kapayarak kendini pencereden bırakacaksın.

Atladığın yerde su çok derin değil, yere çarpacaksın ama bir tarafın kırılmayacak. Suların seni açığa çektiğini hissedeceksin, soğuktan hareket etmekte zorlanacaksın, evden kopan bir

tahtaya tutunacaksın ve ayaklarını çırparak içeri, eve doğru yüzmeye çalışacaksın, bir türlü beceremeyeceksin, üzerinden dalgalar aşacak, boğulmaktan hep son anda kurtulduğunu sanacaksın.

Fırtına nihayet dindiğinde, rüzgar ve yağmur hafiflediğinde bitkin bir halde toprağa ayak basacaksın, bir-iki adım atıp çamura bırakacaksın kendini. Issız bir yerdesin, fırtına her yeri kırıp geçirmiş, iliklerine kadar ıslanmışsın, herkes peşinde ve nereye gideceğini bilmiyorsun. Daha on yaşındasın. Hala on.

Kıyıya dik inen bir yolun başına gelip arkana bakacaksın, terk edilmiş bu köyü ve tutsak kaldığın, neredeyse katledileceğin evi hayatında son kez göreceksin; Gürel'in başına neler geldiğini de hiçbir zaman öğrenemeyeceksin.

Gece karanlığında sırlıklam bir halde yürümeye başlayacaksın, nereye gittiğini bilmeden. Kıydan uzaklaşan yol kısa bir süre sonra tırmanmaya başlayacak ve ormanlık bir alana girecek. Yaklaşık bir saat boyunca hiçbir araçla, insanla, hayvanla karşılaşmadan yürüdükten sonra, bir dönemecin ardında, yoldan biraz uzakta bir ışık göreceksin. O güne dek seni en mutlu eden ışık olacak o. Işığın kaynağına ulaşmak için yirmi dakika daha yürümen gerekecek. Geniş bir çiftlik bu, sen yaklaşınca köpek havlamaları saracak ortalığı, daha önce hiç saldırgan köpek görmediğin için korkusuzca çiftliğin giriş kapısının üstünden atlayıp ana bina olduğunu tahmin ettiğin yere, ışığa doğru yürüyeceksin ve korkunç bir acı hissedeceksin bacağında – bir kapan bu. Çığlık çığlığa bağırma başlayacaksın, bir anda etrafın köpeklerle çevrilecek, sivri dişlerini seçeceksin karanlıkta, hareketsiz kalacaksın. Köpekler neyse ki sana dokunmayacak, sadece hareket etmeni engellemek istiyor gibi davranacaklar, zaten acın dayanılmaz.

Binanın kapısı açılacak sonra, elinde fener olan bir kadın sana doğru ilerleyecek, senin ufak bir çocuk olduğunu görünce köpekleri geri çağırarak, yine de hafif kuşkulu gözlerle yanına gelecek, bacağındaki kapanı güçlü elleriyle açıp yarana bakacak. Kimsin sen, ne işin var burada bu fırtınada? diye soracak kalın bir sesle. Bu koşullarda sorulacak ilk ve en makul sorular bunlar ama kadının konuştuğu dili anlamıyorsun, hoş anlasan da sorulara verecek makul bir cevabın yok. Neyse ki çocukların dili evrensel – ağlayarak kadına sarılacaksın, o da saçlarını okşayarak yatıştırıcı bir sesle bir şeyler söyleyecek, seni kucağına alıp içeri götürecektir, bacağına pansuman yapacak, üzerine çok büyük gelen kuru giysiler verecek ve

giyinmen için seni yalnız bırakacak, sonra saçını kurutacak, sıcak bir çay hazırlamak için mutfağa gidecek ama döndüğünde sen çoktan eski yapay deri kanepede uykuya dalmış olacaksın.

Ertesi sabah kalktığında çoktan güneş ağarmış, çiftliğin işleri başlamış olacak. Burasının bir domuz çiftliği olduğunu şaşırarak fark edeceksin, hayvan eti yemenin kabul edilemez olduğu bir ortamdan geliyorsun. Seni gece kapandan kurtaran kadının epey yaşlı olduğunu fark edeceksin gündüz gözüyle, kısa beyaz saçları ve yumuşak gözleri olan, zeki bakışlı bir kadın, adı Legüm. Civar köylerden birinde yaşayan Leyla adlı genç gönüllü yardımcısı neyse ki biraz İngilizce biliyor olacak, ona ailen olmadığını, dünyayı dolaştığını, yakınlarda bir köyden yola çıktıktan az sonra fırtınaya yakalandığını, yürüye yürüye çiftliğe geldiğini anlatacaksın, fazla sorgulamadan kabul edecekler hikayeni. Dünyada olup bitenle pek ilgilenmiyor çiftliktekiler, senin yüzünü de her yerde yayımlanıyor olmasına rağmen tanımayacaklar, zaten çiftlikte kimsenin haberleri izlediğini görmeyeceksin. Leyla'dan aldığı bir tıraş bıçağıyla saçlarını kazıyacaksın, siyah gözlerin iyice ortaya çıkacak, ifaden öyle değişecek ki sen bile aynadaki görüntüne yabancılaşacaksın.

11.

Tft'cilerin elinden kurtuldun ama bunun uzun ömürlü olamayacağını biliyorsun – çoktan aramaya başlamış olmalılar, ilk bakacakları yerlerden birisi de bu çiftlik olur herhalde. Onları atlatman gerekecek – İstanbul'a dönüp Baykuş Fonu'ndan paranı çekmek, Aret'i görmek, ardından da ilk uçakla Berlin'e dönüp annelere kavuşmak, planın bu. Leyla'nın Ağva'ya gideceğini, gelen yük gemisinden yem alacağını öğreneceksin, seni de oraya götürmesini rica edeceksin, Ağva'dan İstanbul'a gitmenin bir yolunu bulacağına güveneceksin ama kader çizgilerinin kesişimine doğru yol aldığını elbette bilmeyeceksin.

Leyla yemlerini yüklerken ona yardım edeceksin, yarım saatte bitecek işiniz, birbirinize sarılarak vedalaşacaksınız; sana aktardığı birkaç kronkla limandaki küçük lokantada bir çorba içeceksin, fasulyeli pilavını beklerken çatışma sesleri yaklaşacak. Bir yanıyla komik bir çatışma bu – senin orada olduğunu bilmeyen ama seni arayan iki düşmanın, Ursu ve Jasmin'in hesaplaşması. Ursu Aret'le birlikte Şile'den sonra Ağva'ya gelmiş, Jasmin de Kerpe'den bu tarafa seni arıyor. Jasmin'i seni balıkçılara sorarken duyan Ursu, hemen onun kimliğini doğrulatıp ateş açacak ve bacağından vuracak, Jasmin büyükçe bir aracın arkasına çekilip oradan karşılık verecek. Ortalık bir anda boşalacak; lokanta limana baktığı için sen olayı tam karşıdan izliyor olacaksın; lokanta sahibi seni telaşla içeri çekecek. Jasmin'in yalnız olmadığı ortaya çıkacak, üç silahlı kadın daha Ursu'ya ve Aret'e ateş açacak, ama Tft'lilerin Ağva'da olduğu istihbaratını alan İmrenli'deki iki ekibin olay yerine intikal etmesiyle dengeler değişecek. Jasmin yaralı ele geçirilecek, diğer örgüt üyeleri öldürülecek. Hengame bittiğinde doğrudan lokantaya geldiklerini görüp kaçırmaya çalışacaksın ama kuşkulunip seni ihbar etmiş olan lokantacıya yakalanacaksın. Ursu'yla yerel polis ekibi arasında senin kimde kalacağını konusunda anlaşmazlık çıkacak, üst düzey yetkililer konuyu görüşürken ekip arabasında bekleyeceksiniz, esnaf size çay ikram edecek, seni yakından görmek isteyenler aracın etrafında dolanıp duracak.

Sonunda Ursu'ya –ve tabii Aret'e- kalacaksın. Üçünüz İstanbul'a doğru giderken kırklı yaşlarının başındaki bu kadında sana hoş gelen bir şey bulacaksın ama bunun ne olduğunu ancak uzun bir süre sonra anlayacaksın – mavi saçlı Aret'in büyümüş hali gibi Ursu. Sana bir suçlu ya da potansiyel bir düzen düşmanı gibi değil, on yaşında, zeki ve yalnız bir çocuk gibi davranacak. İstanbul'a vardığınızda neler olacağını soracaksın, o da sana annelerin durumunu bilip bilmediğini soracak, başını iki yana salladığını görünce sözcüklerini seçmeye çalışarak anlatacak. Zelda dahil bütün ailenin hapiste olduğuna inanamayacaksın, bütün dünyanın seninle yatıp seninle kalktığına da. Büyük olasılıkla seni Berlin'e geri götürmem istenir, diyecek Ursu, orada ne yapacağına da mahkeme karar verir. Annemlerle kalmayacak mıyım? diye soracaksın gözlerin dolarak, Ursu da seni daha fazla üzmemek için, Bakalım, diyecek ama sen bu bakalımlara Kani'den talimli olduğun için Berlin'de seni yine zor günlerin beklediğini anlayacaksın. Kendini erken erken üzme, diyecek Ursu, zamanın getirdiklerini getirdikçe karşıla, ne getireceğini kimse bilemez.

Aret'i yeniden gördüğüne çok sevineceksin, bunca zamandır onun Ursu'yla birlikte seni aradığına inanamayacaksın, gözlerin dolacak. Ne yazık ki bu yolculuktan sonra onu görmene izin vermeyecekler.

İstanbul'da iki gün kalacaksınız, resmi işlemlerin tamamlanmasını bekleyeceksiniz; bu süre içinde seni rahat sayılabilecek bir hücrede tutacaklar, canın sıkılmasın diye oynayacak bir şeyler bırakacaklar ama bunlar senin için bebek oyuncak kalacak. İlk günün akşamı Ursu seni ziyarete gelecek, anlattığı hikayelerle seni güldürecek; birlikte geçirdiğiniz bir saatte keyfin yerine gelecek. Sana getirdiği kulaklıklı oyuncak klavye, tüm ilkelliğine rağmen seni uyuyana kadar oyalayacak. Müziği ne çok özlediğini fark edeceksin, Monbijou'daki derslerini ve arkadaşlarını düşünerek uykuya dalacaksın.

Ertesi gün tanımadığın insanlar gelecek seninle konuşmaya, devlet yetkilileri, emniyet görevlileri, üç kişilik bir doktor ekibi, iki gazeteci, bir çocuk danışmanı. İstanbul'a ilk gelişinden itibaren neler yaptığını ayrıntılı biçimde öğrenmek isteyecekler, ama asıl merak ettikleri senin erkeklik hikayen, tanıdığın başka erkeklerin olup olmadığı, kadınlar hakkında ne düşündüğün, saldırgan bir kişiliğe sahip olup olmadığı, dünyanın başına ne gibi bir bela açacağını. Doktorlar seni muayene edecek, test örnekleri alacak, seni Berlin'e kaptırmadan önce hakkında tıbbi olarak öğrenebilecekleri her şeyi öğrenmeye çalışacaklar. Gazetecilerse

ses ve görüntü kaydı yapamayacak ama seninle aynı odada olmak bile onlar için bir kariyer zıplaması demek.

Akşam Ursu uğrayacak yine, onu gördüğünde yorucu bir günün ardından eve dönmüş gibi bir huzur hissedeceksin, hayatında ilk kez bir polise sarılacaksın. İşlemlerin tamamlandığını, bir aksilik çıkmazsa ertesi gün Berlin'e uçacağınızı söyleyecek Ursu, sen de ona gün boyu karşılaştığın insanları anlatacaksın neşeyle ama seni endişeli bir ifadeyle dinlediğini fark edeceksin. Sana bir şey söyleyeceğim, diyecek Ursu, Bundan sonra karşına bugünkü gibi çok insan çıkacak, hepsi senden bir şeyler isteyecek, bazıları iyi niyetli olacak ama çoğu senin söylediklerini sana karşı kullanacak, bunun ne demek olduğunu anlayabiliyor musun? Yüzüne bakacaksın, Her şeyi herkese anlatma, diyeceksin, Ama nereden bileceğim kimin iyi niyetli olmadığını? Ursu'nun alnı kırışacak, Sen de haklısın, diyecek alçak sesle, uzanıp başını okşayacak. Hadi bakalım, diyecek sonunda ayağa kalkarak, Yarın uzun gün, uyu da güç topla biraz. Acındırmalı ifadeni takınıp, Burada kalsana bu gece, diyeceksin, Ursu gülecek bu haline, sonra ciddileşecek, Yarın görüşürüz, diyecek, doğru yatağa şimdi. Giderken dönüp sana bir kutu uzatacak, Aret gönderdi bunu sana, diyecek. Heyecanla açacaksın, içinden minik, sarı bir salyangoz çıkacak, bir de yemesi için konmuş bir marul yaprağı.

12.

Sabah uyandığında karnın acıkmış olacak ama neredeyse hiçbir şey yiyemeyeceksin, hücrende dört dönüp Ursu'yu bekleyeceksin. Saatler geçtikçe ve o gelmedikçe moralin bozulacak, yatağa girip yorganı üstüne çekeceksin ve uyuklayacaksın. Akşamüstü beşe doğru hücrenin kapısı açılacak, içeriye iki görevli eşliğinde Ursu girecek, Kusura bakma Constantine, diyecek, Çok uzun sürdü işlemler, neredeyse geceyi de burada geçirmemiz gerekecekti, neyse sonunda hallettiler. Sevinçten çıldıracaksın, işi şımarıklık yapmaya vardıracaksın, sakinleşmen için Ursu'nun sana polis bakışıyla bakması gerekecek.

İstanbul polisi eşliğinde havaalanına gidip tarifeli Berlin uçağına bineceksiniz; Aret'i son kez olsun göremediğin için dudakların titreyecek. Hemen yanınızı, önünüzü, arkanızı boş bıraktıklarını göreceksin; senin uçakta olduğun bilgisi yolcular arasında yayılınca büyük bir karmaşa başgösterecek, seninle aynı uçakta olmak istemediğini bas bas bağırarak bazı kadınlar, bir-iki kişi sana saldırır gibi olacak, Ursu onların ağzının payını verecek, bazı çocuklar görüntü almak isteyecek ve anneleri tarafından feci azarlanacaklar. Uçuş görevlileri ve hatta pilotlar asabi yolcuları sakinleştirmeye çalışacak, pilotlardan biri sonunda sizi inmeye davet edecek uçuşun yapılabilmesi için, Ursu ayağına kalkacak ve yüksek sesle, Ben bir devlet görevlisiyim, bu çocuğu bu uçakla İstanbul'dan Berlin'e sağ salim götürmekle görevlendirildim, diyecek, Bu uçaktan ancak Berlin'de ineriz, durum bu, beğenmeyen varsa onların problemi. Sonunda bir saat gecikmeyle kalkacaksınız, kalkışta İliada ve Kani'yle uçuşlarını gelecek aklına, sen daha küçükken oynadığınız sözcük oyunlarını hatırlayacaksın. Anneleri göremeyecek miyim bir daha? diye soracaksın Ursu'ya, Sen hiç merak etme, kaynağını kestiremediğin bir özgüvenle, Hepsini halledeceğiz, bu insanların zırvalarına aldırma.

Uçaktaki tepkinin ne kadar küçük çaplı olduğunu Berlin'e indiğinizde anlayacaksın. Binlerce inan toplanmış, senin gelişini protesto ediyor olacak; Çocuk Çocuktur diye bağırarak ama sesini

duyuramayan birkaç yüz kişilik ufak bir grup dışında herkes aralarına, şehirlerine, hatta dünyalarına bir erkek sokulmasına kesinlikle karşı ve bunun için her şeyi yapmaya belli ki hazırlar. Ursu senin bu kitleyi görmemen için arka yollar bulmaya çalışacak ama nafile, o yüzden de ikinci hedef olarak seni havaalanından olabildiğince hızlı çıkarmaya odaklanacak.

Benzer bir linç, bütün medya kanallarında kendiliğinden tropik bir kasırga gibi büyüyecek; ciddi ciddi senin öldürülmeni isteyen yüz binlerce insan var, bunların önemli bir bölümü bunu bizzat yapmaya hazır. En ılımlıları bile senin erkek kalamayacağını, penis ve testislerinin alınıp kadınlık tedavisi görmene gerektiğini söyleyecek; kısırlaştırılmanın yeterli olacağını cılız bir sesle dile getirmeye çalışanlara terörist yatakçısı muamelesi yapılacak, bazı ülkelerde polis bu insanların peşine düşecek. Öte yandan Tft'nin enikonu ciddi bir kamuoyu desteği aldığı da Jasmin'in hapse girişini protesto etmek için düzenlenen gösteride ortaya çıkacak.

Bu durum senin ne olacağın sorusunu daha da karmaşıklaştıracak. İliada, Kani ve Zelda'nın mahkemeleri hızlı bir biçimde sonuçlandırılıp İliada, on, Kani yedi, Zelda da beş yıla mahkum olduğunda ve bu cezaların paraya çevrilmesi ya da ertelenmesi engellendiğinde sen ortada kalmış olacaksın. Yasal olarak işlemiş olduğun bir suç yok, seni hapiste tutamazlar, ama sokağa salıp başının çaresine bakmanı istemeleri de insanlığa sığmaz. Annelerin yanında kalamazsın.

Bu arada İliada'yla Kani'yi hapiste ziyaret etmen için izin çıkacak. Ursu'yla birlikte ejderhaya benzeyen binaya gireceksiniz, onu annelerle tanıştıracaksın, seni nasıl koruduğunu anlatacaksın, sonra başlarına açtığın bütün belalar için özür dileyeceksin, evden aslında bütün bunlar olmasın diye gitmek istemiştin, onlar üzülmesin, acı çekmesin, senin erkek olmanın faturası onlara kesilmesin diye, denedin ama beceremedin, bunun için de özür dileyeceksin. Kani diyecek ki, Constantine, bir gün bunların yaşanması kaçınılmazdı, biz biliyorduk, sadece erteleyebileceğimiz kadar ertelemek için çalışıyorduk, ikimiz de hapse girdiğimizde sen başının çaresine bakabilecek yaşa gelmiş ol istiyorduk. Biz de bunu beceremedik, diye ekleyecek İliada. İkisinin de ne kadar çökmüş, yaşlanmış, kararmış olduğunu ilk kez o an göreceksin, yüreğine taş çökecek. Ursu lafa girecek, Ben sizi yalnız bırakacağım, ama kalkmadan önce bir şey söylemek istiyorum, diyecek, Constantine şu anda devlet korumasında, bu hafta içinde de muhtemelen bir ailenin yanına verilecek, bu nasıl bir aile olur, ona nasıl bakarlar bilmiyorum tabii ama ellerinden gelenin en iyisini yapacaklardır;

herhangi bir sorun olursa Constantine bana nasıl ulaşacağını biliyor, hiç merak etmeyin, her şeyiyle ilgilenirim.

Annenlerle bir daha ne zaman birlikte olacağını bilmiyorsun ama bu sınırlı süreyi iyi değerlendiremediğine hayıflanacaksın daha sonra. Hapishane kapısında Ursu bekliyor olacak seni, şehre hiç konuşmadan döneceksiniz.

13.

Böylece hayatının en zor dönemi başlayacak. Monbijou'daki yeni yönetim, disiplin ve düzen gerekçeleriyle kaydını yenilemeyecek. Mahkeme seni Düsseldorf'ta bir ailenin yanına verecek; annelerden biri marangoz, diğeri boyacı, ikiz çocukları ikinci sınıfa gidiyor henüz. Stockummer Kirsch sokağındaki küçük eve gelişinin ikinci haftasında aile cayacak, çocukların güvenliğini öne sürerek onlardan alınmanı talep edecek. Bu kez Braunschweig'da çocuksuz bir aileye verileceksin. Buradaki okulunda çocuklar hem salak, hem de acımasız çıkacak, sana her gün düpedüz işkence edecekler ve okul yönetimi de buna göz yumacak. Birinci ayın dolmadan kaçacaksın, önce Hamburg'a, oradan da Kopenhag'a gideceksin, sokaklarda yatıp kalkmaya başlayacaksın.

Ortadan kaybolman tüm dünyada infial yaratacak, laboratuardan sızmış bir virüs muamelesi göreceksin; yakalanmazsan insanlığın sonunun geleceğine inanan milyonlar var. Bir hücreye tıklanmamış olmanı anlayamıyorlar. Amalie sokağında, terk edilmiş bir binanın bodrumuna sığınacaksın, artık dilenerek ve çalarak hayatta kalan bir çocuksun. Bir gece, kaçmaya hazır bir halde daldığın, daha doğrusu kıyısından ayağını soktuğun bir uykudan, bir tıkırtıyla uyanacaksın, iki-üç torbanı kapıp çıkışa yöneleceğin sırada, sen yaşlarda bir kızla burun buruna geleceksin. Kız da kalacak bir yer ararken burayı bulmuş. Gitmekten vazgeçeceksin, torbalarını yattığı yere götüreceksin yine, kızla daha fazla muhatap olmadan rahatsız uykuna döneceksin.

Ertesi sabah kalktığında kızı unutmuş olacaksın, onu yeniden karşında görünce şaşırıp neden sonra hatırlayacaksın. Başlangıçta birbirinize kuşkuyla yaklaşacaksınız ama ikili olarak hayatta kalma şansınızın daha fazla olduğunu çok geçmeden anlayacaksınız. Kibe senin kadar siska bir kız, iki annesi de Cerco virüsü salgınında ölmüş, bir yılı aşkın bir süredir sokaklardaymış, Kopenhag'ın içini dışını öğrenmiş. Sen kendini Alexa olarak tanıtacaksın. Hırsızlık seferlerine birlikte çıkmaya başlayacaksınız.

Bir süre sonra Amalie'deki bodrumdan çıkıp Fakse sokağında boş bir deponun eskiden herhalde ofis olarak kullanılan asma katına yerleşeceksiniz. Kibe kafayı İzlanda'ya takmış, seni de beraberinde götürmek isteyecek, buralarda size hayat olmadığını söyleyecek. Kopenhag'dan Reykjavik'e giden *Pigeon* adlı bir yük gemisi var, beş yüz kronk verirse kaptan Kibe'yi götürmeyi kabul etmiş. Böyle bir parayı nereden bulabileceğini bilmiyorsun, İstanbul'da kalan parana da bir daha kavuşabileceğini sanmıyorsun. Kibe'ye göre bu parayı toplamanın en kestirme yolu fahişelik; çocuk fahişelerin buralarda çok revaçta olduğunu, ikili olarak özel bir sükse yapabileceğinizi söyleyecek. Tam olarak ne yapacağınızı anlatmasını isteyeceksin ama o da daha önce yapmadığı için sadece gördüklerini ve anlatılanları aktarabilecek sana.

Kibe bir seks dükkanından çaldığı penis kemerini takacak, sana da bir tane çalmak isteyecek ama sen gerek olmadığını, annenden çaldığın parayla kendine ameliyatla penis taktırdığını, zaten o yüzden evden kovulduğunu söyleyeceksin, Kibe tabii ki inanmayacak, gösterdiğinde bile inanmayacak, dokunup kurcalayacak, penisin sertleşince çok beğenecek çünkü onun kemerinin pompası çok yavaş çalışıyor, tam sertleştirmiyor ve bir süre sonra kendiliğinden söniyor. Çok iyi iş yapacağız, diyerek sırtına vuracak. Denemek için işe çıkacaksınız. Binadan çıkarken kapının yanında tanıdık bir yüz göreceksin – sincap bu. Ne zamandır ortalarda yaktun, küstün mü? diye soracaksın alaycı bir ifadeyle. Sincap hiç bozuntuya vermeyecek, Senin kararın tabii, ama çok hırpalanacağın bir yola sapıyorsun, diyecek, Ne olur bunu yapma kendine. Garsonluk yapmaktan iyidir, diyeceksin, elinle bir öpücük üfleyip kapıyı üzerine kapayacaksın.

Önce İsted caddesini deneyeceksiniz, ama buradaki diğer fahişeler sizi barındırmayacak. Bunun üzerine gar çevresinde, Tivoli'de turlamaya başlayacaksınız. İlk gece bir-iki beleşçi serseri dışında yanınıza gelen olmayacak, ayakta durmaktan yorgun düşeceksiniz, depoya döneceksiniz. Ertesi gün erkeksi olduğunu düşündüğünüz giysiler bulmaya çalışacaksınız, denk düşürdüğünüz iki dar pantolonu çalıp külotunuzun içine bez sıkıştırarak önünüzün kabarık durmasını sağlayacaksınız, Kibe de saçlarını tıraşlayacak. İkinci gece aslında ilk geceniz olacak, sonunda pek bir para kazanmayacaksınız ama müşteri deneyimi edineceksiniz.

Bernstorffs'la Tietgens'in köşesinde beklerken lacivert bir araç önünüzde duracak, kapısı açılacak, yaklaşıp içeri baktığınızda altmış yaşlarında bir kadın göreceksiniz, size girmenizi

işaret edecek. İki yüz kronk, diyecek Kibe, onun aklıbaşındalığına hayran kalacaksın. Kadın yüz kronk teklif edecek, tamam diyeceksiniz, girdiğinizde kapıları kilitleyecek, aracı nehir kıyısına çıkan sokaklardan birine sürecekle ve kenara çekecek. Kadın geniş koltukta kaykılacak, dizlerini çekip bacaklarını açacak, seni oraya yöneltecek, Kibe'ye memelerini öpmesini söyleyecek. Sen şaşkınlıkla kadına bakacaksın, ne yapacağını yine bilemeyeceksin, kadın Ne bekliyorsun, yalasına, diye çıkışacak. Başını kadının sarkık bacaklarının arasına sokacaksın, ağzına tüyler, burnuna durmuş balık kokusu gelecek, öğüreceksin ama hızla toparlanıp isteneni yapacaksın. Kibe pantolonunun önünü açıp takma penisini gösterecek kadına, görüntüsü yetecek, kadın bağıra bağıra gelecek. Toparlanıp araçtan çıkacaksınız, kadın basıp gidecek, sen yüzündeki yivşik ıslaklığı gömleğinin eteğine sileceksin. İlk paranızla bir kutlama yapmaya niyetleneceksiniz ama açık doğru dürüst bir yer bulamadığınız için bir büfeden aldığınız bir paket çikolatalı kekke yetineceksiniz, bir şişe bira paylaşıp depoya döneceksiniz.

İşler bir süre fena gitmeyecek; genellikle gar civarında olsanız da bazı geceler Havfrue'nin oraya ineceksiniz. Yaşınız küçük olduğu için polisten daha fazla gizlenmek zorunda kalacaksınız; polise yakalanmak senin için büyük sorun, o yüzden Kibe'yi de korkutacaksın, bire bin kattığın hapishane ve polis işkencesi hikayeleri anlatacaksın. Bir gece garın tam önünde sizden dört fahişeden dayak yiyeceksiniz, o kadar dövecekler ki yaklaşan polis aracından bile zor kaçacaksınız. Sonraki hafta boyunca oraya yaklaşamayacaksınız, kıyıda da baskınlar arttığı için mecburen Struget civarına kadar gitmeyi göze alacaksınız. Bulduğunuz müşterilere bina girişlerinde, loş kuytularda ayaküstü hizmet vereceksiniz, her an kaçmaya hazır olacaksınız, pek bir para da kazanamayacaksınız.

Havanın güzel olduğu bir gece depoya epey geç geleceksiniz, kapının önündeki polis araçlarını görünce baskın yediğinizi anlayacaksınız ve içerideki eşyalarınıza uzaktan veda ederek oradan uzaklaşacaksınız. Senin Kopenhag'da olduğunu öğrendiklerinden şüphe edeceksin - bir an önce İzlanda'ya gitmeniz gerekli. Sekiz yüz kronk biriktirmeyi başarmışsınız; Kibe kaptanın bu parayı kesinlikle kabul etmeyeceğini söyleyecek ama sen şansınızı denemeniz gerektiğini, polisin eline düşerseniz başınızın dertten kurtulmayacağını, belki kaptana nakdi değil aynı ödeme yaparak onu ikna edebileceğinizi söyleyeceksin. Kaptanın gemisinin limanda olmadığını, iki gün sonra geleceğini, üç gün kalıp hareket edeceğini öğreneceksiniz, o zamana kadar işe çıkmayacaksınız, Kibe bir kez çıkacak ama polislerin çokluğundan hiç müşteri bulamadan geri gelecek; depoyu terk ettikten sonra her

gece başka bir yerde sabahlayacaksınız. Kaptan eğer gemi mutfağında ve temizlikte çalışırsanız sizi o paraya Reykjavik'e götürmeyi kabul edecek, parayı sevinç içinde ona aktaracaksınız.

Kopenhag'daki son üç gününüzü asla unutamayacaksınız. Hayatının en berbat gittiği dönemlerde karşına Aret ve Kibe gibi insanlar çıktığı için şükredeceksin, onların sana verdiği dayanma gücünü günü geldiğinde sen de başkalarına verebilmek isteyeceksin. Kibe'yle düzgün giyinip Kopenhag sokaklarını dolaşacaksınız, dükkanlara girip çıkacaksınız, abartmamaya dikkat ederek yiyecek bir şeyler çalacaksınız, gülüp eğleneceksiniz, dünya size aitmiş gibi, yaz tatilinin son haftasıymış gibi. Kibe, *Bees Industrious* adlı büyük bir mağazanın önünde duracak, Sen burada bekle, diyecek, nedenini soracaksın, Sürpriz, diyecek ve içeri dalacak. Bekledikçe içine bir sıkıntı düşecek, vitrinden içerisini görmeye çalışacaksın, sonra camda kendi yansımanın arkasında uzun boylu birinin yansımasını göreceksin, kaçma fikri zihninden geçtiği anda yakalandığını anlayacaksın, dönüp Ursu'nun yorgun gözlerine bakacaksın.

Buralara gelmişsin, insan bir haber verir, diyecek Ursu, Bildiğim iyi lokantalar var, tavsiye ederdim. Ne diyeceğini bilemeyeceksin, dolaptan pasta aşırırken yakalanmış gibisin. Nasıl buldun beni, diyeceksin, omuz silkecek; Berlin'e mi götüreceksin beni? diye soracaksın, Onun için geldim, evet, diyecek, Senin yaşında bir çocuğun çekmemesi gereken dertler çekiyorsun, buna izin vermeyeceğim. İçeride arkadaşım var, onun çıkmasını bekleyebilir miyiz? diye soracaksın, Onun çıkması epey sürecek, diyecek Ursu, o sırada yanınızdan geçip içeri giren iki polisi göreceksin; Hadi gel, dönelim artık, diyecek ve elini tutacak. En son ne zaman birinin elini tuttuğunu hatırlayamayacaksın.

14.

Berlin yolunda Ursu sana durumun ciddiyetini anlatacak. İki defa evden kaçman, okula gitmemen, fahişelik ve hırsızlık yapman sonucunda sistemdeki puanının ne kadar düştüğünü, hapse ya da en azından bir gözetim kurumuna konabileceğini anlatacak. Kopenhag'da yaptıklarından Ursu'nun nasıl haberi olduğunu bilmiyorsun, ama sokaklarda hizmet verirken kendini dışarıdan, Ursu'nun gözüyle göreceksin bir an, önce utanç duyacaksın ama hemen ardından için öfkeyle, sen büyüdükçe seninle birlikte büyüyen o nefretle dolacak.

Annenleri soracaksın, neden sonra. İyiler, diyecek Ursu, sanki bu konuda başka bir şey söylenmesi gerekmiyormuş gibi susacak bir an, sonra devam edecek – Berlin'e döndüğümüzde onları görmeye gideceğiz; Zelda'nın durumu çok parlak değil ama, hastaneye yatırmışlar, galiba bağışıklık sisteminde bir sorun var.

Ursu sana bir haber dosyası ileticek – seninle ilgili haberler hepsi de, İstanbul'dan Berlin'e döndüğün tarihten başlayıp o güne kadar gelen. Bu kadar çok sayıda insanın benimle uğraşması normal mi? diye soracaksın Ursu'ya. Değil, diye cevap verecek, ama aslında kişi olarak uğraşmıyorlar seninle, koca bir Erkeklik fikriyle uğraşıyorlar; on binlerce yıl insanlığı şiddete ve zulme mahkum etmiş yaratıkların yeniden canlanıp dünyayı ele geçirme ve bütün kadınları yeniden ezecek bir düzen kurma olasılığı onları dehşete düşürüyor; bu sen değilsin, ben bunu biliyorum, seni tanıyanlar da biliyor, ama diğerlerine bu korku çocuk yaşlarından itibaren öğretildi, ellerinde değil, diyecek.

İstanbul'dan Berlin'e döndüğündeki kadar gürültü yaratmayacak Kopenhag'dan dönüşün, dünyanın gündeminde başka konular olacak, ama o günden sonra da zaman zaman seninle ilgili haberler çıkmaya hep devam edecek, çünkü insanların kendi kendilerine, mutfakta domates doğrarken ya da işe giderken, Bir Constantine vardı, ne oldu ona? diye soracağı bir kamu kişiliği haline geldin sen.

İliada'yla Kani'yi ziyarete götüreceğim Kani seni. Kopenhag'ın pis derinliklerinden seni çekip aldığı için Ursu'ya minnet duyuyor ikisi de, Ursu'ysa kendine şaşırıyor – hayatımın hiçbir aşamasında çocuk sevmemiş, çocuk sahibi olmayı düşünmemiş, çocuk gürültüsünden ve şımarıklığından, çocukların kendilerine yetememesinden, kendi başlarının çaresine bakamamasından nefret etmiş biri olarak nasıl oldu da seni bu kadar sahiplendi, o da bilmiyor. Kani de ben de daha uzun bir süre burada kalabiliriz, diyecek İliada, Zelda'nın durumunu da öğrendin herhalde, bizim yüzümüzden kendi hayatını çöpe atma bebeğim, yalvarıyorum sana, biraz toparlan artık. Kani senin bundan sonra Ursu'yla yaşamının iyi olacağını söyleyecek, belli ki aralarında bu konuyu enine boyuna konuşmuşlar, Sen istersen tabii, diye ekleyecek Ursu, ben birlikte yaşaması kolay bir insan değilim, beni çekebilir misin bilmiyorum. Omuz silkeceksin, Olur, diyeceksin, dünyanın en önemsiz şeyiymiş gibi.

Ursu'nun evi Berlin'in merkezinin biraz dışında, güneydoğudaki Oranienplatz'a bakan ufak bir apartman dairesi ama senin resmi vekaletini aldıktan sonra daha büyük bir eve geçmesi gerekecek yasal zorunluluk olarak, Rosa Luxemburg civarında iki odalı bir daireye taşınacaksınız. Kopenhag'a gitmeden önce bitmiş olan hormon haplarını bu kez sana devlet verecek ama içmeyi bırakacaksın, plansız bir isyan.

Evin iki sokak yukarısındaki bir devlet okuluna kaydını yaptıracaksınız, bir yıl kaybetmiş olarak okula başlayacaksınız. Sınıf arkadaşların senden küçük olsa da sana büyüklenecekler, aralarına almayacaklar – eski döngülerin hortlaması. Sık sık Aret'i ve Kibe'yi hatırlayacaksın, başlarına neler geldiğini düşüneceksin, onlara ulaşmanın yollarını arayacaksın, ama başaramayacaksın. Okulda senden üç yaş büyük Betina adında bir kız var, okulun herhalde en belalı tipi; bir gün seni kanatlarının altına almaya karar verecek. Çantanın içini boşaltmış birileri, plastik dildolarla doldurmuşlar, öğretmen ödev kontrolü yapacağını söyleyince çantadan çıkarmak için davranacaksın ama eline dildolar gelecek, hiç bozmayacaksın, ayağa kalkıp çantanla birlikte sınıftakileri teker teker dolaşacaksın ve öğretmen neler olduğunu fark edip seni durdurana kadar dildoları herkese dağıtacaksın, büyük şamata kopacak. Okulda yer yerinden oynayacak bu hareketinle, hemen müdürün odasına çıkarılacaksın zaten, dildoları senin getirmediğine inanmayacaklar, patriarki simgeleri kullanarak öğrencileri tehdit ettiğin ve okul düzenini alt üst etmeye yeltendiğin söylenecek, disipline sevk edileceksin. Bunun duyulmasıyla Betina'nın koridorda karşına çıkması aynı güne denk gelecek. Çıkışta ortadan kaybolma, seni bir yere götüreceğim, diyecek Betina, dediğini yapacaksın, okulun kapısında

bekleyeceksin. İki arkadaşıyla birlikte gelecek, Bunlar Sand ve Virgy, ikisi de salağın önde gidenidir, kafanı takma, diyecek, seni serseri ruhlu öğrencilerin müdavimi olduğu The Last Resort adında izbe bir kafeye götürecekler. İçeri girdiğinde kafalar sana çevrilecek, iki-üç kız laf atacak ama hepsinden dışarıklı olduğunu bildikleri için olsa gerek, bir tür saygı da gösterecekler sana. Seninle konuşmak, sana yaklaşmak isteyenler çıkacak aralarından, Betina hepsini savuşturacak ağzını bozarak. O gün ve sonraki günler sana ne verilirse içeceksin, herkes nelerden konuşuyorsa sen de onlarla ilgilenecek, onlardan söz edeceksin. Betina'nın grubuna dahil olunca okulda sana kimse sorun çıkarmaz olacak, kimileri görmezden gelecek, diğerleriye görüp önünden çekilecek.

Ursu işten çıktığında gönüllülük yaptığı halk fırınına götürecek seni bazı akşamlar, birlikte küçük ekmekler ve kuşüzümlü çörekler yapacaksınız, senin elinin değdiği bir ekmeği insanlara yedirmenin kamu sağlığını tehdit eden bir hareket olacağını söyleyen bir kadına Ursu öyle bir bakacak ki bir daha böyle bir olay yaşanmayacak. Bir Cumartesi akşamı seni bir caz kafeye götürecek Ursu, piyano-bas-gitar-bateri dördlüsü bir şarkıcıya eşlik ediyor olacak. Senin de çalman için ısrar edecek, o kadar sinirleneceksin ki onu orada bırakıp gideceksin, gece de eve geç döneceksin.

Kopenhag'da edindiğin hırsızlık becerilerinin faydasını yeni arkadaş grubunda fazlasıyla göreceksin. Sand ve Virgy senin soğukkanlılığına, elçabukluğuna ve her şeyi çalabilme yetine hayran kalacak; Betina bile, arkadaşlarından asla çalmadığını ama fiyatı olan her şeyin çalınabileceğini söylediğinde bunda anarşist bir felsefe görüp takdir edecek. Sand ve Virgy'yi eğiteceksin, idman parkuru olarak belirlediğin kolay dükkanlara sokup onlara hedefler vereceksin, strateji anlatacaksın. Sonunda bir gün topluca bir teknoloji mağazasına, tüm ekibe yılbaşı hediyesi kaldırmaya gideceksiniz. Sen her zamanki gibi gerçek müşteri kılığında, elinde alışveriş sepetiyle dolaşacaksın, almayacağın bir sürü şey toplarken gözüne kestirdiklerini de koyacaksın sepete, sonra çalacaklarının alarmını etkisizleştirip giysilerinin içine yerleştireceksin, almayacaklarını kasadan önce boşaltacaksın, kasaya da ucuz tek bir parçayla gidip parasını ödeyeceksin. Çıkışta Sand ve Virgy'yle buluşmak için bekleyeceksin, tam onların sana doğru yürüdüğünü gördüğünde iki güvenlik görevlisi yanına gelecek, Lütfen şöyle gelin, diyecekler, seni çıplak aydınlatmalı penceresiz bir odaya götürecekler. Üzerinden çaldığın gereçler çıkacak; inkar etmeye, yanlışlık oldu demeye kalkışmayacaksın hiç, çalarken yakalandığını dümdüz söyleyeceksin. Mağazanın güvenlik müdürü bu tavrına sinirlenecek,

küstahlık olarak göreceksin ve biraz yalvarıp gözyaşı dökmüş olsan seni bırakacakken şimdi polise haber vereceksin, bunu tehdit ya da pazarlık unsuru olarak kullanmaya çalışmayacak bile.

Dev bir köpekbalığına benzeyen polis merkezinde işin sarpa saracağını anladığında Ursu'ya haber vereceksin, yarım saat içinde yanına gelmiş ve duruma el koymuş olacak, tutuklanmaktan kurtulacaksın. Olay okulda duyulduğunda velilerin büyük kısmı galeyana gelip seni okuldan attıracak - zaten okul yönetimi de gidesin diye fırsat kolluyordu.

Ursu bir gece evde seninle ciddi bir konuşma yapacak, Böyle devam edersen yakında ben de senin kışını kurtaramayacağım ve bu yaşında hapse gireceksin, diyecek, Bunu mu istiyorsun, annenler hapiste diye sen de mi hapse girmeye çalışıyorsun? Bu sözlerinden hemen pişman olacak ama telafi edici bir şey söylemeye de çalışmayacak. Gideceğim, diyeceksin; İyi olur, diyerek restini göreceksin; blöf yapmadığını bilecek kadar seni tanıdığını, dolayısıyla onun da blöf yapmadığını biliyorsun. Kopenhag'dan geldiğinden beri İliada ve Kani'den her ay gelen bir paran var, Ursu da harçlık veriyor sana, Zelda'dan düzensiz aralıklarla ama yüklüce bir para alıyorsun, yani kimseye muhtaç olmadan yaşayabilirsin, en azından sistemin radarına yakalanana kadar. Nereye düşünüyorsun? diye soracak Ursu, Belki Los Angeles, o taraflarda bir yer, diyeceksin. Ursu kafasını yukarı aşağı sallayacak – ondaki bu tevekkül halini, senden vazgeçmişliği olarak yorumlayacaksın, içinde kırılan şeylerin sesini duyamaması için odana sığınacaksın. Üç gün sonra, kimseyle vedalaşmadan Berlin'den bir kez daha ayrılacaksın.

14.

Los Angeles'taki ikinci haftanda bir medya şirketinin yöneticisi seninle görüşmek isteyecek. Kafasında sana bir marjinal portreler/ yeraltı dünyası programı yaptırmak gibi bir proje var, sen de ilgileneceksin bu fikirle, özellikle erkek olmaya özenen ya da çalışan kadınları gündeme taşımak isteyeceksin, erkek dünyasına yöneltilen klasikleşmiş eleştirilerin yeni bir bakışla ele alınıp sorgulanması için bu programın bir fırsat olacağını düşüneceksin, elbette böyle soyut kavramlarla ifade ederek değil, içgüdüsel olarak ve kişisel örnekler üzerinden düşüneceksin bunu. Juliet adında bir kızı senin yanına verecekler – şirketteki onlarca yapımcı asistanından biri, neşeli, biraz geveze bir kız, iyi anlaşacaksınız. Bir pilot kaydetme aşamasına kadar geleceksiniz, fakat açıklanmayan nedenlerden ötürü projeni öldürecekler, Juliet'i de kapının önüne koyacaklar. Sen Juliet'in yanına taşınacaksın, birlikte başka medya şirketlerinin kapısını aşındıracaksınız ama dışınıza göre hiç iş yok. Sonunda pislik bir kadının sahibi olduğu, izbe bir binada belki de kaçak olarak bulunan bir tabela şirketinde ayak işleri yapmaya başlayacaksınız, medyada çalıştığınıza kimse inanmaz; yine de canınız çıkacak, günde sekiz saatten az çalıştığınızı olmayacak, bazen sabahlayacaksınız.

Yine böyle gecelerden birinin sonunda, sabaha karşı eve dönerken Zelda'nın ölüm döşeginde olduğunu, ölmeden önce seni görmek istediğini öğreneceksin. Apar topar doğu kıyısına, annenin yatmakta olduğu Philadelphia Gertrude Stein Hastanesi'ne doğru yola çıkacaksın. Juliet seni havaalanına götürecektir, hiç sevmediğin vedalaşmalardan birini yapacaksınız, bir daha birbirinizi görmeyeceğinizi ikiniz de biliyorsunuz.

Akşam saatlerine Philadelphia'ya ulaştığında bir an önce Zelda'yı görme azminde bazı çatlaklar oluşacak, önce Philly sokaklarına akacaksın – ölümle yüzleşmeye henüz hazır değilsin. Philly seni insanların birbirine benzerliğiyle şaşırtacak – hepsi aynı işte çalışıyor ve akşam aynı eve gidiyor gibiler. Dolaşırken, derinlerden gelen ve yankılanan bir havlama sesi duyacaksın, sesin kaynağını bulman zaman alacak, bulduğunda da çok şaşıracaksın -

kaldırılmış bir mazgal kapağı yüzünden köpeğin biri deliğe düşmüş. Seni gördüğünde sevinç çığılı atar gibi sesler çıkaracak; aklına Ferni gelecek, kollarını uzatacaksın, neyse ki çok derinde değil hayvancağız, o da sana tutunacak, çıkarmayı başaracaksın. Altın gibi ışıldayan kanatlarını silkeleyecek, suratını yalayacak koca diliyle, sonra da kıcını sallaya sallaya tırıs uzaklaşacak.

Kaldırımdaki bir seyyar büfede bir şeyler atıştırıcaksın, sonra bir parkta akrobasi gösterisi yapan bir gruba takılacaksın. Çok iyiler, çok da eğlenceliler – salt akrobasi değil, aynı zamanda bir komedi gösterisi bu, ya da üç boyutlu bir hayal perdesi. Ekibin en genç elemanı olduğu anlaşılan, yirmili yaşlarının başında bir kız var, minyon, havada uçmak için yaratılmış gibi bir hafiflikle deviniyor – gözlerini ondan alamayacaksın, gösterinin bitiminde farkında olmadan onun çekimine kapılacaksın, kendini onu peşinden sürüklenirken bulacaksın. Birden durup dönecek, sana bakacak, gülümseyecek, Bir şey mi vardı? diye soracak. Kekeleyeceksin, gösteriyi çok beğendiğini söylemeye çalışacaksın ağızındaki çakılların arasından. Kız haline gülecek, Açım ben, bir şeyler yiyelim mi? diyecek, sen karnın tok olduğu halde büyük bir şevkle kabul edeceksin.

Quince sokağında The Monk & The Wig Club adında, eski pub'lar tarzında bir yere götüreceksin seni, adının Billie olduğunu öğreneceksin, normalde yaşın yetmediği için alınmaman gereken bir yer burası ama belli ki Billie burada iyi tanınıyor. Boğazından pek bir şey geçmeyecek yiyecek anlamında ama içeceksin ve tabii hemen sarhoş olacaksın, Zelda'yı anlatacaksın durmaksızın, çocukken sana anlattığı masalları, sana aldığı klavyeyi; daldan dala atlayacaksın, asıl anlatılması gerekenin hep etrafında dolaşarak. Billie çok gülecek sana; eline, koluna, bacağına dokunup duracak, alışık olmadığın bir şekilde titreştirecek bu dokunuşlar için, aralanan kapıdan geçmek için dürtükleneceksin. Hadi gel, sıkıldım buradan, diyecek Billie bir süre sonra, yönünü seve seve kaybedeceğin sokaklara sokacak seni, sağa sola sapa sapa gideceksiniz.

Judgal sokağında, eskiden okul olarak kullanılan bir binanın giriş katındaki evine gittiğinizde, Billie ışıkları açmadan çantasını yere bırakacak, dönecek ve seni öpecek. Karşılık vereceksin. Dudaklarının yumuşaklığı, sarhoşluğunun röflesi olacak. Profesyonel deneyimine karşın, tümüyle kaşif girmemiş bir vadide ilerlediğini hissedeceksin. Çok eski bir parçanın *cool* bir yorumu çalmaya başlayacak – Living on the Inside of Our Happiness. Billie seni karanlıkta başka bir odaya yönlendirecek, hiçbir şey görmeden ve görmeyi de istemeden serin yastıklı

bir yatağına tüy gibi uzanacaksınız. Hiç aceleniz yok gibi, zamanı kendiniz  retiyormuşsunuz gibi,  le çiğ getirmişsiniz gibi sevişmeye başlayacaksınız, yavaş yavaş soyunacaksınız, geçtiğiniz yerlere işaret bırakırcasına. Hep gitmek, hep kalmak isteyeceksin; bunda hiçbir çelişki yokmuş gibi, bütün çelişkilerden arınmış gibi, bir harekette çırılçıplak kalacaksın.

Sonra  ığlık, ışık, yeniden  ığlık. Gecenin dördünde kendini Philadelphia'nın ayazında bulduğunda, gidebileceğin hiçbir yer kalmaması noktasına ne kadar hızlı vardığına şaşırmayı akıl edemeyeceksin. Billie'nin o çıplak odadaki yüzünü, o yüzdeki hayalkırıklığı, tiksinti, inanmazlığı, ihanete uğramışlığı ömrünün sonuna kadar buz gibi bir kristal halinde içinde taşıyacaksın.  ığlık atması bitince sana bakmadan, Lütfen git buradan, diyip kendini tuvalete kilitlediği için bu görüntü sende ondan kalan son görüntü olacak.

O güne dek başkalarını çok  zd n, başkaları seni çok reddetti, istenmediğini hissetmediğin zamanlar sayılabilecek kadar az oldu, ama hiçbiri, Hiçbiri, diye yineleyeceksin kendine, seni bu kadar sarısmamış, derinin derinliklerinde bir yerde korumayı her zaman başardığın o öfkeli haklılığı bir anda tuzla buz etmeyi başaramamıştı. Hayata karşı bir daha hiç bu kadar s ng s  düşmüş olmayacaksın ama bunu henüz bilmiyorsun; bildiğin tek şey, Constantine Pinnock-Lux olmanın, kimseye benzememenin, gerçekten tek ve yalnız olmanın, varoluşunun her anında dünyayla hesaplaşma zorunluluğunun ne denli ruh emici olduğu. Neşe, oyunbazlık, yaramazlık, haşarılık, isyankarlık – adına her ne diyorlarsa kuşanmış olduğun ve her gün parlattığın zırh, aslında pis kokulu, ağır ve grotesk bir kabuktan ibaret, işe yaramaz, delik deşik.

15.

Ilık, güzel ışıklı bir sabah hastaneye gideceksin; burası da koca bir köpekbalığı gibi bakıyor olacak sana; yüksek güvenlik önlemleri beklediğin binaya –köpekbalığının dişleri arasından- elini kolunu sallaya sallaya gireceksin, seni hemen Zelda'nın kaldığı kata yönlendirecekler. Zelda altı kişilik bir koğuşta iki kişiyle birlikte kalıyor, sen geldiğinde uyuyor olacak, hemşire de ne zaman uyanacağını bilmediğini söyleyecek. Zelda'nın yatağı pencerenin önünde, yanındaki yatak boş, onun yanındaki yatakta genç bir kadın yatıyor. Zelda'nın torunu sensin demek, diyecek sana, Senden çok söz etti ama gelmeni beklemiyordu, istersen haber ver. Boş gözlerle bakacaksın kadına, Ne duruyorsun? diyecek sana, biraz kızarak, Eğil kulağına da söyle. Zelda'nın büyük, kırışık kulağına eğilip, Ben geldim Zelda, Constantine, buralardaydım bir uğrayayım dedim, diyeceksin. Hiçbir kısırtı olmayacak Zelda'da, başını kaldırıp öbür yataktaki kadına bakacaksın, Tamam, merak etme duymuştur o, uzakta şimdi, gelmesi biraz sürer, biraz bekleyeceksin, diyecek.

Garip garip konuşan bu kadına bakmamaya çalışarak Zelda'nın yatağının öbür yanındaki koltuğa oturacaksın, beklediğinden rahat çıkacak koltuk. Kadın peşini kolay bırakacağı benzemiyor – Adın Constantine'di, değil mi? diye soracak, Benimki Morgana, sincabının adı ne? Şaşkınlıkla bakacaksın Morgana'ya, sincabı başkaları göremiyor sanıyordun. Bir adı yok, yani ben bilmiyorum, ben bir ad koymadım, benim sincabım değil, diye geveleyeceksin. Çok kaba bir davranış değil mi sence de? diye soracak Morgana, Ne kadar üzülüyordur düşünsene. Etrafına bakınacaksın, Zelda'nın yorganının kenarından başını uzatmış sincapla göz göze geleceksin. Önemli değil, diyecek sincap, Adım Alice aa tercih ettiğin başka bir ad varsa o da olur, zaten yakında görüşmez olacağız. Neden ki? diye soracaksın çok merak etmediğin halde. Neden görüşüyorduk ki? diyecek sincap gizemli bir edayla, Senin sorunun cevabıyla bunun ki aynı; hadi ben seni daha fazla oyalamayayım, sakın Zelda uyanmadan gitme demeye gelmişim ben. Sözlerini bitirdikten sonra sincap yorganın altına girip

kaybolacak; daha sonraları, o günü düşünürken, acaba Zelda'nın içine kaçıp bambaşka diyarlara mı gitti diye merak edeceksin.

Zelda o gün uyanmayacak, senin de yatağın yanındaki rahat koltukta refakatçi olarak kalmana izin verecekler, servisin nöbetçi hemşiresi senin bu hareketini çok takdir edecek ve sana akşam yemeğinden sonra fazladan bir elmalı-cevizli-tarçınlı çörek getirecek. Gece boyunca Morgana'yla sohbet edeceksin, sana gezdiği onlarca hastanede tanıdığı yüzlerce hastayla ilgili eğlenceli, üzücü, acayip hikayeler anlatacak, sonra ona, Zelda'yı nasıl anlatacağın başkalarına? diye soracaksın. Çıkmadan söyleyemem, diyecek Morgana, Ama belki başka bir hastanede yeniden karşılaşırız, o zaman birbirimize tanıdığımız Zelda'yı anlatırız. Başka bir hastanede neden karşılaşalım ki? diyeceksin, gülümseyecek Morgana, Belli mi olur, sağlık işleri bunlar, ölene kadar herkes kendini ölümsüz sanır, diye cevap verecek. Bir öpücük gönderecek sana, ardından sırtını dönüp uyuyacak.

Zelda'nın seni hiç öpmediğini düşüneceksin, seni sevmediğinden değil, senin gibi öpmekten hoşlanmadığı için herhalde, diyeceksin çünkü İliada ya da Kani'yi de öptüğünü hatırlamıyorsun. Zelda'nın iki annesinden biri, Ege'de irice bir ada olan Chios'tanmış, Zelda da bu sayede Yunanca öğrenmiş daha çocukken. Sana da öğrettiği şeyler var – sözcükler, kalıplar, kökler. En çok da birlikte kaldığınız gecelerde sana anlattığı Yunan mitolojisi hikayelerini hatırlıyorsun – Kronos, Hades, Hermes, Ariadne gibi karakterlerin girift ilişkileri seni hep büyülemişti, bunlardan bazılarının erkek olduğunu öğrendiğin için belki.

Fakat Zelda'yı asıl ilginç kılan ve bütün o aksiliklerine tahammül etmeyi kolaylaştıran şey, yazdığı fantastik romanlardı. Sen bunları biri dışında hala okumuş değilsin, okuduğun kitabın da adını hatırlamıyorsun ama iki kız kardeşle bir annenin hikayesiydi, diğer anneleri ölmüştü; kızlardan büyük olanı, hayattaki annesinin diğerini öldürdüğünü düşünüyordu, o zamanlar çok küçük olduğu için net olarak hatırlaması imkansızdı ama cinayetten emindi. Bu durum annesinden korkmasına yol açmamıştı, tam tersine, kendisiyle annesi arasında var olduğunu hayal ettiği aşkı korumak için ikinci annenin ortadan kaldırılması zorunlu olmuş, gereken yapılmıştı. Hayatları bu şekilde devam ederken annenin yeni bir ilişkiye girmesi ve ilişkinin ciddileşmesi kızı çok endişelendiriyordu, sonunda da bu yeni kadını öldürmeye karar veriyor ve her şeyin bir kazaymış gibi görüneceği, doğaüstü unsurlar içeren bir plan yapıyor, başarılı da oluyordu; annesi ondan şüpheleniyor ve akıl sağlığını kaybediyordu. Annenin neden bu

kitabı okumana izin verdiğinden emin değildin, ama yüzeyde normal görünen insanların ve ilişkilerin altında büyük cehennem kuyuları bulunabileceği fikri seni çok cezbetmişti.

Otuzun üzerinde kitabı vardı Zelda'nın, iki-üç tanesi de epeye bilinen romanlardı. Fantastik konularda yazmasına rağmen Zelda günlük hayatta gayet pragmatik ve gerçekçi bir kadındı, dümdüz konuşur, ne demek istiyorsa onu söylerdi. Şimdi başında oturup uyanmasını beklediğin kadının yüzüne bakacaksın ve aslında onu tanımadığını fark edeceksin, sana hediyeler aldığı, annenleri aşağıladığı kadar seni aşağılamadığı için seni sevdiğini, dolayısıyla da iyi bir insan olduğunu düşünüyorsun o kadar ama onun dışında da burada yatan kadın, senin tanıdığın Zelda'ya hiç benzemiyor, içi çekilmiş gibi, herhangi biri olabilir. Bu düşünce seni korkutacak, isim benzerliği yüzünden bambaşka bir Zelda'nın başında, bilmediğin bir şehrin elbette bilmediğin bir hastanesinde gecenin bir yarısı neden beklediğini bir an için sorgulayacaksın. Bu tam da Zelda'ya uygun bir roman konusu olurdu, diye içinden geçireceksin; olayın içine kurgu olasılığı katıldığı anda gevşeyeceksin, tıkırtılardan korkmayı bırakacaksın, uykuya dalacaksın.

Gözlerini açtığında hala karanlık olacak, hala sessiz ve tıkırtılı; bir değişiklik hissedeceksin yine de, sonra anlayacaksın – Zelda uyanmış, sana bakıyor. Yavaşça koltuktan kalkıp yanına oturacaksın, hafifçe elini kaldıracak Zelda, buruş buruş olmuş kemikli soğuk eli tutacaksın. Bir süre sana baktıktan sonra yeniden kapayacak gözlerini, uyudu sanacaksın ama konuşmaya başlayacak. Hayatım boyunca erkeklerden nefret ettim, diyecek, Bize böyle öğretildiği için değil, gerçekten varlıklarından, tarihte yaptıklarından, düşünce biçimlerinden, kendilerini beğenmişliklerinden, küstahlıklarından, dünyanın sahibi olduklarını sanmalarından, her şeylerinden tiksindiğim için. Hayatımın büyük kısmını onların izlerini silmeye adadım, erkeklerin yazdığı kitaplardan hangilerinin tamamen yok edilmesi gerektiğine dair raporlar hazırladım, korunması gereken kitaplardan bazılarını kadınlaştırıp yeni düzene uygun hale getirerek yeniden yazdım, hatta kadınların yazdığı bazı önemli kitaplardaki erkek karakterleri yok edip yerlerine kadınlar koydum. Dünyada artık erkek olmaması fikri beni hep mutlu etti. Sonra sen geldin.

Elini beklenmedik bir kuvvetle sıkacak Zelda, nefesine bir hırıltı yerleşecek bir süre, normale döndüğünde siyahlaşmış mavi gözlerini açacak. Biliyorsun değil mi, diye devam edecek, İliada seni bir gün kapıda buldu. Zelda'nın neden bahsettiğini anlamayacaksın, sayıkladığını düşüneceksin. Sen hastanede doğmadın muhtemelen, diye devam edecek, hastanede

yaşatmazlardı seni; bence gerçek annen her kimse gizlice, belki de başka bir ülkede doğurdu seni, sonra da kim bilir neden İliada'yla Kani'nin kapısını seçti seni emanet etmek için.

Duyduklarına inanamayacaksın ama o karanlıkta ve sessizlikte çok da etkilenmeyeceksin, havadan sudan sohbet ediyormuşsunuz gibi dinlemeyi sürdüreceksin. İlk gördüğümde senden çok hoşlanmadım Constantine, diye yeniden başlayacak Zelda, Ama sen konuşmaya başladıktan sonra işler değişti. Kendi kızımından bile çok sevdim seni; biliyorum, bana ne faydası oldu diyeceksin. İç çekecek Zelda, Haklısın, diyecek, Ama seni her zaman takdir ettiğimi, o küçücük inadınla bütün dünyaya kendine özgü bir şekilde meydan okumana hayran olduğumu bil; eğer bu saatte benim tavsiyemi dinlemek istersen, 18 yaşına kadar benden ve annenlerden gelecek parayla kuraklık kuşağına yakın bir yerlere, ne bileyim Kahire'ye ya da Hong Kong'a yerleş, asla pes etme, ama boka batmışken şarkı söyleme, anladın mı?

Anlamayacaksın, Müzikle ilgilenmiyorum artık zaten, diyeceksin. Onu demiyorum, diye sabırsızlanacak Zelda, Boka batmışsan...

Sesi kesilecek Zelda'nın, yeniden uykuya dalacak. Biraz onun suratını izleyeceksin, boka batma meselesini düşünmeyeceksin bile, gözkapakların ağırlaşacak, koltuğuna geçeceksin, kısa sürede sen de uyuyakalacaksın.

16.

Ertesi sabah uyandıığında koğuşa gün ışığı dolmuş olacak. Gerineceksin. Karnın aç. Kahvaltının ne zaman geleceğini öğrenmek için kalkarken fark edeceksin Zelda'nın yatağında olmadığını. Etrafa bakınacaksın, koğušta yalnızca sen ve öbür uçtaki kadın olacak, Morgana da gitmiş. Hemşireyi bulduğunda zaten biliyor olacaksın – Zelda önceki gece sessizce gitmiş, seni uyandırmaya kıyamamışlar. Sonraki yıllarda, o geceki konuşmanız gerçek miydi, rüya mıydı hep merak edeceksin. Geldiğin gibi gideceksin hastaneden – suskun, şaşkın, kararsız, hep öfkeli.

Öfkenin bu seferki nesnesi annenler. Biyolojik annenin bambaşka biri olma olasılığını, hatta uykun açılınca idrak edeceğin gibi bir baban olma olasılığını senden bu zamana kadar saklamış olan İliada ve Kani'ye küfürler edeceksin, kıpkırmızı bir kor kaplayacak beynini. Bütün hayatının, hayat hakkında bildiğin her şeyin temelinde devasa bir yalan olması fikri çıldırtacak seni, en yakınların tarafından ihanete uğramış ve terk edilmiş hissedeceksin kendini. Bunu seni korumak için yapmış olabileceklerini, zamanı geldiğinde sana söylemeyi planladıklarını şöyle bir geçireceksin aklından ve hınçla susturacaksın sincabinkine benzeyen bu sesi. Gerçek anneni bulabilecek misin? Seni niye terk etti? Erkek olarak doğduğunu gördüğünde senden bir an önce kurtulmak mı istedi? Seni hiç mi sevmedi? Böyle yapmak zorunda mı bırakıldı? Eşi tarafından, kendi ailesi tarafından, çevresi ya da devlet güçleri tarafından? Başına neler geldi? Senin nerede olduğunu, sana neler olduğunu merak ediyor mu? Seni bulmaya çalışıyor mu? Haberlere çıkan, insanları nefret ve korkuyla sokağa döken Constantine'in kendi çocuğu olduğunu biliyor mu? Yaşıyor mu?

Hayatını bu hale getiren bu dünya, onu oluşturan insanlar canına tak edecek. Koca bir dünya senin erkekliğine uğraşiyor. O güne kadar zaman zaman isyana benzer duygular yaşamıştın ama muğlak, kime ya da neye yöneltildiği müphem duygulardı bunlar. Hastaneden çıktığın gün ilk kez bir şeylere zarar verme, kırıp dökme, yok etme, öldürme gibi isteklerin

homurtusu yankılanacak beyninde. Yettiniz artık, canıma yettiniz, diye söyleneceksin sokaklarda amaçsızca dolaşırken; kendini sevdirmeye, kabul edilir hale getirmeye çalışmaktan bıkacaksın, Korkunun ecele faydası yok, bundan sonrası sizin sorunuz, benden günah gitti, şeklinde özetlenebilecek bir ruh haline bürüneceksin. O güne kadar sana karşı olmuş, zarar vermeye, yok etmeye çalışmış herkese, onların seslerini duyulur kılanlara, politikacılara, yürüyüşçülere, polislere, mahkemelere, sana haksızlık yapan öğretmenlere, koridorda seni sıkıştıran komşulara, döver gibi konuşan dükkan sahiplerine, bok kafalı sınıf arkadaşlarına, seni evlerinde barındıramayan ailelere, hepsine savaş açmaya karar vereceksin. Seni öldürmeyi amaç edinmiş Tft'yi çökertmekle işe başlayabileceğini düşüneceksin, o kadar nevrin dönmüş olacak ki tek başına, bir sıkımlık canınla bunu nasıl başaracağını sorgulamayacaksın bile. Gidebileceğin hiçbir yer yok, seni çağıran hiçbir yer yok, sen de bu durumdaki herkesin Kabe'sine, İstanbul'a gideceksin doğal olarak.

Epilog

Henüz yirmi yaşında ama çoğumuzun ömrümüz boyunca yaşayacağından fazlasını yaşadı bile; ezici çoğunluğumuzun asla erişemeyeceği, hatta anlamakta zorlanacağı bir müzik yeteneği var; bütün bunlar yetmezmiş gibi, yazdığı romanla edebiyat dünyasını sarstı, büyük övgülerin yanı sıra sert eleştiriler de aldı, özellikle de “establishment” olarak tanımlanan kerli ferli yazarlardan. Yaptıklarıyla, yaşadıklarıyla, ürettikleriyle, düşündükleriyle Constantine Pinnock-Lux artık günlük rutinemizin ayrılmaz bir parçası gibi, yaşam kalitemizi yükselten önemli bir unsur.

Pinnock-Lux’ın İstanbul’da, Karadeniz kıyısındaki gözde semtlerden Kumköy’deki evine giderken bunları düşünüyordum. Bir yıl önce FromTheLighthouse tarafından yayımlanan romanı İstanbul Beyefendisi bugüne dek sekiz milyon kişi tarafından okundu ve yazar, tıpkı çocukluğunda yaptığı gibi dünyayı ikiye böldü; kimse ona kayıtsız kalamıyor. Kitap bazı ülkelerde yasaklanmış durumda; yasaklı olmadığı pek çok yerde de öfkeli protestolara konu oluyor. İnsanların hayatında böyle bir yer tutmak nasıl bir his?

Constantine’in eşi Aret’le birlikte yaşadığı, deniz manzaralı ama mütevazı eve geldiğimde beni kapıda ikisi birlikte karşılıyor. Constantine’in yüzünü bilmemek herhalde mümkün değil, ama kanlı canlı karşıma çıktığında elimde olmadan şaşırıyorum – genç yaşına rağmen olgunlaşmış, sert bir güzelliği var, uzun ve ince bedeninin zarif ve sakin devinimleriyle birleşince ortaya çıkan sonuç büyüleyici, bu sözcüğü hiç sevmesem de. Aret onun yanında bir yumuşaklık ve neşe timsali gibi duruyor ama onun da erkeksi bir güzelliği var, bir yanılla Constantine’e benziyor; ikisini bir arada deneyimlediğinizde kendinizi bir sarmala kapılmış buluyorsunuz – müthiş bir çifte tanıklık ettiğinizi, hayatınız boyunca da onların neler yapacağını, neler yaşayacağını takip edeceğinizi anlıyorsunuz.

Uzattığım Hazar şarabını Aret alıyor, Niye zahmet ettiniz, çok teşekkürler, yemeğe kalıyorsunuz değil mi, birlikte içeriz, diyor. Salona geçiyoruz – aydınlık, az eşyalı, beyazın hakim olduğu bir mekan bu, dolgunluk veren bir müzik çalıyor alttan alta, Senin bestelerinden biri mi? diye soruyorum otururken Constantine’e, önce anlamıyor neden söz ettiğimi, sonra herhalde cahilliğime gülümsüyor. Aret yanımdan ayrılıyor, o sırada önümüzden koşarak bir sincap geçiyor.

Yelena Eckeroff, geçen yüzyıldan.

Çocukken ne tür müzikler dinleyerek büyüdün?

Bizimkiler o konuda epey anarşist sayılırdı. Ben erkek olduğum için mi, yoksa hep öyle miydiler bilmiyorum ama bugün adının anılması bile tutucu çevrelerde kaşların kalkmasına yol açacak erkek müzikleri dinlenirdi, Bach, Vivaldi, Glass, Schnittke, Gnurkell filan; tabii ben bunların erkek olduğunu, dinlediğimiz kayıtların da kaçak olduğunu daha sonraları, okuldayken anladım.

Okul derken Monbijou'yu kastediyor, Berlin'deyken bir süre burslu olarak devam ettiği, üstün yetenekli öğrenciler için kurulmuş ünlü müzik okulu. Burada bu bestecilerin yapıtlarını öğretiyorlar mıydı?

Ne münasebet, diyor, gülüyor. Bir ödevimde Vivaldi'den bir tema kullanmışım, öğretmenimin nasıl kızdığını hala hatırlıyorum. Ama demek ki o da biliyormuş Vivaldi'yi, ben söylememiştim çünkü.

Müziğine tekrar döneceğim, ama uzun bir süre ara vermek zorunda kaldın herhalde okulu bıraktıktan sonra, nasıl etkiledi seni bu?

O sıralar, sokakta var olma mücadelesi verdiğim sırada yani, bu durumu hiç umursamadığımı kendime yineleyip duruyordum, Böyle daha iyi, müzikten bıktım, diyordum, müziğin her şey gibi büyük bir yalan olduğunu düşünüyordum. Bir tür savunma mekanizması herhalde, müzikten koparılmışım, müzik yapacak ya da müzikle ilgilenilebilecek koşullarım yoktu, bir daha olabileceği de çok kuşkuluydu.

O sıralarda mı doğdu roman fikri, ya da yazarlık hevesin hep var mıydı?

Hayır, diyor Constantine, bir süre sustuktan sonra devam ediyor. O sıralar yazar olmayı hayal ettiğimi hiç hatırlamıyorum. Annem Zelda'nın kitap yazdığını biliyordum tabii, bazılarını okumuştum da, ama ona hiç özendiğimi sanmıyorum. Roman fikri de çok sonra geldi, hayatım biraz düzene girdikten sonra, geçmişime biraz daha sakin bakabilmeyi öğrendikten sonra.

Tüm dünyayı ayağa kaldırmış bir romandan söz ettiğimizi hatırlatıyorum ona. Erkeklerin Holéy Sevner adında gizli bir örgüt kurarak varlıklarını sürdürmeye, sayılarını artırmaya, dünyayı yeniden ele geçirmeye çalıştığı bir roman. Bir sakinleşmenin sonucunda yazılmışa benzemiyor pek. Romanı başkarakter K. ile Constantine arasında belirgin benzerlikler var, gerçek hayattan alınma çok sayıda ayrıntı da var ama sonuçta bu bir kurgu. Bu kurgunun temel fikri nasıl ortaya çıktı, bunu gerçek dünyayla birleştirirken neler düşündün?

Aslında temel fikir de gerçek hayattan alınma bir bakıma. Bir aşamada ben de gerçekten düzene karşı militan bir mücadele vermeyi düşündüm, makineyi sevmeyi öğrenmem daha sonra oldu. K.'nin çocukluğu ve evden kaçışında kendi geçmişimden unsurlar olduğu da doğru, ama hemen sonrasında Holéy Sevner tarafından kaçırılıp yetiştiriliyor romanda. Böyle bir örgüt mutlaka vardır diye düşünüyordum çocukken, dünyadaki tek erkek ben olamam, mutlaka başkaları da vardır, onlar da saklanmak zorunda olduğu için bizim haberimiz yoktur, birbirlerini buluyorlardır, birlikte hareket etmenin yollarını arıyorlardır.

Holéy Sevner'in eylemlerini sen nasıl değerlendiriyorsun, daha doğrusu neden bu tür eylemlerde bulunuyor? Bir yandan her tarafa fallik semboller yerleştiriyorlar, mesela o halk plajının kumsalında bir sabah binlerce dildo çıkma sahnesi çok itici ama çok da komik; binalara dev kondomlar geçiriyorlar, şehir meydanlarındaki havuzları sperm sıvısı kıvamına getiriyorlar, her yere grafitiler çiziyorlar, insanların karşısına sürekli olarak örgütün simgesi olan "w→" işareti çıkıyor. Öte yandan son derece barbarca eylemler de yapıyorlar, sistematik olarak kadınları kaçırıp birtakım ilaçlar içiriyorlar, tecavüz ediyorlar, doğan erkek çocukları tutup kızları öldürüyorlar, erkek doğuramayan kadınları da öyle. Daha kitlesel saldırılarda

bulunmakla tehdit ediyorlar tüm dünyayı. Tarihte öğrendiğimiz korkunç erkek figürünün, zihniyetinin bire bir hortlaması bu. Bunu yaparken de kadın istihbaratçılardan yararlanıyorlar.

Evet, toplayıcıların hepsi kadın, bir yandaş sınıf oluşmuş.

Bütün bunların okuyucuda büyük bir tepkiye yol açacağını düşünmedin mi ya da bugünün dünyasında böyle bir terör örgütüne destek verecek kadınlar gerçekten var mı sence?

Açıkçası ne yaparsam yapayım dünyanın bir kısmının tepki duyacağını, benden nefret edeceğini biliyorum. Kimsenin bir terör örgütüne destek vereceğini sanmıyorum ama erkek karşıtı olmayanların sesinin sistematik olarak kısılmasından rahatsız olanlar olduğuna da eminim.

Yerinden kalkıyor; mutfağa gidiyor sanıyorum, çünkü döndüğünde elinde bir tepsi var, çay ve atıştırmalıklar. Ünlü Karadeniz çayına hayır diyemeyeceğim. Sehpanın üzerindeki sarı salyangozu o zaman fark ediyorum, Constantine her şey normalmiş gibi davrandığı için ben de bozuntuya vermiyorum.

Sorun şu, diye devam ediyor, Ben bazılarının sandığı gibi patriarkiyi yeniden tesis etme peşinde değilim, bir tür Holéy Sevner kurup dünya kadınlarını yeniden sömürüye alet etmeye niyetim de yok, kaldı ki bunun mümkün olduğunu da düşünmüyorum. Ama üstünlük anlatıları yalnızca kendini üstün görenleri değil, o üstünlüğe yakın olmak suretiyle yükselbileceğini de cezbeder, değil mi?

K. küçük yaşta annelerinin evinden kaçıyor senin gibi, bu kaçış onu Grönland, Danimarka ve Türkiye üzerinden Holéy Sevner'e götürüyor, senin de kaçtıktan sonra gittiğin yerler bunlar, K.'nin kişisel hayatının pek çok ayrıntısı seninkilerle örtüşüyor. Bu benzerliği nasıl yorumlamalıyız? Romanını kurgularken, yazarla başkarakterin bu kadar benzemesi yüzünden bu ikisinin birbirine karıştırılacağını hiç düşünmedin mi?

Ben Grönland'a hiç gitmedim, ama haklısın, K. pek çok açıdan bana benziyor. *İstanbul Beyefendis'i*'ni yazmamın amacı da zaten buydu, pek çok travma olasılığı barındırıyor yaşadıklarım, sen de kabul edersin herhalde, bunlarla yüzleşmek, bunları dönüştürmek ve başka bir şey haline getirmek istiyordum. Yalnızca otobiyografik bir metin de ilgimi çekmiyordu. Neyin gerçek, neyin kurgu olduğunu ayırtırmanın bu kadar zor olduğunu sanmıyorum. Dediğim gibi, ben bir Holéy Sevner üyesi değilim, örgütü de onaylamıyorum, öyleymişim gibi gösterilmekten de hoşlanmıyorum.

Benim de böyle bir derdim olmadığını anlatıyorum Constantine'e ama kurgu da olsa Holéy Sevner gibi bir terör örgütü hayal eden beyni daha iyi anlamak istediğimi söylüyorum. Mesela dünyasında kaç erkek var, örgüt kaç kişiden oluşuyor, politik hedefleri ne, bunlar romanın dünyasında gerçekçi hedefler mi?

Tam olarak kaç erkek olduğunu bilmiyorum tabii, diyor Constantine, ama en az birkaç yüz olmalı herhalde. Gizlenebilecek kadar az, örgütün yaptığı işleri yapmaya yetecek kadar çok ama başarılı olmaya yetmeyecek kadar da az. Gorbî'nin başında olduğu bir yönetim grubu var, K. da buna dahil oluyor, çeşitli ülkelerde eylemler yapıyorlar, Tanzanya'da gizli bir

laboratuar ve üreme merkezi var, bütün bunlar lojistik destekle birlikte epey bir insan eder, herhalde 500 kişi civarındadır. Bir de tabii ikinci halka var, kadın Toplayıcılar, bunlar da etkin bir unsur oluşturabilmek için tüm dünyaya yayılmış beş – on bin kadın demektir. Çok değil yine de. Şurası kesin, ağırlıklarının ötesinde bir ses çıkarıyorlar, cürmünden çok daha fazla yer yakan bir ateş Holéy Sevner. Yerleşik sistem tarafından tanınmak, sonra da fiziki toprak sahibi olmak, bir ülke kurmak istiyor, belki tarihte İsrail'in yaptığı gibi.

Ama sistemin örgütü tanımak gibi bir niyeti yok, değil mi?

Doğru. Dünya kamuoyu, K.'nin kaçırılışına dek Holéy Sevner adını neredeyse hiç duymamış, kaçırılma olayından sonra da dünya polisi örgüt bağlantısını gizli tutmaya çalışıyor ama sonunda duyuluyor. Örgütün propagandasına alet olmak istemiyorlar haliyle, çünkü örgütün amaçları ve eylemleri ne kadar duyulursa, yandaş toplama ve insanları korkutma gücü de o kadar artacak.

Bu yolla örgütün sayısı nasıl bir hızla artabilir? Yani Tanzanya'da yılda kaç erkek üretiliyor, Toplayıcılar yılda kaç erkek çocuk topluyor, kaç kadına tecavüz edilip kaç erkek çocuk doğuyor, bunların genetik çeşitliliği yeterli mi? Constantine bana bakıyor, gülümsüyor.

Ne sorduğumu anlıyorum tabii, diyor, Bütün bu düzenek, erkeklerin soyunu tükenmekten kurtarır mı, gerçekçi bir strateji mi bu diye soruyorsun. K. da örgüte dahil olduktan ve aklı ermeye başladıktan sonra bu soruyu soruyor kendine. Zaten K.'nin örgütte yükselmesinin ana nedeni, örgüte katılan erkek sayısını radikal şekilde artırmak için yaptığı çalışmalar. Yapay döllenme, virüse karşı ilaç geliştirme çalışmaları gibi.

O kadarla kalmıyor ama değil mi? Gorbi'yle özel durumu da yardımcı oluyor herhalde yükselmesine?

Başlangıçta evet. K. örgüte girip İstanbul'a geldikten bir süre sonra eğitimlerde Gorbi'nin dikkatini çekiyor, o sıralarda 13-14 yaşına henüz girmiş. Gorbi'nin oğlanlarından biri oluyor önce, aralarında büyük yaş farkı var tabii, sonra aşka dönüşüyor ilişkileri; romanın kapsadığı yaklaşık yirmi yıllık süre içinde cinsellikleri yavaş yavaş sönsen de son ana kadar birbirlerine bağlılıkları sürüyor.

Bu ilişkinin modeli neydi, gerçek hayatta bir karşılığı var mıydı? Erkek erkeğe cinselliği bazı şaşırtıcı ayrıntılarla betimliyorsun kitapta, okuyucularının hepsiye kadın ve erkeklerden kural olarak nefret ediyor. Ne düşünüyordun böyle bir ilişkiyi bu şekilde anlatmanın gerektiğine karar verdiğinde?

Tahmin edebileceğin gibi bire bir kullanabileceğim bir model yoktu ama tutku, aşk, yaş farkı, yıllara yayılan ilişkiler konusunda çocukluğumdan beri gördüğüm, belli ki bende iz bırakmış şeyler varmış, onlar canlandı yazarken. Ayrıntıların bir kısmı erkek bedenini birinci elden tanıyor olmam sayesinde ortaya çıktı, bir kısmı için de hayalgücümü kullandım. Burada benim için çarpıcı olan, Holéy sevner'in de kendi içinde eşcinselliği neredeyse kutsamasıydı, erkekliği kutsamasının doğal bir sonucuydu bu ama bir yandan da kadınlarla cinsel ilişkiye girilmesi gerekiyordu yeni erkeklerin dünyaya gelebilmesi için. Burada zorunlu olarak girilen ve aslında tecavüz olan cinsel ilişkiyle, kadın-erkek arasında karşılıklı arzuya ve zevke dayanan cinsel ilişkiyi yan yana görebilecek mi K., bunu merak ettim.

Ursula'nın şahsında diyorsun.

Evet, Ursula sonuçta Tit for Tat gibi militan bir misandri örgütünün yöneticilerinden; doğrudan K.'yı bulup yok etmekle görevli, Holéy Sevner de Tft'yi yok etmek istiyor. Can düşmanı iki insan ama kişisel bir düşmanlık değil bu, kurumsal denebilecek bir karşıtlık, üstyapının dayattığı bir durum. Ursula'yla K. birbirleri hakkında pek çok şey biliyor daha hiç karşılaşmamışken, şöhretleri önden gidiyor. Pamuk Prenses masalındaki avcı gibi Ursula, avını hemen öldürmüyor, halbuki elinde çok iyi bir fırsat var. Sonrasında aralarında cinselliğe varmayan derin bir sevgi geliyor, normalde iki kadın arasında buna dostluk deriz ama taraflardan biri erkek olunca ne diyeceğiz? Ursula bir antropolog gibi ya da bir primat araştırmacısı gibi diyelim, incelediği şempanzeyle benzersiz bir yakınlık geliştiren bir araştırmacı.

Senin velayetini bir dönem üstlenmiş olan gerçek hayattaki Ursu'yla nasıl bir benzerliği olduğunu sorabilir miyim?

Çok benzediğini söyleyemem ama koşulları zorlayarak sevgi besleme ve koruma güdüsü konusunda paylaştıkları şeyler var.

Biraz romanın kurgusuna dönmek istiyorum. Üç bölümden oluşuyor İstanbul Beyefendisi – ilk bölüm meteorun düşüşüyle başlıyor, K.'nin annesinin ağzından anlatılıyor ve K.'nin ortadan kaybolmasıyla bitiyor. İkinci bölümü K.'nin ağzından okuyoruz, yaklaşık 12 yıl sonrasına zıplıyoruz; bu bölüm iki yıl kadar sürüyor ve K.'nin Holéy Sevner içinde yükselişini, Büyük Eylem'i hazırlayışını anlatıyor, örgüttekiler bu eylem sayesinde Holéy Sevner'in çok güçleneceğini ve tüm dünyada büyük ses getireceğini sanırken, meğerse K.'nin örgütü çökertecek gizli bir plan yaptığını ve örgütün içinde bunu aşama aşama gerçekleştirecek daha da gizli bir ekip kurduğunu, Gorbî'nin şüphelenmemesi için de yönetim merkezine yapılacak yok edici saldırı sırasında onun yanından ayrılmadığını okuyoruz. Planının başarılı olması için ölümü göze alıyor K. Üçüncü bölüm Holéy Sevner'in yıkılışının onuncu yıldönümünde hazırlanan bir belgesel, burada da resmi tarihin değerlendirmesiyle karşılaşıyoruz, K.'nin önemi azaltılırken Ursu figürü öne çıkıyor, bir de tabii ikinci meteor hikayesi var. Neden böyle bir yapı tercih ettin?

Asıl anlatmak istediğim şey, K.'nin ikili oyunu ve bu oyunun K. için trajik, insanlık içinse dramatik sonuydu. Holéy Sevner bünyesinde ölümcül bir militan olarak yetiştirilen ve örgütün en tepesine yükselen K.'nin zaman içinde nasıl bir dönüşüm geçirerek azılı bir kadın düşmanından erkekliğin celladı haline geldiğinin hikayesini yazmak istiyordum. Bunda Ursu'nun etkisi tabii ki çok büyüktü, örgütteki endokrinasyonu sorgulayıp kadınları gerçek yüzleriyle görmeyi başarması, bu arada erkeklerin de deccalin ta kendisi olduğunu idrak etmesi, kendini kayırmaması büyük oranda Ursu'ya duyduğu sevgi ve hayranlığın sonucuydu bana kalırsa. Çocukluğundan hatırladıkları da çok belirleyici oldu tabii – anneleri, annesi, tanıdığı diğer kadınlar.

Kitabın adı da buradan geliyor diye düşündüm ben – K. bir erkek ve bütün o korkunç erkeklik tarihinin bir taşıyıcısı ama erkeklerin sonunu getirecek ve bu başarıyı üstlenmeyip bir kadının öne çıkmasını sağlayacak kadar da centilmen biri.

Çok doğru, bana da öyle geldi.

Peki bunda yine de bir erkek kibri yok mu sence? Erkeklerin Sonuncusu, kadınlara özgürlüklerini verir ve ölür. Kadınlar da onun yaptıklarının üstüne yatar, hakkını yer, kadın tarihi onu değil onun lütfuna mazhar olmuş kadını yazar.

Bu söylediklerim Constantine'i düşündürüyor.

Haklısın ama unutma, ataerkil dinlerin ölümcül günahlarından biridir kibir ve nitekim erkekler de en nihayetinde kibirden öldü. Ben bu kibri onaylıyor ya da haklı buluyor değilim; Ursula ve onun örgütlenme dehası olmasaydı K. Holéy Sevner'in imkanlarıyla böyle bir darbe indiremezdi, bu açık ama erkek K. kendi anlatısını geleneksel kahramanlık anlatılarının kalıplarının dışına çıkararak anlatamıyor işte, kendini kahraman olarak göstermemeye çalışırken bile bunu kahramanlığının bir parçası olarak yapıyor.

Kurguyla ilgili soruna dönecek olursam da hikayeyi bizzat olayları yaşayan kişinin ağzından anlatmak bana daha doğru geldi, sıcağı sıcağına. Ama bu hikayenin bir de evveliyatı ve bir de sonrası vardı; ilkinin kahramanın ağzından anlatamazdım çünkü o sırada küçük bir çocuktuk; ikincisini de anlatamazdım çünkü o sırada artık bir ölüydü. Bu bölümleri başka anlatıcılara anlattırmak iyi bir eleştirel mesafe kattı bence.

Şu meteor hikayesi nedir? K.'nin doğduğu sıralarda dünyaya meteor çarpıyor, tıpkı senin Büyük Meteor'un çarptığı yıl doğman gibi fakat romanda bu meteor bilimkurgusal bir unsura dönüşüyor, meteorun aslında devasa bir uzay gemisi olduğu ve yanlılıkla solucan deliğinden çıkıp dünyaya çarptığını, son anda küçük bir aracın meteordan çıkmayı başardığını ve ortadan kaybolduğunu okuyoruz. Üçüncü bölümde yeni bir meteor geliyor, ilk meteordan kurtulanları almaya. Dünyada büyük bir olay oluyor bu ziyaret, ileri uygarlıklarla temas kurulacak diye her kafadan bir ses çıkıyor, iktidar savaşları yapılıyor, kim görüşecek, ne söylenecek, nasıl anlaşmalar yapılmalı vesaire, ama uzaylıların hiç umurunda değil, ilk meteorla gelenleri alıyorlar, ikinci meteora dönüyorlar ve kimseye bir şey demeden gidiyorlar. Dünyadakiler bakakalıyor. Romanın en eğlenceli bölümü bu herhalde, ama neden var? Romanın genelinden o kadar ayrı duruyor ki.

Bunu bir tür *vanitas* metaforu olarak kullandım aslında. Holbein'in *Elçiler* tablosunu ya da Brueghel'in *İkarus'un Düşüşü* tablosunu bilir misin?

Erkek kültürünün yoz yapıtlarını sayıp durmaktan zevk mi alıyorsun?

Hiç ilgisi yok. Şunu söylemeye çalışıyorum: Erkek kibir demiştik ya, insanlığın tamamında görülen bir şey bu, bizim hikayemiz hep en önemli hikaye oluyor, oysa başkalarının büyük hikayesinin son derece önemsiz figüranları da olabiliriz, senaryoda repliğimiz bile olmayabilir. Erkeklerdi, kadınlardı diye helak olurken, bizimle muhatap olmaya tenezzül bile etmeyecek varlıkların olma olasılığını hatırlamak bence önemli. Bunun dışında kitapta eski yazarlara çok sayıda gönderme var tabii, Jane Austen, Mary Shelley, Rosa Luxemburg, Ruth Rendell, Doris Lessing, Pia Querra gibi; bu uygar uzaylı ziyareti de Ursula K. LeGuin'e bir selam olsun istedim.

Hep kadın yazarlar saydın ama az önceki ressamalarda olduğu gibi erkek kültürü övgüsü de yapılıyor romanda, Gorbi bu kültürü ve erkeklik tarihini yüceltiyor da yüceltiyor. Ben yazar olarak böyle düşünmüyorum, bu o karakterin kurgulanmış görüşleri, beni bağlamaz, diyerek sorumluluktan sıyrılabileceğini gerçekten düşünüyor musun? Kitabın pek çok ülkede yasaklanmasının başlıca nedenlerinden biri bu sonuçta.

Derin bir soluk alıyor Constantine; söz savunmanın.

Bunu sekiz yüz altmış üçüncü kere söylüyorum ama dert değil – erkek kültürünü yüceltmiyorum, erkek kültürünü yüce bulmuyorum, erkeklerin kültürel ürünleri var diye çağlar boyunca kadınları ezmelerini mazur göstermeye çalışmıyorum. Bu yeterince açık mı?

Ama erkeklerin resimlerini, bestelerini, romanlarını beğeniyorsun. Sanat ideolojiden ve gerçek hayattan bu kadar ayrı ele alınabilir mi?

Ayrılık kopukluk meselesi değil bu, aşırı genelleme meselesi. Erkeklerin kural olarak aşağılık yaratıklar olduğuna kuşku yok, yaratımlarının büyük kısmının da bu aşağılıklığa hizmet ettiği ortada ama bütün bu toksik atık yığının ortasında, kurtarılmaya değer cevherler olduğuna inanıyorum. Benim annem bunların uyarlanmasına vakfetmişti ömrünü. Uygarlığımızın bir aşaması için bu tür bir ara çözüm gerekli olmuş olabilir ama o aşamayı artık geçtiğimize inanıyorum. Konsolide olmuş, kendini sağlama almış bir durumda kadın uygarlığı, eski korkunç günlere dönme tehlikesi yok. Dolayısıyla eski ürkekliliğimizi, tepkiselliğimizi bırakıp daha sakin kafayla bakabiliriz geçmişimize, kötüyle yanındaki iyiyi ayrıştırabiliriz, bunun kimseye zararı dokunmaz, tam tersine yeni kuşakların tarihe daha nesnel yaklaşabilmesini sağlar.

Sözde Fallus Sönümü'nü kabul etmek de bu nesnellüğün bir parçası mı sence?

Virüs saldırısının ardından Y kromozomunun dünya yüzünden çok büyük oranda silindiği bir gerçek. Hemen ardından erkeklerin topluca yok edilmesine yönelik organize veya spontane saldırıların yapıldığı da bir gerçek. Bunun adına ister soykırım diyelim, ister tarihsel adı olan Fallus Sönümü'yle analım, bu oldu, kalan erkeklerin imha edilmesi için kolektif ve devlet destekli vahşi bir kampanya yürütüldü. Bütün bunlar olurken bazı kadınlar da bu kıyımaya karşı koydu, sevdikleri erkekleri sakladılar, ele vermediler, bazıları onlarla birlikte öldürüldü. Bu onlarca yıl tabu kalmış bir konu, biliyorum, son dönemdeki tarih araştırmacıları sayesinde olayların gerçek boyutlarını yeni yeni öğrenmeye başlıyoruz. Bunu da çok önemsiyorum.

Erkek özlemi çeken soysuz bazı sözüm ona tarihçilerin yazdığı paçavraları diyorsun.

Bu sözüm Constantine'i sinirlendiriyor, öğrendiği bazı uydurma sayılarla Fallus Sönümü'nün gerçek olduğunu kanıtlamaya, o dönemde erkeklerin büyük bir karşı saldırıya yüz binlerce kadını öldürdüğünü görmezden gelmeye çalışıyor. İlginç bir roman yazmakla ya da müziğe yetenekli olmakla tarih bilincinin otomatik olarak kazanılmadığını kanıtlamış oluyor yalnızca. Suç bende; bilmesi beklenemeyecek bu konuyu ben açtım. Daha hakim olduğu kişisel konulara geçmeye karar veriyorum o yüzden, nasıl bir ortamda büyüdüğünü, annelerinin nasıl bir ilişkisi olduğunu soruyorum.

Şunu söyleyebilirim, beni gerçekten sevdiklerinden hiçbir zaman kuşku duymadım. Bazı fedakarlıklarının farkına yıllar sonra vardım, zamanında nefret ettiğim bazı kararlarının nedenini çok sonra anladım; çok isteyip de aldırmadığım, içimde ukde kalan bir-iki oyuncak olduysa da genel itibarıyla yoksunluk çektiğimi söyleyemem. Bizim ailemin tanımı, sürekli yer değiştirmek üzerine kuruluydu, bunun nedenini tabii ki bana söylemiyorlardı, ben bunun hep yeni iş fırsatları yüzünden olduğunu sanıp kızılıyordum onların bu iş merakına. Benim gözümde İliada ve Kani, kendi alanlarında olağanüstü başarılı birer uzmandı, o yüzden de ülkenin ve dünyanın her yerinde onlara ihtiyaç duyuluyordu. Bu sürekli değişim içinde sanırım ev içi ilişkileri mümkün olduğunca istikrarlı ve sağlam tutmaya çalıştılar. Benim önümde kavga ettiklerini pek hatırlamıyorum örneğin, oysa bütün o gerginlik, bulunma korkusu, kaç-göç eminim ilişkilerini çok zorluyordu. Bazen birbirlerine surat astıklarını fark ederdim ya da birisi ağzına geleni söylemek isterken öbürü bu konuyu benim önümde konuşmamaya çalışırdı; bu gibi anlarda önceleri paniğe kapıldığımı hatırlıyorum, en ufak bir gerilimde her şeyin sonu gelmiş gibi hissediyordum, ağlamaya başlıyordum, gidip gidip ikisine de sarılıyordum. Bana kıyamadıklarını fark edince bunu kullanır oldum tabii – artık yüksek sesli tartışmalardan kaygılanmadığım dönemde de bu ağlama sarılma faslını devam ettirdim. Bir ara, kaç yaşındaydım hatırlamıyorum, beş-altı olabilir, ikisinin de gizli ajan olduğunu, beni kaçırdıklarını ve uygun koşulları bulduklarında beni öldüreceklerini hayal ediyordum. Bazı geceler uyuyamıyordum, uyduğumda gelip sessizce öldürecekler diye. O geçti sonra, galiba Berlin'e taşındığımızda.

Erkek olduğun için mi öldüreceklerini düşünüyordun?

Evet. Bunu benden uzun süre sakladılar, erkek olduğumu yani; bu da benim gözümde niyetlerinin bir kanıtı haline geldi.

Nasıl öğrendin erkek olduğunu? Ya da farklı olduğunu?

Bizimkilerin benimle nihayet konuşmasından epey önce birinci okulda. Birbirinden tuhaf penis resimleri dolaşırdı hep, benimkine pek benzemeseler de tanıdık geldi. Kendimi çok tuhaf hissettim, kucağımda taşıdığım bombayla sınıfın ortasında yakalanmışım, kelimenin tam anlamıyla kucakta bomba. O yaşta bir çocuk için acayip bir yük bu, herhalde tahmin edersin. Bir yandan öğrenirlerse herkesin benden nefret edeceğini ve üçümüzün de başına büyük bela geleceğini düşünüyordum, bir yandan da bir şekilde bunu bağıra bağıra söylemek, herkese anlatmak, mümkünse orta yerde açıp göstermek istiyordum. Düşünsene, bundan dünyada bir tek bende vardı! Ufacık, komik bir şeydi sonuçta, binlerce yılın tahakküm aracı ya da simgesi olarak göremiyordum ki.

Kimse anlamadı mı peki, arkadaşların, öğretmenlerin, doktorlar?

Arkadaşlarımla anladığımı sanmıyorum, imalı laflar etmediğimden değil, ihtimal vermediklerinden. Öğretmenlerimin arasında da eminim bende bir tuhaflık sezenler olmuştur ama yine aynı şey, erkek olabileceğim akıllarına gelmediği için tuhaflık olarak kalmıştır. İnsan bazen gözünün önündekini görmez ya. İliada dışında hiçbir doktorun beni gördüğünü sanmıyorum.

Üzülüyor muydun erkek olduğun için? Diğer normal çocuklara özeniyor muydun?

Hayır ama bir asabiyet yaptığını da görüyorum şimdi. Diğer çocuklar kendi aralarında fiziksel anlamda çok daha teklifsiz olabiliyordu, bense hep uyuz bir uzaklıkta duruyordum, herkesten o uzaklığı talep ediyordum sinirli sinirli. Zaten çok dolaştığımız için hep yeni çocuklarla tanışmak zorunda kalmanın, tanışıp sonra unutmak, geride bırakmak zorunda olmanın getirdiği bir uzaklık da oluyordu. Ben çabuk uyum sağlayan bir tiptim aslında ama bu sır, işleri bazen çok karmaşıklaştırabiliyordu.

Bu durum, Constantine'in çocukken haşarı, ergenlikte de isyankar olarak tanınmasına yol açmıştı doğal olarak, onu tanıyanlar da Constantine'i böyle anlatıyordu. Arkadaşlık kurmak bu kadar zorken, sevgili olmak herhalde imkansızdı. Constantine'e hiç sevgilisi olup olmadığını sordum.

Olmadı. Olacak gibi olduğunda da ben ilerlemesine izin vermedim, sert bir şekilde kestim, çok sevdiğim insanları kırmak pahasına.

Sonra bütün bunlar canına tak etti.

Belki de, tam hatırlamıyorum. Öfkeyle tanışmaya başladığım bir dönemdi, bana büyük haksızlıklar yapıldığını düşünür olmuştum, bu da bende saldırgan tavırlara yol açıyordu, herkese bulaşıyordum, serserilik ediyordum, çok da hoşuma gidiyordu bu asilik bir yandan, öte yandansa her şeyin sakinleşmesini istiyordum. İnsanlar neden beni olduğum gibi kabul edemiyordu ki? Bu kadar zor bir şey olmak zorunda mıydı bu? Sonra tabii bunu genelleştirdim – bana bunu yapanlar, herhalde bütün erkeklige de aynısını yapmıştı, abartmışlardı, yaşın yanında kuruyu da yakmışlardı.

K. gibi konuştun. Sen de intikam almak için mi evden kaçtın?

hayır, intikam arzusu daha sonra geldi. Evden ayrıldığımda ne yaptığımı bilmiyordum, tek bildiğim artık bir şey yapmam gerektiği çünkü başkalarının yapabileceği bir şey yoktu, kalmamıştı, zamanım ve yerim azalıyordu. Annemler aetik bir şey yapamazdı, biraz daha kalırsam onların iyice köşeye sıkışmasına yol açacaktım. Ben bir ucubeydim ama aslında yasadışı değildim; onlarsa yasadışıydı ve bir ucubeyi bunca yıl devletten ve toplumdan saklamış olmak o kadar inanılmaz bir hareketti ki cezası da inanılmaz olacaktı. Çocukça bir işti kuşkusuz, sanki onlarla arama fiziksel mesafe koyarsam beni onlarla ilişkilendirmezler gibi geldi herhalde. Ya da ne olacaksa olsun artık dedim.

Romanda K. eski erkek toplumunun son dönemlerinde iyice kök salan gözleme-izleme rejiminin Rektifikasyon'dan sonra ortadan kaldırılmış olmasıyla dalga geçiyordu, bu sayede Holéy Sevner'in çok daha rahat iş görebildiğini ballandıra ballandıra anlatıyordu. Constantine'in de aslında bu sayede sistemden bunca uzun zaman kaçabildiğine işaret ediyorum.

Doğru; herhalde bundan yüz elli yıl önce okuldan bile kaçamamış olurum, düşünsene.

İliada ve Kani çeşitli suçlardan yargılandı sonuçta, hüküm de giydiler, annanen de öyle; savcı istese insanlığa karşı suç işlemekten de dava açabilirdi sanıyorum, bunun cezası haliyle çok daha ağır olurdu. O dönem bu konuyu epey tartışıldığını hatırlıyorum.

Aynen dediğin gibi oldu, sonra da dünyadaki bütün insanlıkçılar birleşip süreklilik avı başlattı beni yakalamak için.

Bugün o tepkinin haksız olduğunu düşünüyor musun hala?

Elbette düşünüyorum. *İstanbul Beyefendisi'*ni de bunun için yazdım zaten.

Bir terör örgütü kurup kadınları yok etme mücadelesi başlatmak için yandaş toplamak amacıyla mı? diye soruyorum. Kulaklarımın kızardığını hissediyorum.

Hakikaten ne duymak istiyorsan onu duyuyorsun. Erkekler bile, en azından bazıları, kendi türlerinin yok olması gerektiğini görmüştü, konu bu değil. İstanbul Beyefendisi bir tür kuğu şarkısı – artık dünyada ona yer olmadığını kavramış bir T-Rex'in kendini ve türünün son örneklerini bizzat yok etmesinin hikayesi.

K. intihar notunda eylemini annelerine ithaf ediyor. Sen etmemişsin. Aran nasıl annelerle?

İyi. Konuşuyoruz.

İliada hala hapiste, değil mi? Onlara kızgın mısın?

Değilim, niye kızgın olacaktım?

Kitabını okudular mı?

Kani okumuş, Gorbi karakterinin tumturaklılığını ve "Güven ama teyit et" sözüne göndermeyi beğenmiş.

Sen onların yerinde olsaydın ne yapardın?

Benden en başta vazgeçebilirlerdi, bulaşmazlardı, bunu anlarım; öyle yapmadıkları için de minnettarım. Vazgeçmemeye karar verdikten sonra, üstlenmiş oldukları sorumluluğu yıllar içinde daha iyi anladılar bence ve çıkış olmadığını gördüler. O noktada sadece zamana oynadılar, ertelediler. Daha radikal bir hareket istiyordu oysa durum. Ben olsaydım çocuğumu alır, kimsenin beni bulamayacağı bir ülkenin ücra bir köyüne yerleşirdim.

Böyle ücra köylerde yaşayan erkek çocuklar var belki, bulmak mümkün değilse?

Belki.

Kendi aralarında da örgütleniyorlardır belki?

Belki.

Holý Sevner seninle irtibata geçti mi, Gorbi nerede yaşıyor?

Gülüyor. Cevap vermesini bekliyorum, o da yeni bir soru sormamı bekliyor. Cinsiyet değişiminden önce yapılan testleri soruyorum – bir erkeğin nasıl ortaya çıkabilmiş olduğunu biliyor muyuz artık?

Genetik yapı testlerinden biyolojik anne ve babamı saptayamadılar, babamı saptamayı zaten beklemiyorlardı ama X kromozomu üzerinden anneme ulaşabileceklerini düşünüyorlardı sanırım. Bir İran bağlantısından söz ettiler ama bir sonuç çıkmadı. Sperm testleri de yapıldı

ama bu alandaki arşiv bilgileri çok eski olduğu için sadece babamda Balkan genleri olduğu sonucuna varabildiler.

Biyolojik annesini ve babasını bulmaya çalışıp çalışmadığını soruyorum, yüzündeki ifade donuyor.

Hayır. Onları hiç merak etmedim. Çok merak ediyorlarsa polisler ne güne duruyor, onlar bulsun.

Hassas bir konu olduğunu biliyorum, belli ki anlatılacak çok şey var ama daha fazla deşmek de istemiyorum. Kendini bir intikam meleği olarak gördüğü dönemi anlatmasını istiyorum.

Her şeyi bırakıp İstanbul'a geldim, kafamda belirli bir plan yoktu, ama öfkem vardı. İstanbul da öfkenin yeşerip meyve verebileceği en bereketli topraklardan biri dünyada. Eğer Aret'i yeniden bulamamış olsaydım benim için her şey çok farklı olacaktı, o kesin – ya hapisteydim şimdi, ya da ölmüştüm. İlk geldiğimde şehrin yeraltındaki dünyasına girdim, başka erkekler arıyordum, erkekseverler arıyordum; sürekli kaçıyordum yine ve bu da giderek zorlaşıyordu. Holéy Sevner'in daha küçük eylemlerine benzer işler yaptım, mekanlara ve insanlara müdahalelerde bulundum diyelim. Bunlarla uğraşırken ve derin bir mutsuzluk içinde kazdığım acınası çukurun suya ulaşacağı yanılmasıyla sabahları yataktan çıkacak gücü devşirmeyi zar zor başarırken Aret'i buldum. Şeffaf kanatları olan mavi saçlı bir peri kızı gibiydi, beni iyileştirdi, gözlerimin görmesini, kulaklarımın duymasını, tenimin hissetmesini sağladı. Benden tiksinsen bana sarıldı. Ona aşık oldum, ona aşık olmama izin verdi. Hayatımdaki en güzel varlık haline geldi. Hayatımda belki de ilk kez gönül rahatlığıyla yaşamının keyfini Aret'in yanında tattım.

Aret mi istedi kadın olmanı? diye soruyorum, bir bardak su ister gibi sormaya çalışarak. Bir saniye kadar donuyor Constantine'in ifadesi, sonra bir gülümseme beliriyor yüzünde. Bu kadının siyasal kimliğinden hiç mi hiç hoşlanmasam da gülümsemesindeki ışıltının büyüleyici olabildiğini teslim etmem gerek.

Aret'in istemesi gerekmedi, neyse ki o kadar da çocuk değilim; ya da daha önceleri tam bir eşek idiysem de büyüdüm ve eşeklikten kurtuldum. Aret'i bulunca, gerçekten bulunca ve Aret'li bir hayatın nasıl olabileceğini görünce, en büyük korkum onu ve onunla olabilecek hayatımı kaybetmek haline geldi. O güne dek beni ben yapan en temel şey erkek olmam diye düşünüyordum, tabii ki öyle olacaktı, yalnızca kadınların yaşadığı bir dünyanın tek ve biricik erkeğiydim ben, öyle ölecektim ve hikayem bitecekti; dünya da bir hikayenin eksildiğini bilecek ya da bilmeyecekti, onun sorunu olacaktı bu, benim değil. Başıma bu yüzden gelecek her şey, bütün o dertler, sıkıntılar, acılar, işkenceler, haksızlıklar, çıplak erkek göğsüme iğneleyeceğim nişan ve madalyalarım olacaktı. Dünyanın görüp göreceği son erkek ve son kahraman bendim, kılıcımı devredecek kimsem olmasa da bu unvana layık olmak için uğraşacaktım, gerçek erkeğin en iyi örneği olarak yaşayacak ve öyle ölecektim. Bunun için bütün dünyayla mücadele etmem gerekirse edecektim, herkesin nefretini sırtımda taşımam gerekirse taşıyacaktım. Ben buydum, dünyaya bir diklenmeydim; benim hayatımın anlam ve önemi buydu. Bir gece, gecenin bir saati uyandım; Aret'le Ani'de, harabelerin çok yakınında bir villada kaldığımızı yavaş yavaş hatırladım; Aret'in bedenime sarılmış sıcaklığını hissettim, camdan ayı, aydan bana bakan sincabı gördüm. Aret'e döndüm, hafifçe iç geçirerek uyumayı

sürdü. O karanlıkta, o ışıkta, o derin vadinin kıyısında terk edilmiş duran antik başkentin gölgesinde Aret bir kez daha ciğerlerimi doldurdu, sonra verdiğim nefesle birlikte içimdeki kadın uzanıp yanımdaki kadına dokundu, gördüm. O kadını içimde hapis tuttuğumu, parmaklıklar arasından uzanan kolunun aklığını görünce anladım; Aret'e sarılmayı, onunla bir ömür geçirmeyi hak eden oydu, erkek Constantine değil. Aret'in onunla ne kadar daha mutlu olacağını idrak ettim o an, oysa o hayatını bir erkekle mahvetmeye razı olacak kadar yüce gönüllü bir yaratıktı. Birden kendimi çit çıkmayan bir ormanda uyanınca ceylanlarla çevrili olduğunu gören, bu yaratıkların asaletine, merhametine hayran kalan bir avcı gibi hissettim. Benim için gerçek bir aydınlanma anıydı, hatırladığımda hala ürperiyorum, gözlerim doluyor, özür dilerim.

Constantine gerçekten de ağlamak üzere gibi. Kalkıp salonda bir dolanıyor, bir şey arıyor, sonra bulamamış olacak i tekrar yerine oturuyor. Saatin farkına varıyorum; tuvalete gitmem gerek ama şimdi gidemem.

Aret nasıl karşıladı bu durumu?

Önce karşı çıktı, bunu onun için yapmak istediğimi ama bunu bir yenilgi olarak göreceğimi ve hayatım boyunca böyle pes etmiş olmanın acısını içimde taşıyacağımı düşündü. Kadın olacağımı sanıyordu; deri değiştireceğimi anlattım ona. Bir sabah uyandığımda, onun giderken yastığın üzerine bıraktığı eski bir kelebek biblosunu gördüm. Anlamıştı.

Çok ayrıntıya girmek istemiyorum ama sormazsam daha sonra kafamı duvarlara vuracağımı da bildiğim için soruyorum – kadın olmak nasıl bir duygu, kendini gerçek bir kadın gibi hissediyor musun? Evet, biraz meraklı turşucu bir soru, kabul ediyorum, yine de masum bir soru. Aret öyle düşünmüyor belli ki, bir anda yanımızda beliriveriyor ve kendimi ne sandığımı, böyle konuşma cüretini –böyle diyor- nereden bulduğumu, gerçek kadınlık tanımının ne zamandan beri benim tekelimde olduğunu soruyor, başka şeyler de soruyor ama gerçekten hepsini hatırlamam imkansız. Neden bu kadar tepki gösterdiğini anlamadığımı, sonuçta dünyada Constantine'den başka erkekken kadın olan kimse olmadığını, bu benzersiz deneyimin neye benzediğini de elbette merak ettiğimi söylüyorum. Constantine ufak bir harekete Aret'i yatıştırıyor, gönderiyor. Acaba Aret de Holéy Sevner üyesi bir Toplayıcı mı?

Kadın olmayı öğrenmeye bir anlamda geç başladım, diyor sakın bir sesle. Kadınlığı keşfediyorum, kendi kadınlığımı da keşfediyorum bu süreçte, herkese benzeyen yanlarımı görmek de, kimseye benzemeyen yanlarımı görmek kadar heyecan veriyor bana. Aret gibi bir kadının bana bu yolculukta eşlik etmesi büyük nimet.

Aret senin kişisel hikayende bu kadar önemli bir yere sahip ama romanda hiç yok, neden?

Var aslında, kendi başına yoksa da ondan gelen unsurlar Jasmin'de, Ursula'da görülebilir. Sanat hayatı bire bir taklit edecek diye bir kural yok.

Romanının aldığı tepkilerle ilgili ne düşünüyorsun? Sence insanlar kadınlara ihanet ettiğini düşünmekte haklı mı?

Var mı böyle düşünen gerçekten? Ben *İstanbul Beyefendisi'* nin bu kadar ilgiyle, bu kadar yaygın biçimde okunacağını hiç beklemiyordum. İlk çıktığında bir polemik olur, sonrasında da

kimse merak etmez diye düşünüyordum. Hiç öyle olmadı. Kitap çıkalı epey oldu ama bak sen bile geldin sonunda; başta, Bu furya nasıl olsa geçer, diye düşünmüştün herhalde. Dolayısıyla tepkiden gayet memnunum. İhanet çok saçma bir sözcük bu arada, bu bir roman, bir kurgu ürünü; benim hayatımdan unsurlar barındırıyor tamam, bu unsurlar da bazılarına ilginç, bazılarına itici gelebilir ama bence romanı asıl okutan, kolektif bir bilinçaltına seslenmesi, dile getirilmeyen, açıkça tartışılmayan, dalga geçilemeyen bir korkuyu somutlaması, elle tutulur gözle görülür bir örgüte, insanlara, onların eylemlerine tahvil etmesi. Bu benim kadın dünyasına ihanetim değil, olsa olsa –ufak- bir hizmetim olabilir.

Artık gerçekten tuvalete gitmem lazım, yoksa bir rezillik çıkacak. Klasik kapanış sorusunu sorarak bu macerayı noktalıyorum: Bundan sonraki planların ne, yeni projeler var mı, yeni bir roman?

Bir süre yeni bir şey yazmaya kalkışacağımı sanmıyorum, içimde başka bir roman büyür mü emin değilim. Cinsiyet değişim merkezindeki gönüllülüğüm devam ediyor. Beni şu an en çok heyecanlandıran şey, yazmakta olduğum müzik. Eski formları bugün nasıl kullanabiliriz, bugünün armonileriyle örneğin geçmişteki dinsel müzik yapıları nasıl bir araya gelebilir, böyle şeylerin peşindeyim. Daha iyi bir icracı olmak için çok çalışıyorum, günde en az beş saatimi buna ayırıyorum. Ortaya nasıl bir şey çıkacak bilmiyorum – göreceğiz. Küften penisilin yapmış bir uygarlık, benden de bir şeyler yapar herhalde.

Kadınlar Senfonisi yaz bari, ne zamandır kimse senfoni yazmıyor bildiğim kadarıyla.

